

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

RODUL CUVINTELOR

NINA SOROCEANU: Biobibliografie

Chișinău • 2017

**CZU 016:[821.135.1(478).09+929(478)]
R 64**

Director general: Elena PINTILEI

Alcătuitori: Larisa BULAT, Tatiana CAPRIANU

Coperta: Dragoș Popa MIU

Portrete, șarje: Nina SOROCEANU

Redactor: Raisa PLĂIEȘU

Paginare computerizată: Diana ODOBESCU

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Rodul cuvintelor. Nina Soroceanu: Biobibliografie / Bibl. Naț. a Rep. Moldova; dir. gen.: Elena Pintilei ; alcăt.: Larisa Bulat, Tatiana Caprianu. – Chișinău : Biblioteca Națională a Republicii Moldova, 2017 (Tipogr. “Primex-Com”). – 310 p. 100 ex.

ISBN 978-9975-4318-9-7.

016:[821.135.1(478).09+929(478)]

R 64

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Prezenta carte **Rodul cuvintelor. Nina Soroceanu: Biobibliografie** reflectă activitatea autoarei ca: publicistă, poetă, scriitoare (și pentru copii), textier de cântece, redactor de carte, colaborator al redacțiilor diferitor reviste și ziare și a Radioului Național.

Atât în creația sa literară, cât și în cea publicistică, Nina Soroceanu a emis numeroase opinii interesante, profunde, care nu-și pierd actualitatea despre condiția și firea umană, despre procesul cultural-literar de la noi, despre domeniul învățământului, educației, lingvistic, etico-moral, spiritual.

Pe lângă faptul că zbuciumata biografie a protagonistei acestei biobibliografii constituie un subiect captivant și interesant, de la sublim până la tragic (a pierdut cei doi fii...), cititorul va înțelege că are în față un om cu un caracter stoic, tenace și perseverent, călit în lupta de a-și manifesta plener personalitatea, capabil să-și înfrunte destinul, să slujească arta cu devotament și dăruire.

Materialul informativ a fost selectat în baza arhivei personale a scriitoarei, publicațiilor bibliografice: *Cronica presei și Bibliografia Națională a Moldovei* (1969-2015), *Calendarul bibliotecarului* (1993-1999), *Calendar Național* (2000-2016), colecțiilor și cataloagelor Bibliotecii Naționale a Republicii Moldova.

Toate materialele selectate au fost consultate de-*visu*.

Structura lucrării reflectă activitatea publicistică și literară a scriitoarei și cuprinde următoarele compartimente și subcompartimente: **Notă asupra ediției; Tabel cronologic; Bibliografie; Opera; Ediții aparte pentru maturi; Ediții aparte pentru copii; Antologii și publicații în antologii și culegeri; Publicații în ziare și reviste; Publicații în ziare, și reviste, pentru copii; Epigrame; Textier de cântece; Nina Soroceanu despre procesul de învățământ; Diverse; Interviuri realizate de Nina Soroceanu; Nina Soroceanu despre creația altor poeți; Recenzii semnate de Nina Soroceanu; Nina Soroceanu – redactor de carte; Studii introductive, argumente și postfețe semnate de Nina Soroceanu; Opera autoarei tradusă în limbi străine; Lansări de carte; Articole care conțin date despre Nina Soroceanu; Referiri despre viața și activitatea literară; Scriitoarea Nina Soroceanu în diferite emisiuni la Teleradio Moldova; Surse electronice; Emisiuni radiofonice realizate de Nina Soroceanu sau cu participarea autoarei la Teleradio Moldova; Aprecieri, secvențe răzlețe de la întâlnirile cu cititorii; Dialog în loc de**

epilog; Indexurii auxiliari: de nume, de titluri, de surse.

Criteriu de aranjare al materialului este direct cronologic, în ordinea aparițiilor publicațiilor, în cadrul anilor – ordine alfabetică, excepție făcând numai primul compartiment, deoarece pe primul loc e aranjată prima carte apărută a autoarei.

În compartimentul *Ediții aparte* – descrierile bibliografice ale cărților sunt însoțite de recenzii, aranjate în ordine alfabetică.

În compartimentul *Interviuri* sunt selectate interviurile realizate de Nina Soroceanu cu diferite personalități din diverse medii de activitate din republică.

În compartimentul *Referiri despre viața și activitatea literară* sunt elucidate informațiile despre activitatea multilaterală a scriitoarei.

Cititorii se pot familiariza cu unele dintre cugetările și aforismele autoarei în compartimentul *Străvezimi* (cugetări, sintagme, aforisme, puncte de vedere).

Descrierea bibliografică a cărților și cea analitică s-a realizat în conformitate cu standardele naționale referitoare la informare și documentare: STAS-ului „Descrierea bibliografică a documentelor 7.1.-2003”. Abrevierea cuvintelor în limba română s-a făcut conform STAS-ului 7.11-2004 (ISO 832:1994) „Prescurtarea cuvintelor și expresiilor în limbile străine europene”. Limitele cronologice ale biobibliografiei au cuprins anii 1969-2016. Selectarea surselor s-a încheiat la 30 decembrie 2016.

Pentru înlesnirea utilizării cărții au fost întocmiți următorii indexuri auxiliari – *Index alfabetic de nume, Index alfabetic de titluri, Index alfabetic de surse.*

Materialele cu caractere chirilice în limba română (până în anul 1989) sunt transcrise în grafie latină. Descrierile în limba rusă sunt date la sfârșitul compartimentelor.

La sfârșitul cărții au mai fost introduse compartimentele: *Rodul cuvintelor; Coperțile cărților autoarei Nina Soroceanu pentru maturi și pentru copii; Ca-ntr-o oglindă, viața... File de album; Portrete și șarje realizate de autoarea Nina Soroceanu.*

Rodul cuvintelor. Nina Soroceanu: Biobibliografie este destinată scriitorilor, ziariștilor, bibliotecarilor, studenților, elevilor, tuturor celor interesați de a studia mai profund opera și activitatea Ninei Soroceanu și celor pasionați de creația ei.

TESTUL TIMPULUI

A fi domn – e-o întâmplare,

A fi om – e-un lucru mare.

FOLCLOR

„E ușor a scrie versuri, când nimic nu ai a spune...”, zicea Mihai Eminescu. Parafrazându-l, putem afirma că e ușor a face jurnalism într-o societate democratică, unde există libertatea de exprimare, însă în cea totalitară, din vremurile perioadei sovietice, a face jurnalism bun, veridic, de calitate, era greu de imaginat. Închistați în dogme și indicații partinice rigide, jurnaliștii care au scris în perioada dată nu puteau spune adevărul, decât riscând să-și atragă critici dure sau să fie expulzați din sistem. Înțelegând regulile jocului, mulți dintre ei s-au lăsat duși de valul „realismului socialist”, venind cu osanale la adresa partidului comunist, sistemului instaurat de el, politicilor sale etc. Dar nu s-au lăsat chiar toți îndoctrinați și manipulați de partid, opunând rezistență, acea împotrivire care ulterior a fost definită și numită **opoziția prin cultură**. Supusă necruțătorului test al timpului, publicistica din perioada sovietică mai prezintă interes pentru istoria jurnalismului anume sub acest aspect – al solidității. Or, într-un mod aproape miraculos, dintre hățișurile ideologizării excesive, partinice, marxist-leniniste, răzbate, peste timp, adevărul vieții, preponderent din scrierile jurnaliștilor onești, cu conștiința trează, nepătată de involburările și restricțiile vremii.

Ca jurnalist, Nina Soroceanu s-a format în epoca sovietică, profesând o perioadă în acea eră, dar, încă de la începuturile sale jurnalistice dânsa a evitat, pur și simplu, să trateze teme, considerate pe atunci „majore” – activitatea partidului comunist, tezele și indicațiile lui „prețioase”, îndoctrinarea maselor... Ea a preferat o altă cale – să scrie despre omul muncii, despre intelectuali, despre valorile morale perene, despre creația populară, literatura artistică; despre educație, învățământ, tradiții, agricultură, istorie, cultură ș.a.m.d.

Curios, dar și semnificativ este momentul că, în interviul solicitat de scriitorul Anatol Gugel pentru revista *Moldova*, progresistă pe atunci,

când protagonista era elevă în clasa a IX-a a Școlii Medii nr.1 din Soroca, la întrebarea: „Ce calități apreciezi cel mai mult în oameni?” Nina Slutu a răspuns: „Interesul viu față de tot ce ne înconjoară”. Retrospectiv, observăm că acel *interes viu*, dublat de intuiție, tenacitate, perseverență, stoicism și bun-simț a însoțit-o și călăuzit-o mereu, întotdeauna, orientând-o spre un traseu de om demn de respect.

În „era ticăloșilor”, cum a numit-o Marin Preda, nu era defel simplu să faci publicistică de calitate, neîntinată de ideologia vremii. Viitoarea publicistă și scriitoare și-a dat prea bine seama de acest lucru încă din anii de studenție, atunci când a prins a colabora la ziarul universității. Colecția din acea perioadă demonstrează, fără nicio tăgadă / rezervă, că viitorilor jurnaliști li se inocula încă pe băncile universitare un anumit segment ideologic, o anume viziune asupra lumii – marxism-leninismului. Actualmente pare bizar și inexplicabil faptul că acea publicație – ziarul universitar (unica universitate de stat, apropo, la acea vreme, deci, și cea mai importantă...) – se numea „Кишиневский университет”. Și punctum. Preponderent, materialele inserate pe paginile acelei publicații erau în limba rusă, iar în limba băștinașilor abia de apăreau câteva titluri... Iar ziarul, în mod obligatoriu, trebuia să-l aboneze toți studenții, pentru a le inculca ideologia partinică încă din anii de studii... Abia că adia vreun cuvânt–titlu în limba poporului băștinaș... La fel, și materialele inserate în paginile acelei publicații odioase, majoritatea articolelor fiind în limba rusă, tematica lor ținea numai de istoria și cultura acestei etnii, total străină nouă. La fel, în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, multe cursuri, la secția „jurnalistică”, se țineau doar în limba rusă; literatura de specialitate, în biblioteci, era și ea în rusește... Izul „fratelui mai mare” plana / stăpânea peste tot. În loc să fie puse la dispoziția studenților de la jurnalistică paginile ziarului universitar pentru acumularea experienței în ale scrisului, acolo se publicau materiale despre Lenin și partidul comunist... Era foarte greu să răzbată, prin hățișul acela de rusificare, un glas al unui jurnalist începător autohton. Nina Slutu a izbutit. Și-a făcut un bun nume, în pofida ideologizării excesive la care erau supuși studenții. Tocmai în perioada când ea studia acolo, colegii ei de facultate din cursurile superioare: Nicolae Dabija, Aurelian Silvestru, Ion Vicol,

Viorel Mihail ș. a., învinuiți de naționalism, au fost excluși din universitate. Vigilenți, conducătorii partinici ai instituției au prins a-i depista și pe alți studenți care, în opinia șefului catedrei de jurnalism de pe atunci, înflăcăratul comunist Valentin Clobuțki, „tulburau apele”. Nina Slutu nimerise pe „lista neagră”, fiind interogată, la o ședință specială a catedrei. Au fost „cercetați” mai mulți studenți și nu se știe ce consecințe ar fi avut acea „întrevedere”, de nu interveneau, cu binișorul, lectorii universitari Petru Comarovschi, Dumitru Coval, Procopie Cravțov. Dumnealor au calmat spiritele.

Nina Soroceanu își aduce aminte: „*Totuși, ca să mă pună la punct și să mă „învețe minte”, Valentin Clobuțki, șeful catedrei, la obiectul care ni-l preda – Istoria presei de partid, la examen mi-a pus nota „trei” – unica notă de 3 în anii studenției. Moral nu m-a afectat chiar peste măsură această răzbunare a sa. Material, însă, era s-o pățesc... Cât pe ce să-mi ia bursa pe un trimestru întreg. Noroc că la celelalte obiecte aveam note maxime și media la calcularea bursei a fost posibilă. Și nu am murit de foame...*”

Însă partinitatea devotată a tovarășului Clobuțki i-a dictat și în continuare noi metode de a ne „ține din scurt”. Nitam-nisam, la anul III, el ne-a băgat în grupă un coleg, membru de partid, ca să ne supravegheze și să ne îndrumeze pe calea lui Ilici. Arogant, pârător, lingușitor, „partinicul” ne turna „șefului” nu doar ceea ce vorbeam, dar și ce citeam, ce cântam... Ne-am dat seama ce poamă este, ba, culmea, am aflat că sta la evidență la spitalul de psihiatrie. De atunci, îl tratam ca pe un bolnav... N-a mai ieșit jurnalist dintr-însul, cu tot devotamentul lui partinic...

Învățămintele pe care le-am tras din anii de studenție m-au făcut să înțeleg că e nevoie de mult discernământ, de o enormă responsabilitate față de cuvântul scris sau rostit, indiferent de modul în care comunicăm...”

Teza de licență pe care și-a ales-o, la absolvirea universității, s-a dovedit a fi originală: *Schiță*, obținând nota maximă, revenea de fiecare dată, când avea ocazia, la acest gen jurnalistic, plasând întotdeauna în centrul scrierilor sale omul. Așa se face că publicistica semnată de către dna Nina Slutu-Soroceanu nu-și pierde actualitatea, dimpotrivă, ea constituie o filă de secvență epocală, încadrându-se

în acele „*documente omenеști*”, cum au fost ulterior numite, care păstrează și transmit memoria istoriei noastre mai mult sau mai puțin recente. Sociologia culturii le va putea utiliza oricând ca materie demonstrativă că în socialism a existat o subtilă **rezistență prin cultură**. Iar academicianul Mihai Cimpoi emite teza că la noi a existat chiar o **supraviețuire prin cultură!** (Vezi *Literatura și arta*, 16 dec., 1999, p. 2). Ea s-a manifestat în mod diferit: direct, prin refuzul de a urma indicațiile partidului unic, de la conducere; sau indirect, prin faptul că unii autori tratau predilect teme general-umane, strecurând în texte subtilități „subversive” prin citate, analogii, digresioni etc., în dezacord evident cu cerințele doctrinare comuniste.

Rezistența prin cultură, în perioada sovietică, nu e un mit sau o născocire a cuiva. Ea a existat sub diverse forme și s-a manifestat impetuos: fie direct, spontan, fie intuitiv, fie pe deplin conștientizat. Mulți dintre jurnaliștii care au activat în acea perioadă pot depune mărturie „din interior”, în cunoștință de cauză, despre manifestările ei, însă cea mai elocventă atestare o poate face publicistica realizată pe timpuri de răstriașe, în plin realism socialist închistator, când unii ziariști temerari cutezau și tratau subiecte tabu pe atunci: drepturile omului, neajunsurile sociale, inechitatea socială, dreptul la cultura autohtonă, la tradiții; dreptul la adevărul istoric; soarta patrimoniului național etc.

Publicista Nina Soroceanu are dreptul să declare: „Nu am cântat ode partidului niciodată, dintotdeauna elogiile mele le-am dedicat omului”. Creația ei publicistică face dovada acestui deziderat.

Amintirile Ninei Soroceanu pot completa cu detalii elocvente atmosfera, starea de spirit a jurnaliștilor din acea perioadă. Iată doar câteva comentarii succinte din bogata-i experiență de purtător al cuvântului:

„Jurnaliștilor de la „perestroikă” încoace li se năzare că jurnalismul începe odată cu ei, că doar ei posedă arta comunicării. Jurnaliștilor care au avut neșansa de a învăța și practica această nobilă, extrem de responsabilă profesie în perioada sovietică li se inocula convingerea că doar servind cu devotament total, absolut cauza partidului unic, ei pot fi considerați buni profesioniști. De către cine, considerați? De către cine, apreciați? De către partid,

bineînțeleș. În atare circumstanțe, cum ieșeau basma curată jurnaliștii veritabili? Greu. Nu, însă, și imposibil!

Întâi și-ntâi, marea problemă era postul. Că la ziare, cu-atât mai mult – la revistele de partid, unde erau și lefurile mai „grase”, și lucru mai puțin (ele, comparativ cu ziarele cotidiene, apăreau rar de tot – o dată, cel mult – de două ori pe lună...), era extrem de greu să fii angajat. Selecția era draconică: ți se examina sub lupă proveniența socială (nu care-cumva să fi avut ascendența „pătată” cu rude, mai apropiate sau îndepărtate, „dușmani ai poporului”. Iar „dușmani ai poporului” puteau fi considerați și învățători, preoți, „speculanți” (oameni întreprinzători, cum ar veni azi), rude refugiate peste hotare etc.). Apoi, era nevoie, pentru a fi angajat (fie și într-o prăpădită redacție raională, care, afară de rapoarte de la congresele de partid și cuvântări ale „iubiților conducători”, abia de însăilau ici-colea câte o „corespondență” despre vreun scandalagiu sau vreun „element” ce nu respecta legile moralei comuniste) de vreo 2-3 recomandări, caracteristici (fie de la locul anterior de serviciu, fie de la instituția pe care ai absolvit-o); de un plan-program pe care preconizai să-l realizezi în caz că aveai norocul să fii „măsluit” și angajat...”

*Într-adevăr, chiar dacă prin anii '70 -'80 ai sec. XX, în RSSM se editau relativ multe ziare-reviste, chiar dacă era un post de radio național și unul TV, național și el; chiar dacă la 1974, când protagonistul a absolvit USM, în republică nu erau suficiente cadre de ziariști profesioniști (dumneai făcând parte din a cincea promoție de jurnaliști, iar pe-atunci doar Universitatea de Stat din Moldova pregătea asemenea specialiști – **D.P.**); chiar dacă avea în diplomă note bune și foarte bune; publicase încă până la absolvirea studiilor universitare numeroase „materiale” în presa raională din Soroca, Călărași, în cea republicană, dar realizase și emisiuni radio etc. La absolvire, așadar, nu mai era o anonimă, dar nici chiar faptul acesta nu i-a permis să-și găsească ușor o funcție pe potrivă, conform studiilor și aptitudinilor sale. „De ce? Nu aveam „spete”. Nu aveam nici rude, nici încaltea „cunoștințe” cu pondere în ale jurnalisticii, sau la vreun post de partid, care ar fi putut pune o vorbă bună unde și cui s-ar fi cuvenit, ca să mă accepte. La absolvire, n-am fost repartizată*

concret undeva, ci mi-au dat „liber”: sau că să nu-și bată capul și cu mine, care, oricum, scriam „la ziar” și aveam o reputație de jurnalist cât de cât „consolidată” (că deja pe la mijlocul deceniului șapte, sec. XX, în Moldova era inflație de posesori de diplome, inclusiv de jurnaliști – ca să vezi!, fie că s-o fi gândit cei de la catedră că eu nu m-oi „prăpădi”, că voi fi capabilă să-mi găsec un serviciu) ... Surse de existență nu aveam. Tata, invalid de război, grupa a II-a, era deja pensionar (avea o pensie de 20 de ruble lunar...), mama (cu tot cu medalia ei de mamă-eroină, născuse și crescuse bine-mersi nouă copii, nu putea nicidecum obține de la colhoz niște certificate care i-ar fi convins pe cei cu repartizarea pensiilor că ea a muncit și în colhoz - sovhoz destul pentru a avea dreptul să i se acorde o pensie minimă (că, evident, biata femeie, chiar să se spetească pe lanurile gospodăriei agricole colective și la tutun, și la sfeclă etc.), i-a fost, totuși, repartizat un soi de ajutor social lunar de... tocmai 5 ruble! (Dețin documentul original, și, la o adică, cine nu m-ar crede, i-l prezint...))”.

Cei slabi de înger, în asemenea circumstanțe, ar fi lăsat nasul în jos, ar fi bocit, sau ar fi lăsat totul pe valurile hazardului. Absolventa Nina Slutu era cu totul alta. Dânsa vroia dinadins să scrie! Să se afirme! Publica și recita poezii-reverii, crezând că steaua norocului e pe aproape. Cutezanța, optimismul, forța vitală, setea de viață etc. i-au permis să caute febril o soluție, de una singură, de capul ei. Și, întrucât făcuse o stagiere la Radioul Național, considera că acei de acolo o fi având temei să-i scrie negru pe alb în caracteristica eliberată la încheierea perioadei de stagiere că „făcuse față”, și informându-se, a aflat că acolo e nevoie de jurnaliști „talentați, responsabili și harnici”, după cum i s-a spus, a trecut pragul acestei instituții cu cererea gata întocmită: „Cererea a fost admisă, eu, însă, trebuia să mai aștept (am făcut-o calm, știind că „verificarea” e inevitabilă). Și am fost angajată. Evident, inițial pe un termen „de încercare” – de două luni. Două luni s-au scurs ca o clipă, și-am fost reangajată. Și nu oriunde, ci în Redacția Principală de Propagandă Radio! Suna bine, însă, cum mi-i firea, nu mi-am făcut iluzii că o voi duce-o bine. Întrucât, în scurta-mi perioadă de stagiere în acea redacție, mi-am dat seama că acolo se muncește! Mult, din greu, serios”.

La cei 22 de ani ai săi, Nina Slutu nu avea dubii, că va face față situației. Dimpotrivă, era pornită să demonstreze perseverent că va îndreptăți încrederea ce i-a fost acordată: „*Am umblat, nu zic ba, dintru început, de acolo până dincolo prin redacție cu niște hârțoage pe care mă trimiteau să le prezint ba șefului-șef, ba la programe, ba prin cabinet; am asistat, cuminte și ascultătoare, la înregistrări, în studio, dar și „pe teren”, am luat cunoștință de toate „ingredientele” necesare pentru a realiza o bună emisiune radio, am învățat, am meditat, am analizat, am încercat, am cutezat, am și visat... La ce visam eu la acei ani frumoși ai mei? La succes, la noroc, la bine, la fericire, la împlinire, la bucurii. Visam la multe, însă mereu îmi dădeam seama că fără muncă niciun vis de-al meu nu se va realiza. Și munceam. Astfel că foarte curând nu mai eram trimisă de colo până dincolo cu hârțoage și casete, ci chiar mi-au fost încredințate secvențe, să le realizez; să răspund la întrebările ce se conțineau (cu nemiluita!) în scrisorile radioascultătorilor; apoi să realizez și emisiuni integrale.*

Poate părea ciudată sau chiar oripilantă afirmația mea că acolo, în redacția principală de propagandă radio, se făcea jurnalism de calitate. Da, erai obligat să prezinți niște citate, care erau urmate de „miez” – de tema propriu-zisă. Iar tema principală, permanentă a emisiunilor radio a fost și rămâne omul – cu toate preocupările lui. Omul viu, concret, contemporanul nostru. Mulți istorici ai presei noastre recente evită să analizeze presa din perioada sovietică, subînțelegând (ei) că ea a fost total și doar retrogradă. Alții, din contra, demonstrează cu spume la gură că ea a fost doar nocivă... Apare fireasca întrebare: cum, de unde s-a luat „perestroika”? Cum s-a destrămat imperiul sovietic? Cine i-a făcut bucată?”

Oricum, mass-media, într-un fel sau altul, a furnizat continuu acele „picături chinezești”, care, treptat, pe neobservate, le insufla cititorilor, ascultătorilor, telespectatorilor – speranța în mai bine, în eliberarea din ghearele monstrului roșu. Istoricii presei urmează să cerceteze și să evedențieze veridic rolul pe care l-a avut presa la acea perioadă în „rezistența culturală” a vremurilor deja apuse: „*Redactorul-șef, Ludmila Cemortan, pe care toți o numeau fără a se ascunde „mama”, nu mi-a fost o a doua mamă, însă o bună,*

severă, exigentă îndrumătoare – da, mi-a fost. Mă bucura nespus de mult faptul că șeful meu nemijlocit – Ștefan Casian, șeful Secției Construcție Sovietică, în cadrul căreia am fost repartizată, era un om care îți insufla curaj, se bucura de succesele pe care te străduiai să le obții, și... avea umor! Că în redacția principală de propagandă, chiar și în emisiunile mai „blânde” sub aspect ideologic, cum erau cele realizate în Secția Construcție Sovietică (toate denumirile trebuiau scrise cu majuscule! Pricepeți? Pentru a sublinia importanța celor relatate...), unde le vorbeam ascultătorilor despre oamenii muncii, „pe teme de morală”, aspecte ale vieții cotidiene..., totuna erai impus să citezi cuvântări ale conducătorilor, activiștilor de partid etc., și cum să treci peste toate cu brio? Ca să râzi de cuvântările „înțelepte”, banale și bombastice, de cele mai dese ori, n-aveai dreptul, dar chiar și să le repeți papagalicește, când pricepeai stupiditatea lor, tot nu puteai...

Și Ștefan Casian, dar și Andrei Matcovschi (aproso, fratele lui Dumitru Matcovschi) în atare situație repetau, foarte expresiv, un singur catren: „Сейчас зима, но будем лето.../ Спасибо партию за это!”, apoi purcedeau la citatele propriu-zise care se cereau incluse în programele radio. Căci, chiar dacă se numea Redacția Principală de Propagandă, în cadrul ei realizam și emisiuni mai puțin propagandistice: „Microfonul cu ghimpi”, bunăoară, pe care-l realizau pe rând Ludmila Cemortan, Ștefan Casian, Gheorghe Postolache, Aurel Scobioală, Alexandru Dorogan, Efim Tarlapan, iar, peste ceva timp, mi-a fost încredințată onoarea să fiu și eu redactor al acestei emisiuni. Apoi, ziceam că răspundeam la întrebările radioascultătorilor. Pe timpurile celea oamenii scriau enorm la redacții – la ziare, reviste, radio, TV... Scriau mai des și mai mult despre lipsuri, nedreptăți, abuzuri... În fiecare redacție existau secții de scrisori. Ei bine: se ducea evidența strictă a scrisorilor; a răspunsurilor. Iar ținând cont că întrebările pe care le adresau ascultătorii-cititori (că am avut de furcă și la ziarele „Tinerimea Moldovei”, apoi la „Învățământul public”, unde am activat ulterior) cu scrisorile, pentru a răspunde, era nevoie să consulți un specialist din domeniul corespunzător: medicină, legislație, comerț, transport, studii etc. Am deschis multe uși, am intrat în multe birouri, am stat

de vorbă cu mulți șefi, am cunoscut mulți birocrați sovietici – ce-și dădeau importanță, aroganți, cinici, indiferenți... Dar, printre marea ceea de lichele, se nimereau uneori și oameni onești, care-ți era drag să vorbești, care-și făceau onest datoria, sau, cel puțin, respectau obligațiile de serviciu. Cu aceștia făceam uneori schimb de opinii, nu neapărat laudative, la adresa celor care se considerau „stăpânii” lumii”...

Marea bucurie a omagiatei, din perioada când activa în cadrul redacției principale de propagandă, a fost să-i fie acceptată inițiativa de a lansa un nou ciclu de emisiuni: **Legea despre mine, mie despre lege**. „*Scrisori, întrebări, consultări ale juriștilor. De tot rangul, de la toate ministerele. Apropo, și ex- Președintele Republicii Moldova, dl Nicolae Timofti, tot în cadrul emisiunii „mele” radio a debutat în fața microfonului... Iar microfonu-i un bumerang, am spus-o și o repet; el te lansează-n lume, însă tot el se poate-ntâmpla să-ți evidențieze defectele – de gândire, dicție, intelect...*”

Activa la radio, însă publica laborios în presa scrisă: ziarele **Viața satului**, **Tinerimea Moldovei**, revistele **Moldova**, **Femeia Moldovei** etc. Nu-i cerea nimeni colaborarea. Îi plăcea (și-i place – **D.P.**) să abordeze probleme ce țin de cultură, conduită, morală, literatură... N-a făcut nicicând și niciodată (o știu foarte bine – **D.P.**) exces de zel în „citatomanie partinică”, deși era obligată s-o facă de atâtea și atâtea ori.

Radiojurnalistica, indubitabil, nu presupune doar activitate „de birou”. Ea înseamnă și deplasări, înregistrări, invitați la microfon care, uneori, de emoție de a se vedea cu microfonul în față (a pățit-o și subsemnatul – **D.P.**), se întâmplă să piardă firul gândului, să se bâlbâie, să tremure: „*Aș putea relata câteva întâmplări, nostime la prima vedere, despre oameni foarte „așezați”, „importanți”, pe care i-am văzut learcă de sudoare în fața microfonului, roșii ca racul de emoții etc. Și tu, corespondentul-redactor, pe lângă faptul că trebuie să-ți lucreze mintea ca ceasul, să ții firul discuției, mai și trebuie să posezi calitate de psiholog: să-l încurajezi pe interlocutor, dacă-l vezi că se cam pierde cu firea; să-l convingi să-ți vorbească sincer, competent; să știi a insista și a obține răspuns la toate întrebările care îți dai seama că i-ar interesa pe radioascultători*”.

Jurnalismul radiofonic, evident, înseamnă deplasări, călătorii prin republică, cu reportofonul la șold, cu niște pesmeți sau covrigei într-o sacoșă / pungă, cu agenda în buzunar și cu bunul Dumnezeu în gând: *„Bunul Dumnezeu ți-l dorești cu ardoare alături, întrucât de foarte multe ori, chiar dacă ai pus în prealabil la cale totul: ruta, interlocutorul, adresa, tema, întrebările etc., de foarte multe ori se întâmplă să ai parte de surprize. Nu neapărat și plăcute...”*

Că jurnalistul nu-i așteptat totdeauna de câinii cu colacii în coadă. Mai ales, dacă vii cu intenția să realizezi o secvență sau chiar o emisiune integrală „de problemă”, unde, inevitabil, e prezentă și critica, pastila de gândire, care ar trebui să îndrepte / corecteze / corijeze niște lapsusuri, niște „scăpări-scăpate”, cu sau fără voie... Iar Nina Slutu-Soroceanu *„jurnalista plăpândă, frântă de oboseală de atâta hurducat pe drumurile hopuroase, tăbârcind la șold reportofonul (ce cântărea 4-6 kg!), însetată, flămândă, înghețată sau asudată (de la caz la caz...), bați la poarta altora – să le ceri socoteală – pentru inactivitate, înșelătorie, escrocherie, huliganism, crimă chiar!”*

Alta e situația la zi, altele sunt rezultatele. Astăzi radiojurnaliștii au la dispoziție dictofoane performante, pe care, la o adică, le pot ascunde sub guler, în mânecă și să înregistreze, adică să obțină o mărturie până și de la un individ care n-are poftă, deși ar trebui să răspundă la niște întrebări nu tocmai din cele comode... *„Nouă, celor care am tăbârcit masivele reportofoane sovietice, ne-a fost incomparabil mai greu să „stoarcem” asemenea mărturii, să le înregistrăm, să demascăm vicii, escrocherii, nelegiuiri. Dar am perseverat. Că „perestroika” n-a făcut-o Gorbaciov. „Perestroika” au făcut-o temerarii, acele firi nativ-oneste, de care minciuna, ura nu se prind; de către acei care **înțelegeau**. Și nu doar jurnaliștii au făcut „perestroică”. Dar, mai ales ei. Că jurnalismu-i o armă, e far, e făclie ce luminează cugetul, stea călăuzitoare prin ceața și prin hățișul nemilos al vieții. Puțini au făcut față exigențelor. Fiindcă, în atare împrejurări, e nevoie de curaj, clarviziune, intuiție, bun simț, onestitate și de multă, multă dragoste de oameni, de semenii. O dragoste, deși nedecarată, de cele mai multe ori, însă mereu prezentă – în ceea ce faci, în ceea ce spui, în ceea ce propagi. Da-da,*

propagi! Fiindcă jurnalismul de calitate mereu propagă ceva: niște principii, niște valori, niște idei”.

Realmente, a ajutat-o să se orienteze în dilema ce are și ce nu are valoare în jurnalistică paralela pe care a făcut-o cu aceleași criterii în literatură, literatura pe care o citea și continuă s-o lectureze, s-o studieze cu ardoare. Dovadă sunt următoarele mărturii sincere: „*Intuiția m-a călăuzit totdeauna să discern, să înțeleg oameni, evenimente, vorbe... Astfel că n-am dat prin hopuri ideologice: m-am ferit de „propagandă”. Dacă și am propagat în viața mea ceva, am propagat Frumosul, Omenia, Onestitatea, Dragostea. Cele scrise de mine stau mărturie că autoaprecierea nu conține niciun gram de exagerare.*

La Radioul Național am activat în două reprize. Prima, cea de început, în redacția de propagandă. A doua repriză a fost cea din Redacția emisiunilor literar-artistice. Aici am realizat o serie de portrete literare, dialoguri culturale, comemorări ale personalităților ce-au contribuit la propășirea spiritualității neamului nostru. Mă bucură faptul că parte din acele secvențe au completat și au rămas în Fondul de Aur al Radioului Național.

Concomitent, deși mult mai rar, mi-am înregistrat și parte din creația mea poetică – în lectură proprie sau a crainicilor, actorilor. Colaborez și acum la radio național, precum și la „Vocea Basarabiei”... Scriu intens”.

Aflată încontinuu în căutarea unei *limbi perfecte*, Nina Soroceanu și-a extins permanent arealul tematic pe care l-a abordat în publicistica sa, luând atitudine atunci și acolo unde erau încălcate drepturile omului, pledând pentru soluționarea problemelor luate în discuție. Astfel de scrieri publicistice sunt necesare totdeauna în societate, pentru a crea și menține un climat și un mediu cultural, spiritual sănătos.

Un merit incontestabil al Ninei Slutu-Soroceanu ține de faptul că dânsa, în perioada conflictului de pe Nistru, declanșat de către separatiști în 1992, fiind angajată la Radioul Național, a contribuit la oglindirea veridică în presă a evenimentelor din acea perioadă, prezentând săptămânal reportaje, interviuri cu refugiați, comentariile specialiștilor, creațiile proprii sau ale altor scriitori, despre

participanții la conflictul de pe Nistru etc.

Țin bine minte că, în cadrul emisiunii radiofonice *Magazin Cultural*, pe care o inițiasse și a realizat-o mult timp Nina Slutu la Radioul Național, susținea o rubrică permanentă – *Repere culturale*. Putem afirma fără a exagera câtuși de puțin că atât publicistica, cât și opera literară, prin conținutul lor plin de umanism, prin poziția civică fermă a autoarei au constituit și rămân a fi veritabile repere spirituale pentru acei care iau cunoștință de ele. Creația protagonistei a trecut cu brio testul timpului, completând cu file inedite, inspirate – veritabile documente omenești – istoria spiritualității neamului nostru.

Om deplin al culturii, Nina Soroceanu o slujește cu devotament pe parcursul întregii sale vieți, fiind o prezență activă în viața culturală de la noi, un formidabil test al tenacității în timp.

*Dumitru PĂSAT,
scriitor, publicist, filosof*

TABEL CRONOLOGIC

1952 În familia țăranilor gospodari Iacob și Tecla (născută Bujor) Slutu din satul Țepilova, raionul Soroca, se naște cel de-al 9-lea copil, Nina, la 23 februarie. Părinții aveau deja 3 băieți și 5 fete. Odată cu acest eveniment, Tecla Slutu a obținut Ordinul *Материнская Слава*, de gradul I.

1952-1959 Copilăria și-o petrece în satul natal.

1959 Merge în clasa I la școala din satul natal. Prima învățătoare – **Larisa Bondarencu**, o doamnă exigentă, care i-a marcat atitudinea pentru studiu.

1959-1965 Pe parcursul celor 6 clase, cât a învățat în satul natal, a participat activ la toate manifestările culturale din școală și din sat – a dansat, a cântat, a recitat poezii.

1960 Primăvara, participă la festivalul raional școlăresc, unde recită două poezii.

1965 Trece temporar cu traiul în satul Cucuruzeni, raionul Orhei, unde se înscrie în clasa a VII-a la școala medie din localitate.

1965-1967 Participă la manifestările culturale din școală, citește continuu: se deplasează în capitală, unde vizionează spectacole la teatrele republicane.

1967 Absolvă cu note foarte bune opt clase.

1967 Se înscrie în clasa a IX-a la Școala Medie nr. 1 din Soroca. Aici o are ca învățătoare de limba și literatura moldovenească pe **Elizaveta Ganea**, de care o va lega o mare prietenie și după încheierea studiilor.

1967-1969 Participă activ la manifestările culturale din școală: cântă în corul școlii, conduce echipa TVC a clasei, e membră a echipei de tineri cercetași ai școlii („Зарница”), care participă la întrecerile republicane; colaborează la ziarul de perete al școlii cu poezii proprii; cu desene.

1967-1968 Frecventează Școala Orășenească de Arte Plastice pentru copii și adolescenți din Soroca, pe care o absolvă în 1968 cu note bune și foarte bune.

1968 Participă la Olimpiada republicană a elevilor de limba și

Rodul cuvintelor

literatura moldovenească, unde obține o mențiune.

1968 În revista *Moldova*, nr. 7 e inserat un interviu realizat de Anatol Gugel cu eleva clasei a IX-a, Nina Slutu, însoțită de o fotografie.

1968 În paginile ziarului republican *Tinerimea Moldovei* publică pentru prima dată o poezie, intitulată *În fața Patriei*.

1969 Participă la Olimpiada republicană a elevilor, de limba și literatura moldovenească, unde-și prezintă primele încercări literare, și la care obține o mențiune.

1968-1969 Publică în ziarul raional *Calea lui Ilici* câteva informații despre activitățile culturale din școala unde învață.

1969 În ziarul raional *Calea lui Ilici* este inserată poezia ei *În fața Patriei*.

1967-1969 Se deplasează în capitală, unde frecventează spectacole de teatru, ședințele cenaclului *Lucașărul* de pe lângă *Tinerimea Moldovei*.

1969 La absolvirea școlii medii, compunerea ei, intitulată *În pragul vieții* (temă liberă) e publicată în ziarul raional.

1969 –Absolvă 10 clase (echivalentul liceului actual) cu succes.

1969 Depune actele, apoi susține cu succes examenele de admitere la Universitatea de Stat din Moldova, Facultatea de filologie, secția jurnalistică. E bursieră de stat.

1969-1974 Colaborează și publică în ziarul universității, sporadic, informații, poezii, un eseu.

1969-1974 Participă la ședințele cenaclurilor *Mihail Eminescu* de la universitate și la cele ale cenaclului *Lucașărul*, de pe lângă ziarul republican *Tinerimea Moldovei*.

1969-1974 În anii de studenție, colaborează la ziarul de perete al facultății, cântă în corul universității, participă la seratele culturale de aici.

1970 Vara, merge la practică la ziarul raional Soroca.

1971 Vara, merge la practică la ziarul raional Orhei.

1972 Vara, merge la practică la ziarul raional Călărași.

1973 Își face practica la postul republican de radio, redacția emisiunilor pentru tineret *Lucașărul*, unde realizează reportaje, corespondențe radiofonice.

Pe parcursul primilor patru ani de studenție intră în componența echipei universitare de Apărare Civilă, echipă care la întrecerile republicane mereu ocupă locuri de frunte.

Pe parcursul a 4 ani de studenție, studiază și cursul de surori medicale AC (Apărarea Civilă), susținând examenele de absolvire a lor, obținând diploma de soră medicală (Apărarea Civilă).

1973 Devine supusă serviciului militar, având și un livret militar corespunzător.

1974 Absolvă Universitatea de Stat din Moldova. Conform diplomei de licență, a obținut trei specializări: filolog, învățător de limba și literatura moldovenească, jurnalist.

1974 E angajată în funcția de reporter în cadrul Redacției principale de propagandă, Radioul Național.

1974 Participă la ședințele diverselor cenacluri: *Luceafărul*, *Dialog*, unde și până în prezent participă la alte cenacluri: *Grai Matern*, *Cuvântul*, *Ideal* ș. a.

1975 Se autoperfecționează, urmând un curs de măiestrie în jurnalistică.

1975 Inițiază emisiunea radiofonică de educare juridică a ascultătorilor *Legea despre mine, mie despre lege*, coordonează înregistrările pentru emisiunea de mare răsunet social *Microfonul cu ghimpi*, unde participă și face furori printre ascultători și inegalabilul actor Gheorghe Urschi.

1975 Și până la ora actuală publică versuri, proză pentru copii și maturi în diverse publicații republicane: *Moldova*, *Femeia Moldovei*, *Tinerimea Moldovei*, *Orizontul*, *Viața satului*, *Literatura și arta*, *Tânărul leninist* (actual *Florile Dalbe*), *Steluța* (actuala revistă *Alunelul*), *NOI*, *Moldoveanca*, *Nistru*, „*aMIC*”, *Făclia*, *Viața Basarabiei*, *Moldova socialistă – Moldova Suverană*, *Săptămâna*, *Revista literară*, *BiblioPolis* ș. a. Participă la emisiuni televizate, radio (posturile Antena C, Vocea Basarabiei, Televiziunea Națională).

1976 Se căsătorește cu Gheorghe Postolache, jurnalist.

1977 Naște primul copil, fiul Călin, la 16 mai.

1977 În revista „Moldova” publică un ciclu de versuri.

1977 Prezintă manuscrisul *Țărnuțelul vieții mele* (poezii) la Uniunea Scriitorilor din Moldova.

1978 Decedează tatăl poetei, Iacob Slutu, în luna noiembrie.

1978 Se concediază de la Radioul Național.

1978 E angajată în funcția de corespondent, apoi corespondent special la ziarul republican *Tinerimea Moldovei*. Aici protagonista a inițiat interesante teme de dezbatere: *Omenia-i o avere, Orele de răgaz: distracție sau cultură?*, *Cum se face casa-casă* ș. a., la care au participat numeroși cititori, dovadă sunt scrisorile sosite la redacție, parte din ele fiind redactate și publicate apoi în ziar.

1979 Debut editorial în volumul colectiv *Primii pași* (Ch., ed. "Literatura artistică"), cu versuri pentru copii.

1983 Naște al doilea fiu, Daniel, la 17 iulie.

1985 Se concediază de la ziarul *Tinerimea Moldovei*.

1985 Prezintă la Uniunea Scriitorilor din Moldova manuscrisul cu versuri *Nesaț de limpezire*.

1986 Se angajează în funcția de corespondent, apoi comentator, comentator principal la ziarul *Învățământul public*. Aici, pe lângă faptul că Nina Slutu-Soroceanu se deplasa deseori „pe teren” – prin școli, instituții de învățământ superior etc. și că insera apoi numeroase reportaje, interviuri, corespondențe, articole cu tematică de stringentă actualitate, ea a inițiat totodată și o rubrică de satiră și umor, intitulată *Calul Bălan*, unde șfichiuia neajunsurile din societate și din învățământ în speță, și unde a reușit să-i convingă să-și dea concursul și cunoștințele umoriști Petru Cărare, Efim Tarlapan, pictorul Glebus Sainciuc, jurnaliștii Constantin Bârcă, Gheorghe Postolache, Vlad Pohilă...

1986 Participă la Conferința unională a tinerilor scriitori la Riga, Dubultî.

1986 E prezentă cu versuri pentru copii în culegerea *Culorile ploii* (Ch., *Literatura artistică*).

1988 E prezentă cu poezia *Maternă* în culegerea colectivă *Peste leagăn* (Ch., *Literatura artistică*).

1989 Se stinge din viață mama Tecla, la 13 decembrie.

1989 Vede lumina tiparului volumul *Șapte poeți tineri*, unde autoarea e prezentă cu un ciclu amplu de versuri, intitulat *Nesaț de limpezire*, prefațat de Ion Vatamanu (Ch., "Literatura artistică").

1989 Se concediază, din proprie inițiativă, de la ziarul *Învățământul public*.

1989 Devine membru al Uniunii Jurnaliștilor din Moldova.

1990 E corespondent netitular în cadrul redacției *Actualitatea*, Radioul Național.

1992 E redactor, redactor realizator în cadrul Redacției Literare Radio.

1992 Inițiază și realizează un șir de emisiuni radiofonice: *Radiomagazin cultural. Alma Mater, Lampa lui Diogene, Convorbiri literare* (emisiune care continuă și astăzi să se difuzeze), unde îi avea ca invitați și colaboratori pe academicienii Nicolae Corlăteanu, Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Valeriu Matei, Andrei Lupan, Mihail Dolgan, Grigore Vieru, Nicolae Mățaș; alte personalități din domeniul culturii: Leonida Lari, Andrei Tamâzâncu, Maria Bieșu, Zinaida Julea, Galina Furdui, Claudia Partole, Ion Melnicu, Tudor Rusu, Victor Teleucă, Ion Ungureanu, Larisa Turea, Spiridon Vangheli, Iulian Filip, Dionisie Tanasoglu și mulți alții.

1992 Redactor superior în redacția Programe literar-artistice Radio din cadrul Companiei de Stat "Teleradio Moldova". Numeroase emisiuni realizate de autoare au completat Fondul de aur al Radioului Național, care sunt puse și în prezent pe post.

1993 Prezentă cu versuri în antologia *Pagini alese din literatura pentru copii* (Ch., Ed. Minerva, vol. II).

1994 Participă la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, Chișinău.

1995 Participă la Salonul Internațional de Carte, organizat de Biblioteca Națională a Republicii Moldova, Chișinău, la care va participa apoi la toate edițiile.

1996 Participă la Concursul de creație *Chișinău, 560 de ani*, unde cântecul *Pe aleea fericirii*, versuri Nina Slutu, muzică Dinu Matvievici, voce Nina Crulicovschi e apreciat de juriu cu o diplomă de mențiune.

1998 Răpus de boală, moare fiul cel mic al autoarei, Dănuț, la 4 decembrie, la vârsta de 15 ani și patru luni.

1999 Participă la Concursul republican de romane „Crizantema de Argint”, Chișinău, secțiunea „Creație”, unde obține diploma de mențiune pentru versuri.

1999 Premiantă a Concursului literar de creație, de inspirație

creștină „Sergiu Grossu”.

2000 Prezentă cu versuri în antologia *Eterna iubire*, București, editura ”Biodova”.

2000 Editează (pe cont propriu) volumul de versuri pentru maturi *Timp abrupt*, la Chișinău.

2000 Editează volumul *Niciodată și totdeauna* (versuri lirice), la Chișinău.

2001 Participă la Festivalul de romanețe „Crizantema de Argint”, Chișinău, secțiunea „Creație”, unde, pentru textul romanței *Să mă îngropați în cântec*, voce Tamara Chițaniuc, muzică Constantin Baranovschi, obține Premiul *Cele mai bune versuri*.

2001 La Editura ”Arc” din Chișinău vede lumina tiparului (post-mortem) povestea *Hidronauții*, scrisă de fiul Dănuț Postolache al autoarei, lucrare care la Salonul Internațional de Carte pentru Copii, Chișinău, ediția din același an e desemnată *Cea mai bună carte scrisă de un autor copil*.

2002 Publică monografia *Portret de rector*, Chișinău.

2002 Prezentă cu versuri în antologia *Iubire de metaforă*, editată de Universitatea de Stat din Chișinău și îngrijită de doctorul habilitat în filologie, criticul literar Mihail Dolgan, ulterior academician.

2002 Nina Slutu, împreună cu soțul ei Gheorghe Postolache, inaugurează premiul familial *O carte pentru dăinuirea noastră*, în memoria fiului Dănuț, pe care-l decernează în cadrul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, Chișinău, ediția din același an, poetului Vasile Romanciuc.

2002 Vede lumina tiparului, ediția a II-a a poveștii *Hidronauții* de fiul autoarei, Dănuț Postolache, la firma editorial-tipografică „Baștina-Radog”, Chișinău, cu contribuția directorului acestei edituri, dl Alexandru Rusu, și a regretatei lui soții Alexandrina Rusu. Cartea e prefațată de către Alexandru Gromov și Vladimir Beșleagă. O amplă postfață e scrisă de Nina Slutu-Postolache.

2003 Editează (pe cont propriu) volumul de balade și poeme *Boala de lume*, Chișinău.

2003 Devine membră a Uniunii Scriitorilor din Moldova.

2004 Editează culegerea de versuri pentru micuți *La bunica în ogradă*, Chișinău, Editura „Baștina – Radog”.

2005 Editează culegerea de versuri *Dumnezeia*, Chișinău, Ed. „Muzeum”, prefață de Mihail Dolgan, membru-corespondent al Academiei de Științe a Moldovei.

2005 Romanța *Vraja amintirilor* (versuri Nina Slutu, muzică Alexei Agachi) e inclusă în antologia *Te duci, tinerețe, te duci...*, (album de romanțe), alcătuitor Alexei Agachi, consultant Andrei Tamazlăcaru; Fundația „Draghiștea”, Chișinău, 2005.

2006 Editează culegerea de versuri pentru elevi *În Papagalie*, Chișinău.

2007 Autoarea este inclusă în *Dicționarul scriitorilor români din Basarabia (1812 – 2006)*, carte editată la Editura Prut Internațional, Chișinău, în 2007, apoi retipărită și adăugită în ediția din 2010 (pag. 403-404).

2009 Moare, la spital, într-un mod foarte straniu și neelucidat, fiul autoarei, Călin, la vârsta de 32 de ani.

2010 Editează culegerea de povestiri pentru elevi *Cum am trăit într-un măr*, Chișinău.

2010 Editează, la Editura „Pontos” din Chișinău, culegerea de povestiri pentru copii *Împreună cu Binuțu*, ilustrată cu fotografii din arhiva autoarei și cu desene realizate de cei doi fii ai săi, Călin și Dănuț.

2010 Editează cartea *Primii pași* (versuri – numărătoare pentru micuți) la editura „Silvius Libris”, Chișinău, carte care apare în alt format și altfel ilustrată, în cea de-a II-a ediție, în 2013, tot la Chișinău.

2010 Semnează prefața și postfața la povestea *Stan cel voinic* (Chișinău, Editura „Continental – Grup” SRL, pe care a și readaptat-o pentru tipar.

2010 Semnează prefața la antologia *Hristos a Înviat*, editată de Silvia Ursache, la Editura „Silvius Libris”, unde autoarea e prezentă cu trei poezii creștine, carte în care i se exprimă sincere mulțumiri pentru colaborare.

2011 Prezentă cu versuri în antologia *Cetatea de cuvinte. Scriitori soroceni*, Editura „Grafema Libris”, Chișinău.

2011 Prezentă cu versuri și cu textele cântecelor *Pe aleea fericirii, Întoarce-te la Chișinău*, în antologia *Chișinăul în literatură*, culegere

alcătuită de colaboratorii Bibliotecii Municipale „B.P. Hasdeu” și editată la „Grafema Libris”, Chișinău.

2011 Editează la Chișinău sceneta-cântec *Moș Crăciun ne-a vizitat*, pentru micuții și elevii claselor primare, unde semnează și muzica.

2012 Biblioteca Publică „Alba Iulia”, Chișinău, îi acordă o Diplomă de excelență.

2012 Organizația Mondială a Copiilor talentați îi acordă titlul și Diploma *Ambasador al Culturii Păcii*.

2012 La București, Editura „Biodova”, vede lumina tiparului culegerea de versuri *101 poeme* (colecția Ideal).

2012 Apare culegerea de șarje și desene, intitulată *Nas în nas*, ce conține și o poezie umoristică de-a autoarei, precum și un text despre aceste genuri, semnat tot de Nina Soroceanu.

2012 Editează culegerea de versuri pentru copii *Am vorbit cu florile*, pe care o va lansa în cadrul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, Chișinău, și pentru care va obține o mențiune.

2012 Prin concurs, culegerea autoarei de povestiri și nuvele *Cu rădăcinile în vânt* e selectată de către Uniunea Scriitorilor din Moldova pentru a fi editată, cu sprijinul Ministerului Culturii, la editura „Lumina”, ceea ce se și realizează.

2012 Autoarea e decorată cu medalia *Cel mai bun partener* de către Biblioteca Municipală „B.P. Hasdeu”, Chișinău, și cu o diplomă de onoare.

2012 Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” îi acordă premiul pentru anul corespunzător.

2013 Editează culegerea de versuri, poeme, balade, ecténii și romane *Catedrala* la Tipografia Centrală, Chișinău, cu o amplă prefață semnată de analistul literar Tudor Palladi și cu aprecieri, referințe semnate de Mihail Dolgan, Ana Ghilaș, Claudia Partole, Veronica Postolachi, Galina Furdui, Lidia Ungureanu ș.a.

2013 Editează la Tipografia Centrală din Chișinău, poemul-poveste pentru copii *Castele pân-la stele*.

2013 Premiantă (mențiune) al Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, Chișinău, pentru culegerea de povestiri și nuvele *Cu rădăcinile în vânt*.

2013 Biblioteca Națională a Republicii Moldova îi acordă Premiul Special *Devotament Muzei*, în cadrul Salonului Internațional de Carte, organizat anual de această instituție.

2014 Editează, apoi lansează în cadrul Salonului de Carte pentru Copii și Tineret, Chișinău, cartea-album *Am venit la voi, copii* (versuri).

2014 Editează cartea *În căsuța melcului* versuri, la Chișinău.

2014 Prezentă cu un amplu ciclu de versuri în antologia *Din lirica feminină a Basarabiei* (vol. III) editată la Alba Iulia, Editura „Gens Latina”, ediție concepută și coordonată de directorul acestei prestigioase edituri, scriitorul Virgil Șerbu Cisteianu.

2014 Prezentă cu versuri în *Cartea Poeziei 2014*, editată de Uniunea Scriitorilor din Moldova.

2014 Editează miniculegerile de versuri pentru micuți *Grădinița mea, Cine vrea la școală, Mofturel, Zânele primăverii* la diferite edituri din Chișinău.

2015 Editează la Chișinău poemul pentru părinți, bunici și nepoței *Emma e cu noi!*, pe care-l și lansează în cadrul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Adolescenți din acel an.

2015 Editează la Iași, în seria „Opera Omnia” (poezie contem-porană), antologia de autor *Catedrala*, carte prefațată de academicianul Mihai Cimpoi și de analistul literar Tudor Palladi. Pentru această antologie, la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret din acel an, se învrednicește de o mențiune.

2015 Prezentă cu o expoziție de carte, alături de alți scriitori și oameni de cultură la manifestarea *Personalități sorocene*, organizată de BNRM.

2016 Editează la Chișinău, la editura „Labirint”, culegerea de versuri pentru cititorii de toate vârstele *Cuvinte înflorite*, cu o prefață de directorul acestei instituții, scriitorul-editor Gheorghe Cutasevici și pe care o lansează la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, unde i se decernează o mențiune.

Versurile, povestirile Ninei Soroceanu au fost transmise (montate) de nenumărate ori la posturile de radio Național și Vocea Basarabiei, la TVM.

Versurile ei sunt traduse în diferite limbi străine: spaniolă, rusă,

aromână, franceză, engleză, germană și italiană.

A redactat cărți de poezie și de proză ale autorilor din Moldova.

Pe lângă instituțiile media unde a fost angajată oficial în funcție, ea a colaborat și colaborează și cu alte publicații din Moldova: *Literatura și arta, Moldova, Femeia Moldovei, Florile dalbe, Noi, „a”MIC, Făclia, Moldoveanca, Nistru, Orizontul, Viața Satului, Curierul agricol, Contrafort, Săptămâna, Viața Basarabiei, Revista literară, BiblioPolis* etc.

Versurile ei i-au inspirat pe compozitorii Daria Radu, Boris Polin, Ilie Văluță, Alexei Agachi, Constantin Baranovschi etc. să le pună pe muzică. Romanele, cântecele de estradă sau cele populare, pe versuri semnate de autoare, au fost interpretate de: Nina Ermurachi, Nina Crulicovschi, Ion Suruceanu, Diana și Ilie Văluță, Maria Mocanu, Nicolae Ciubotaru, Anatol Mârzencu, Maria Țarină, Daria Radu ș. a.

Deține următoarele distincții:

- Laureată a Concursului de creație „Chișinău-560” cu versuri pentru două melodii (1996).
- Laureată a Concursului de creație literar-creștin „Sergiu Grossu” (1999).
- Laureată a Concursului de romane „Crizantema de argint” (1999), mențiune la ediția din 2001.
- Premiul special „Cele mai bune versuri”.
- Laureată a Festivalului Internațional de Poezie „Renata Verejanu”.
- Premiul „Fidelitate Muzei”, la Salonul Internațional de Carte (2013).
- Premiul cu mențiune la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret (2010, 2012, 2013, 2014, 2015).
- Diplomă „Ambasador al culturii păcii”, oferit de Organizația Mondială a Copiilor Talentați (2009).
- Diplomă de onoare „Cel mai bun partener” acordată de Biblioteca Municipală „B. P. Hasdeu” (2012).
- Diplomă de excelență decernată de Biblioteca Municipală „B. P. Hasdeu” (2014).
- Diplomă de merit acordată de Asociația Culturală Română

„Ideal” (2014).

- Laureată (pentru poezie) a săptămânalului „Literatura și arta” (2015).

- Diplomă de Onoare acordată de Biblioteca Națională a Republicii Moldova, Asociația Culturală Română „Ideal” pentru participare fructuoasă la promovarea valorilor culturale naționale și internaționale pe parcursul celor 10 ani de activitate a Cenaclului literar „Ideal”, 25 octombrie 2016.

- Laureată (pentru proză) a săptămânalului „Literatura și arta” (2016).

BIBLIOGRAFIE OPERA

Ediții aparte pentru maturi 2000

1. SLUTU, NINA. **Timp abrupt** : [versuri] / Nina Slutu ; cop. Vasile Josanu. – Ch. : Museum, 2000. – 166 p.

ISBN 9975-905-45-5.

Rec. : Basarabeanca, A. Cu năzuința de „a mai lumi” / A. Basarabeanca // Lit. și arta. – 2001. – 15 febr. – P. 5.

Rec. : Ciocanu, Anatol. Eu am ales cuvântul / Anatol Ciocanu // Lit. și arta. – 2001. – 18 sept. – P. 5.

Rec. : Furdui, Galina. La marginea inimii / Galina Furdui // Moldova Suverană. – 2001. – 20 ian. – P. 3 ; Furdui, Galina. Tangențe policrome : Eseuri. Portrete. Creionări. – Ch. : Ed. Labirint, 2009. – P. 154-156.

Rec. Palladi, Tudor. Ultimo Ratio Mundi : „Cântecul printre lacrimi” / Tudor Palladi // Lit. și arta – 2002. – 28 febr. – P. 5.

Rec. : Partole, Claudia. „La marginea inimii...” / Claudia Partole // Capitala. – 2000. – 23 dec. – P. 9.

Rec. : Zbârciog, Vlad. „Timp abrupt” / Vlad Zbârciog // Moldova suverană. – 2000. – 22 iun. – P. 3.

2. SLUTU, NINA. **Niciodată și Totdeauna** : (versuri lirice) / Nina Slutu. – Ch. : Museum, 2000. – 70 p. : il.

ISBN 9975-906-29-X.

Rec.: Toniță, A. „Mai bine dăruiește-mi o speranță...” / A. Toniță // Moldova suverană. – 2001. – 16 mai. – P. 3.

2002

3. SLUTU, NINA. **Portret de rector – Gheorghe Rusnac** : [interviuri, dialoguri, diverse secvențe ale activității rectorului Universității de Stat din Moldova] / Nina Slutu. – Ch. : C.E. U.S.M., 2002. – 179 p. – Bibliogr. : p. 177.

ISBN 9975-70-178-7.

2003

4. SLUTU, NINA. **Boala de lume** : (balade și poezii) / Nina Slutu ; lector Vlad Pohilă. – Ch. : Centrul editorial-poligrafic U.S.M., 2003. – 128 p. : il.

ISBN 9975-70-202-3.

2005

5. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Dumnezeia** : (versuri) / Nina Slutu-Soroceanu ; cop., des. autoarei. – Ch. : Museum, 2005. – 75 p.
ISBN 9975-948-41-3.

Rec. : Callo, Antonina. Îndumnezeirea maternității / Antonina Callo // Lit. și arta. – 2008. – 19 iun. – P. 4.

Rec. : Cristei, Tamara. O poezie în dialog cu Dumnezeia / Cristei Tamara // Lit. și arta. – 2007. – 22 febr. – P. 5.

Rec. : Grama, Steliana. Din „ruinele noastre de crez”, poezia / Steliana Grama // Grama, Steliana. Memoria sugativei. – Ch. : Lumina, 2012. – P. 36-42.

Rec. : Grama, Steliana. Icoanele sfinte ale celor plecați... / Steliana Grama // Viața Basarabiei. – 2006. – Nr. 3-4. – P. 167-171. – [P. 68 – foto Nina Slutu-Soroceanu].

Rec. : Morăraș, Mihai. În odaia de vise cu ușile deschise / Mihai Morăraș // Universitatea. – 2006. – 20 mart.

Rec. : Țopa, Efîmia. Dumnezeia a ajuns la noi / Efîmia Țopa // Lit. și arta. – 2006. – 3 aug. – P. 5.

2011

6. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **101 Poeme** / Nina Slutu-Soroceanu ; col de red. : Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Radu Cârnci ; cons. ed. : Corin Bianu ; coord. : Vasile Căpățână, George Călin ; Asociația Culturală „Ideal” ; Societatea Culturală „Apollon”. – București : Biodova & Ideal, 2011. – 134 p.

ISBN 978-973-1867-79-3.

2012

7. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cu rădăcinile în vânt : povestiri și nuvele** / Nina Slutu-Soroceanu ; cop. Natalia Tighinean. –

Ch. : Lumina, 2012. – 115 p.

ISBN 978-9975-65-308-4.

Rec. : Palladi, Tudor. Misterul cunoașterii sau înfruntarea spațiotimpului epic / Tudor Palladi // BiblioPolis. – 2014. – Nr. 2. – P. 231-235.

8. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Nas în nas** : Desene. Șarje / Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2012. – 127 p. : il.

ISBN 978-9975-80-560-5.

Rec. : Sădnic, Eleonora. Talent și imaginație creatoare / Eleonora Sădnic // Lit, și arta. – 2013. – 18 iul. – P. 8.

2013

9. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Catedrala** : versuri lirice și sociale, epigrame, balade, ecténii, doine, romanețe / Nina Slutu-Soroceanu ; des. colaj de Renata Rață. – Ch. : [s.n.], 2013. – 176 p.

ISBN 978-9975-53-217-4.

Rec. : Cimpoi, Mihai. Legea firii / Mihai Cimpoi // Lit. și arta. – 2013. – 4 iul. – P. 8.

2016

10. SOROCEANU, NINA. **Cuvinte înflorite** : versuri pentru cititorii de toate vârstele / Nina Soroceanu ; cop., design : Viorica Didic-Vlas ; ed. : Gheorghe Cutasevici. – Ch. : Labirint, 2016. – 118 p.

ISBN 978-9975-122-48-1.

Ediții aparte pentru copii

2004

11. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **La bunica în ogradă** : poezii pentru copii cuminți și frumoși / Nina Slutu-Soroceanu ; desen : Dănuț Postolache. – Ch. : Museum, 2004 8 p. : il.

ISBN 9975-906-88-5.

2006

12. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **În Papagală** : versuri : carte

de colorat / Nina Slutu-Soroceanu ; il. : Tatiana Varvariuc. – Ch. : Univers, 2006. – 30 p. : il.

ISBN 978-9975-9918-1-0.

Rec. : Ciocanu, Ion. O carte neterminată / Ion Ciocanu // Florile dalbe. – 2006. – 9 oct. – P. 7.

2008

13. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cum am trăit într-un măr** : (povestiri pentru elevii claselor primare) / Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : Teo-Educațional, 2008. – 15 p. : il.

ISBN 978-9975-9686-9-0.

Rec. : Tonița, A. Pedagogia firească a pășăretului / A. Tonița // Lit. și arta. – 2008. – 17 apr. – P. 8.

2010

14. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Împreună cu Binuțu** : carte despre frăție : povestiri pentru toți copiii care știu a citi / Nina Slutu-Soroceanu ; des. de Călin și Dănuț Postolache ; cop. de Valeriu Ionițoi. – Ch. : Pontos, 2010. – 44 p. : il.

ISBN 978-9975-9878-7-5.

15. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Primii pași** : numărătoare pentru pici / Nina Slutu-Soroceanu ; il. Maxim Cerevcov. – Ch. : Silvius Libris („Sica & V” SRL), 2010. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 10 p. : il. color. – (Să cunoaștem lumea împreună).

ISBN 978-9975-107-20-4.

2011

16. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Moș Crăciun ne-a vizitat** : poezie-cântecel-scenetă pentru copilași drăgălași de la sat, de la oraș [pentru preșcolari și elevii claselor primare] / aut. versurilor și muzica de Nina Slutu-Soroceanu ; il. : Simion Coadă, Mihai Sava. – Ch. : Bons Offices, 2011. – 13 p. : il. color.

ISBN 978-9975-80-529-2.

2012

17. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Am vorbit cu florile** : (versuri pentru copilași drăgălași de la sat, de la oraș) / Nina Slutu-Soroceanu ; des. (colaj), cop. : Veaceslav Popovschi. – Ch. : [s. n.], 2012. – 36 p. : il., portr.

ISBN 978-9975-53-076-14.

18. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **De la noi până la voi** : poezii de voie bună : umor condimentat cu dor / Nina Slutu-Soroceanu ; des. : Nina Soroceanu ; cop. Sergiu Puică ; colaj, design de Mihai Sava. – Ch. : Bons Offices, 2012. – 95 p. : il.

ISBN 978-9975-80-546-9.

Rec. : Palladi, Tudor. Poezia numelui sau metafizicii lui / Tudor Palladi // Lit. și arta. – 2012. – 23 febr. – P. 4.

19. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Primii pași** : (poezie-numărătoare pentru micuți) / Nina Slutu-Soroceanu ; il. Tamara Varvariuc. – Ed. a 2-a. – Ch. : [s.n.], 2012. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 8 p.

ISBN 978-9975-53-170-2.

2013

20. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Castele până-la stele** : (poem-poveste pentru copii) / Nina Slutu-Soroceanu ; cop. colaj, design Renata Rață. – Ch. : [s. n.], 2013. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 20 p. : il.

ISBN 978-9975-53-180-1.

2014

21. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Am venit la voi, copii...** : carte-album : (poezii pentru copii de toate vârstele) / Nina Soroceanu ; colaj Renata Rață. – Ch. : [s.n.], 2014. – 84 p. – [Foto din arhiva autoarei].

ISBN 978-9975-53-303-4.

Rec. : Ciocanu, Ion. O carte-album / Ion Ciocanu // Florile dalbe. – 2015. – 29 ian. – P. 7.

22. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cine vrea la școală?** : poezii pentru copii / Nina Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2014. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 8 p.

ISBN 978-9975-53-311-9.

23. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Grădinița mea** : poezii pentru copii / Nina Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2014. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 8 p.

ISBN 978-9975-53-313-3.

24. SOROCEANU, NINA. **În căsuța melcului** : (poezii pentru copilași drăgălași de la sat, de la oraș) / Nina Soroceanu. – Ch. : [s. n.], 2014. – 64 p. : il., portr.

ISBN 978-9975-53-076-14.

25. SOROCEANU NINA. **Mofturele sau ce bucate minunate!** : poezii pentru copii / Nina Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2014. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 8 p.

ISBN 978-9975-53-314-0.

26. SOROCEANU NINA. **Zânele primăverii** : (poezii pentru copii) / Nina Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2014. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 8 p.

ISBN 978-9975-53-312-6.

2015

27. SOROCEANU, NINA. **Emma e cu noi!** : (poem pentru bunici, copii și părinți care, fiindcă se iubesc și sunt uniți, chiar sunt fericiți!) / Nina Soroceanu. – Ch.: Firma Editorial-Poligrafică „Baștina-Radog” SRL, 2015 (Î.S.F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 16 p.

ISBN 978-9975-53-471-0.

Antologii și publicații în antologii și culegeri

28. SOROCEANU, NINA. **Catedrala** : antologie de autor : versuri lirice, sociale, de voie bună ; romanțe, doine, balade, estenii, epigrame / Nina Soroceanu ; red. : Aurel Ștefanachi ; coord. serie

Valeriu Stancu. – Iași : Tipo Moldova, 2015. – 552 p. – (Colecția „Opera Omnia” – Poezie contemporană).

ISBN 978-606-676-650-0

1982

29. SOROCEANU, NINA. **Căținel ; Pisicuța face sport** : [versuri] / Nina Slutu // Primii pași. – Ch. : Literatura artistică, 1982. – P. 41-42.

1986

30. SOROCEANU, NINA. **De vorbă cu Moș Martin ; Supărăciosul ; Voinicel ; Pâinica de la iepuraș** / Nina Slutu // Culorile ploii : din creația începătorilor. – Ch. : Literatura artistică, 1986. – P. 58-61.

1988

31. SOROCEANU NINA. **Maternă** : [versuri] / Nina Slutu // Peste leagăn : cântece de pacea somnului select. de Ion Gheorghiuță. – Ch. : Literatura artistică, 1988. – P. 169.

1989

32. SOROCEANU, NINA. **În căutarea limpezirilor : Rostul limpezirilor ; Eu am ales cuvântul ; Către liră ; Râvnită armonie ; Pentru un rând de poezie ; Ce ușor ; Am fost cândva (lui Mihai Eminescu) ; Poezia ; Tăcere și cuvânt ; În poezie ; Șoaptă de alean ; Dialog cu un robot sub clar de lună ; Ce crede pasărea ?... ; Cupa tinereții ; De vorbă cu inima mea ; Ca soarele, ca luna ; Chemare ; Plecată cu speranță... ; De dorul lunii pline ; Dialoguri târzii ; Veșnică ; Clipa ; Păstrează-mi sufletul ; Femeie așteptându-și iubitul din război ; Romanță ; Lumina iubirii ; Vraja amintirii ; Însetată de iubire ; Acum, că te iubesc... ; Maternă ; Dor de mamă ; Scrisoare** : [versuri] / Nina Slutu // Șapte poeți tineri. – Ch. : Literatura artistică, 1989. – P. 363-398.

33. SOROCEANU, NINA. **Lângă neam și lângă pâine : E prea puțin ; Îndatorată ; Și de tine, și de mine ; În limba marilor iubiri** ;

Logodnă ; Limba maternă ; Mi-ar fi de-ajuns... ; La pagina 1001 ; Moldovenească ; Mă visez... ; Copil ce-ți sunt, părintele ce-mi ești... ; Lecția întâia ; Visez de la o vreme... ; Voce nouă ; De dor pentru Moldova (lui Dănuț) : [versuri] / Nina Slutu // Șapte poeți tineri. – Ch. : Literatura artistică, 1989. – P. 346-362.

34. SOROCEANU, NINA. **Povara limpezirilor : E timpul... ; Declarație de dragoste pentru poezie ; Pân-la rădăcină ; Un trecător... ; Înseninări ; Mai departe, viața... ; Taina firii ; Amurg ; Când totu-i pus la îndoială ; Refren de toamnă ; Gata de drum ; Am să mă întorc :** [versuri] / Nina Slutu // Șapte poeți tineri. – Ch. : Literatura artistică, 1989. – P. 399-412.

1993

35. SOROCEANU, NINA. **De vorbă cu Moș Martin ; Pâinica de la iepuraș** / Nina Slutu // Pagini alese din literatura pentru copii / select. de Lidia Codreanca și Iurie Colesnic. – Ch. : Editura Minerva, 1993. – P. 233-234.

1999

36. SOROCEANU, NINA. **Acum, că te iubesc...** : [versuri] / Nina Slutu // Eterna iubire : antol. – București, 1999. – P. 146.

2001

37. SOROCEANU, NINA. **Cale; Timp abrupt ; A reveni, Poem atemporal ; Cine știe ?...** : [versuri] / Nina Slutu // Iubire de metaforă, Vol. 2 : De la Petru Zadnipru la Svetlana Corobceanu : o antologie a poezilor-absolvenți ai Universității de Stat din Moldova. – Chișinău, 2001. – P. 299-303.

2002

38. SOROCEANU, NINA. **De vorbă cu Moș Martin ; Pâinica de la iepuraș** / Nina Slutu // Pagini alese din literatura pentru copii / select. de Lidia Codreanca și Iurie Colesnic. – Ed. a 3-a. – Ch. : Editura Lumina, 2002. – P. 210-211.

2010

39. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Femeia și Dumnezeuia** : [ciclu de versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Almanah Soroca : Societate • Oameni • Realizări • Oficial • Cultură • Artă. – 2010. – Nr. 4. – P.103-104. – Conț. : *Atenție : fragil!* ; *Inima pământului* ; *Printre oameni, printre flori* ; *Femeia și Dumnezeuia* ; *Poetul* ; *Ruga de pe urmă* ; *Timp abrupt* ; *Cale* ; *Nașterea luminii*.

40. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Psalm ; A vedea nevăzutul ; Înseninări** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu / Hristos a Înviat! : datini, tradiții și obiceiuri : culegere de poezie și proză a scriitorilor români cu ocazia Învierii / alcăt. Silvia Ursache. – Chișinău : Ed. Sulvius Libris, 2010. – P. 97-99.

2011

41. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Întoarce-te la Chișinău!** ; **Aș vrea să cred...** ; **Leagănul speranțelor** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Chișinăul în literatură : antologie. – Ch. : Grafema Libris SRL, 2011. – P. 135-136.

42. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Rugi ; Criză de zâmbet ; De toamnă ; Beată de amintiri ; Paznici ; Pentru sufletul tău de copil ; Lângă leagăn ; Mereu altceva ; Inimă de carte ; Cum plânge-o floare...** ; **Pentru tine** : [versuri] / Nina Slutu // Cetatea de cuvinte. Scriitori Soroceni : antologie. – Ch. : Grafema Libris SRL, 2011. – P. 545-549.

2012

43. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Mama florilor ; Floare de ciros** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Manea-Cernei, Eugenia. Universul florilor : Florilegiu floral : mică antologie selectivă din opera poeților români. – Chișinău : Ed. Pontos, 2012. – P. 194.

44. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Prietenie...** ; **Frate de carte : (scriitorului Vasile Căpățână)** ; **Printre oameni, printre flori** ; **Pe aleea fericirii** ; **Regina vieții, dragostea** : romanță ; **Poem**

atemporal ; Cale lungă : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // 101 poeți români. 707 poeme : antologie. Vol. 2. – București : Editura Biodova, 2012. – P. 186-192.

2013

45. SLUTU-SOROCEANU. **Atenție : fragil! ; A trăi ; Ce rămâne?** : [versuri] / Nina Slutu // Cartea poeziei 2013. – Ch. : Ed. Lumina, 2013. – P. 48-49.

46. SLUTU-SOROCEANU. **Bunavestire** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Limba noastră română : antologie de poeme dedicate limbii române. – Ch., 2013. – P. 44-45.

47. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Pe alea fericirii** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // 101 poeți români. 101 poeme : antologie. – București : Editura Biodova, 2013. – P. 114-115.

2014

48. SLUTU-SOROCEANU. **Am cântat și-am plâns de fericire ; Crizantemă de argint ; Regina vieții, dragostea ; Acum, că te-am uitat... ; Din când în când... ; Urare pentru Îngerul de lumină ; Când inimile noastre înfloreau... ; Scrum ; Unica visare ; În zadar ; Condu-mă, mamă, pân-la gară... ; Ca mâine... ; Trei ani s-au scurs... ; Cimbrișor ; Mireasa florilor de măr ; Iubirile trădate ; Dragoste târzie ; Trimite-mi un semn... ; Să mă îngropați în cântec ; Dar tu, nicăieri... ; Un început de melodie... ; N-ai să-mi mai vii... ; Atâția soli de veghe! ; Romanță cu lună și stele ; Vraja amintirii ; Fiori ; Tu erai iubire... ; Înaripatul** : [versuri] / Nina Soroceanu // Șerbu-Cisteianu, Virgil. Din lirica feminină a Basarabiei. Vol. 3. – Alba Iulia : Gens Latina, 2014. – P. 157-190.

49. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cale ; A cuprinde necuprinsul ; A vedea nevăzutul ; Îndumnezeirea ; Femeia și Dumnezeuia ; Pentru neprihana lumii ; Ruga de pe urmă** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Poeme creștine românești : antologie. – Ed. a 2-a. – București, Editura Biodova, 2014. – P. 332-336.

50. SLUTU-SOROCEANU. **Veghea stelelor** : [versuri] / Nina Slutu // Cartea poeziei 2014. – Chișinău, Ed. Arc, 2014. – P. 95.

51. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Zidirea de sine – zidirea de om** / Nina Slutu-Soroceanu // Palladi, Tudor. Apoteză : versuri. – Iași : Tipo Moldova, 2014. – P. 1015-1018.

2016

52. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **La Soroca, la cetate ; La vânătoare ; La muzeul din Soroca** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // La Soroca, la cetate dorul umoristic bate. – Horodnic de Jos : Ed. Ion Prelipean, 2016. – P. 72.

53. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Vasile Badiu, cărturarul** : [80 de ani de la nașterea criticului și istoricului literar] / Nina Slutu-Soroceanu // Popa-Pădure, Ion. Satul Măgurele de pe Valea Culișoarei. – Chișinău : Fundația „Draghiștea”, 2016. – P. 162-164.

Publicații în ziare și reviste

1968

54. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **În fața Patriei** : [versuri] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1968. – 18 dec.

1969

55. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **În fața Patriei** : [versuri] / Nina Slutu // Calea lui Ilici (Soroca). – 1969. – 1 mai. – P. 4.

56. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **În pragul primei sesii** [fiind studentă la USM] / Nina Slutu // Кишинёвский университет. – 1969. – 16 dec. – P. 3.

57. SLUTU, NINA. **În pragul vieții** : compunere-69 [la absolvirea Școlii Medii moldovenești nr. 1 din Soroca] / Nina Slutu // Calea lui Ilici (Soroca). – 1969. – 28 iun. – P. 2-3.

1974

58. SLUTU, NINA. **Ce alb e vălul miresei!** : [schiță] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1974. – 6 mart. – P. 3. – (Rubrica „Cosânzeana”).

59. SLUTU, NINA. **Cu luna în fereastră** : [eseu] / Nina Slutu, anul V jurnalistică // Кишинёвский университет. – 1974. – 26 iun. – P. 3.

60. SLUTU, NINA. **De am plecat...** : [versuri] / Nina Slutu, anul V jurnalistică // Кишинёвский университет. – 1974. – 5 mart. – P. 3.

1979

60a. SLUTU, NINA. **Despre fantezie și comerț, sau cum se face că ce e artă nu e la modă?** / Nina Slutu // Moldova. – 1979. – Nr. 12. – P. 14-15.

61. SLUTU, NINA. **Primii pași** : [versuri] / Nina Slutu // Scânteia leninistă : supl. : Steluța. – 1979. – Nr. 5. – P. 5.

1980

62. SLUTU, NINA. **Am să-nconjur tot pământul... ; Când maci vor înflori din nou...** : [versuri] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1980. – 11 iul.

63. SLUTU, NINA. **Aș vrea să-nalț Cuvântul... ; Apropie-te** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1980. – 11 dec. – P. 4.

64. SLUTU, NINA. **Când mă privesc în ochii tăi...** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1980. – 3 mart. – P. 4.

64a. SLUTU, NINA. **Reportaj lângă un început de covor** / Nina Slutu // Femeia Moldovei. – 1980. – Nr. 3. – P. 16. – (Meșteri populari).

1981

64b. SLUTU, NINA. **Cu mama vorbind despre pace** : [eseu] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1981. – 3 sept. – P. 3.

64c. SLUTU, NINA. **Răspunzători de un neprețuit tezaur** / Nina Slutu // Moldova. – 1981. – Nr. 1. – P. 33.

1983

65. SLUTU, NINA. **De vorbă cu inima mea ; Lumina iubirii ; Romanță** : [versuri] / Nina Slutu // Femeia Moldovei. – 1983. – Nr. 5. – P. 5.

1984

66. SLUTU, NINA. **Dor** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1984. – 12 apr. – P. 5.

67. SLUTU, NINA. **Statorniciți pe înțelepte temeieri** : [eseu în cadrul rubricii „Folclorul și noi” cu genericul „Vă invităm la șezătoare!”] / Nina Slutu // Moldova. – 1984. – Nr. 5. – P. 16.

1985

68. SLUTU, NINA. **E prea puțin...** : [versuri] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1985. – 11 oct.

69. SLUTU, NINA. **Freamăt de iubire** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1985. – 7 mart. – P. 4.

70. SLUTU, NINA. **Urare pentru Moldova** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1985. – 27 iun. – P. 6.

1986

71. SLUTU, NINA. **De dor pentru Moldova** : [versuri] / Nina Slutu // Viața satului. – 1986. – 22 noiemb.

72. SLUTU, NINA. **De dorul lunii pline ; Pân-la rădăcină ; De noi...** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1986. – 20 noiemb. – P. 4.

73. SLUTU, NINA. **Ecoul Universului** : [povestire fantastică] / Nina Slutu // Moldova. – 1986. – Nr. 10 – P. 23.

74. SLUTU, NINA. **Îndatorată** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1986. – 6 mart. – P. 5.

75. SLUTU, NINA. **Moldovenească** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova. – 1986. – Nr. 3. – P. 24.

1987

76. SLUTU, NINA. **Abia acum...** : [versuri] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1987. – 14 oct.

77. SLUTU, NINA. **Cum să ieși basma curată** : foileton / N. Postolachi // Învățământul public. – 1987. – 25 noiemb. – P. 4.

78. SLUTU, NINA. **Mămuca Vasilina** : [schiță] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1987. – 28 noiemb. – P. 3.

79. SLUTU, NINA. **Mi-ar fi de-ajuns... ; Logodnă ; Limba maternă ; La pagina 1001** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova. – 1987. – Nr. 11. – P. 26.

80. SLUTU, NINA. **Miresuica unui cuc** : [publicistică] / Nina Slutu // Orizontul. – 1987. – Nr. 9. – P. 78-79.

81. SLUTU, NINA. **Povara genialității** : [eseu] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1987. – 14 ian.

82. SLUTU, NINA. **Voi cânta mereu...** : [versuri] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1987. – 10 oct. – P. 4. – (Rubrica „De ziua poeziei – 87”).

1988

83. SLUTU, NINA. **Amintiri** : [versuri] / Nina Slutu // Viața satului. – 1988. – 5 mart.

84. SLUTU, NINA. **Ca firul vieții** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova socialistă. – 1988. – 10 iul.

85. POSTOLACHI, N. **Doar un deget** : foileton / N. Postolachi // Învățământul public. – 1988. – 6 febr. – P. 4.

86. SLUTU, NINA. **Fii milostivă, soartă...** : [versuri] / Nina Slutu // Chișinău. Gaz. de seară. – 1988. – 15 iul.

87. SLUTU, NINA. **În poezie** : [versuri] / Nina Slutu // Chișinău. Gaz. de seară. – 1988. – 7 mart.

88. SLUTU, NINA. **În poezie ; De pază, iubirea** : [versuri] / Nina Slutu // Chișinău. Gaz. de seară. – 1988. – 17 dec.

89. SLUTU, NINA. **Întoarcere** : [versuri] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1988. – 15 oct. – P. 4. – (Ziua Poeziei – 88).

90. SLUTU, NINA. **N-am când îmi alinta copiii** : foileton / Nina Slutu // Învățământul public. – 1988. – 8 mart. – P. 4. – (Rubrica „Cam în glumă, cam în serios”).

91. SLUTU, NINA. **Noroc de cel ce are mamă** : [schiță] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1988. – 10 febr. – P. 2. – (Rubrica „Părinți și copii”).

92. SLUTU, NINA. **Pedagogizarea lui Ilie Bostănel** : [foileton] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1988. – 2 apr. – P. 4.

1989

93. SLUTU, NINA. **Abia acum** : (lui Mihai Eminescu) : [versuri] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1989. – 14 oct. – P. 4. – (Ziua Poeziei – 89).

94. POSTOLACHI, N. **Dreptul de autor** : foileton / N. Postolachi // Învățământul public. – 1989. – 11 febr. – P. 4.

95. SLUTU, NINA. **Poem** : [versuri] / Nina Slutu // **Învățământul public**. – 1989. – 8 mart. – P. 4.

96. POSTOLACHI, N. **Școală a vieții** / N. Postolachi // **Învățământul public**. – 1989. – 18 febr. – P. 4.

1990

97. SLUTU, NINA. **Gândul de întoarcere** : [povestire fantastică] / Nina Slutu // **Nistru**. – 1990. – Nr. 4. – P. 59-64.

98. SLUTU, NINA. **Poetul** : [versuri] / Nina Slutu // **Viața satului**. – 1990. – 24 oct. – P. 8.

1992

99. SLUTU, NINA. **Ești acel... ; Cel puțin... ; De dor ; Va doini... ; Furtună în inimă ; Din ce în ce mai rar... ; Mai mult suflet** : [versuri] / Nina Slutu // **Femeia Moldovei**. – 1992. – Nr. 7. – P. 9.

100. SLUTU, NINA. **Iar eu cerșeam ; Mereu la răscruce ; Chemați salvarea ; Eu mai tristă sunt...** : [versuri] / Nina Slutu // **Lit. și arta**. – 1992. – 18 iun. – P. 3.

101. SLUTU, NINA. **Psalm** : [versuri] / Nina Slutu // **Lit. și arta**. – 1992. – 24 dec. – P. 5.

1994

102. SLUTU, NINA. **Cineva ne strigă din nemurire : (în memoria Doinei și a lui Ion Aldea-Teodorovici) ; Rugă : (Mariei Drăgan) ; Învăț plecarea ; Prin timp ; Viziune ; E prea devreme... ; Să vii cu ploile, să vii cu vântul... ; Cerul și luna ; Surâsul tău ; Semința vieții** : [versuri] / Nina Slutu // **Lit. și arta**. – 1994. – 19 mai. – P. 5.

1995

103. SLUTU, NINA. **Cine știe?... : Valul amintirii ; Cale ; Când se deschide frunza... ; De tine-i plină lumea ; Cântecelul noastre** : [versuri] / Nina Slutu // **Făclia**. – 1995. – 4 mart. – P. 8.

104. SLUTU, NINA. **Rămâi cu bine... ; Peisaj de vară ; Sufletul, ca roua** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1995. – 24 aug. – P. 5.

1996

105. SLUTU, NINA. **A reveni** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1996. – 3 oct. – P. 4.

106. SLUTU, NINA. **Mereu la început ; Abia acum...** : [versuri] / Nina Slutu // Făclia. – 1996. – 12 oct. – P. 8.

107. SLUTU, NINA. **Poetul** : [versuri] / Nina Slutu // Viața satului. – 1996. – 12 oct. – P. 9. – (Caiete de cultură, nr. 53 : ed. spec. „Recital”)

108. SLUTU, NINA. **Teatru de stradă** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1996. – 22 aug. – P. 8.

109. SLUTU, NINA. „**Tot tu vei fi o floare de lumină în care-o să-mi strămut sufletul meu...**” : **Chemare ; Cel înrudit... ; Cocorii ; Știam doar că ești... ; Din tăcere ; Dac-ar fi...** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova suverană : supl. : Moldova literară. – 1996. – 10 iul.

110. SLUTU, NINA. **Tu, lumina...** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova Suverană : Supl. : Moldova literară. – 1996. – 9 oct.

1997

111. SLUTU, NINA. **Ceasornicul meu** : [versuri] / Nina Slutu // Alunelul. – 1997. – Nr. 6. – P. 2.

112. SLUTU, NINA. **Nașterea luminii** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1997. – 2 oct. – P. 4.

113. SLUTU, NINA. **Toamnă în Papagalia ; Urare ; Unde e norocul oare? ; Plai bogat** : [versuri] / Nina Slutu // „aMIC”. – 1997. – Nr. 2. – P. 5.

1999

114. SLUTU, NINA. **A reveni** : [versuri] / Nina Slutu // Capitala. – 1999. – 2 oct. – P. 8 ; Lit. și arta. – 1996. – 3 oct. – P. 4.

115. SLUTU, NINA. **Printre oameni, printre flori** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1999. – 30 sept. – P. 5.

116. SLUTU, NINA. **Un gât de viață** : [povestire] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1999. – 22 iul. – P. 5.

2000

117. SLUTU, NINA. **A lumi** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova suverană. – 2000. – 12 oct. – P. 3.

118. SLUTU, NINA. **Eu am ales cuvântul** : [versuri] / Nina Slutu // Florile dalbe. – 2000. – 1 sept. – P. 8.

119. SLUTU, NINA. **Timp abrupt** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2000. – 12 oct. – P. 5.

2001

120. SLUTU, NINA. **În gura lumii ; Nu pleca... ; Floare de măr ; Ar fi bine să ghicești... ; De-om mai trece visători ; Oricine știe ceva ; Tu nu veneai... ; Totdeauna – luna... :** [versuri] / Nina Slutu // Moldova Suverană. – 2001. – 16 mai.

121. SLUTU, NINA. **Să mă îngropați în cântec** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova Suverană. – 2001. – 7 mart. – P. 3.

2002

122. SLUTU, NINA. **A întâmpina cocorii ; Mereu la început ; Râvnită armonie ; Poezii ; A trăi în cântec ; Limba maternă ; Timp abrupt ; Stâncile Sorocii :** [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2002. – 28 febr. – P. 5.

123. SLUTU, NINA. **Între două vânturi** : [versuri] / Nina Slutu // Lit și arta. – 2002. – 10 oct. – P. 4.

124. SLUTU, NINA. **Singur-singurel pe lume : (baladă) ; Ruga de pe urmă** : [versuri] / Nina Slutu // Moldova suverană. – 2002. – 7 mart. – P. 6.

125. **SLUTU-POSTOLACHI, NINA. Te așteaptă florile** : fiului Dănuț, in memoriam : [versuri] / Nina Slutu-Postolachi // Postolache, Dănuț. Hidronauții : poveste fantastică. – Ed. a 2-a. – Ch. : Editura „Baștina-Radog”, 2002. – P. 4-a a cop.

2004

126. SLUTU, NINA. **Copilul** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2004. – 4 mart. – P. 4.

127. SLUTU, NINA. **Cum plânge-o floare ; Dumnezeia ; Când... ; În preajma inimii ; Pentru ce...?** : [versuri] / Nina Slutu // Viața Basarabiei. – 2004. – Nr. 3-4. – P. 119-120.

128. SLUTU, NINA. **Regina vieții, dragostea** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2004. – 14 oct. – P. 6.

2005

129. SLUTU, NINA. **Cale lungă** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2005. – 13 oct. – P. 5.

130. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cei îndrăgostiți de carte** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2005. – 1 oct. – P. 7.

131. SLUTU, NINA. **Poveste ; Abia atunci... ; Cei plecați ; Criză de zâmbet ; Întristare fără alinare ; Străinul ; Îngerul ; Limba dorului** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2005. – 15 sept. – P. 4.

2006

132. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Iubirile sfârșesc fără-a începe** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Phoenix. – 2006. – 15 iun. – P. 20. – Cuprins : *Copil încărunțit ; Întuneric ; Bandaj ; Dans ; Cale lungă ; Puțină vreme a mai rămas...*

133. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Permite-mi să-ți sărut tristețea...** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2006. – 12 oct. – P. 5.

2007

134. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Dumnezeia ; Doină de amintire ; Strop de viață** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2007. – 22 febr. – P. 5.

135. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Înaripatul** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2007. – 11 oct. – P. 5.

2010

136. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Întoarce-te la Chișinău!** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2010. – 14 oct. – P. 5.

137. SLUTU, NINA. **Pentru sufletul tău de copil ; Când plânge-o floare ; Paznici ; De toamnă ; Rugi ; Cei plecați ; Leagăn, leagăn ; Beată de amintiri ; Inimă de carte ; Mereu altceva... ; Doină de amintire** : [versuri] / Nina Slutu // Realitatea. – 2010. – 22 ian. – P. 5.

2012

138. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cum am trăit într-un măr** : (fragment) / Nina Slutu-Soroceanu // „aMIC” : supl. : „aMIC” didactic. – 2012. – Nr. 2. – P. 1.

139. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Investind în biblioteci, se investește în viitor** / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2012. – 27 dec. – P. 8.

140. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Iubirile trădate ; Crizantemă de argint ; Dragoste târzie ; Fiori ; Singur-singurel pe lume ; Regina vieții, dragostea ; Romanță cu lună și stele ; N-ai să-mi mai vii...** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2012. – 23 febr. – P. 4.

141. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Însetată de iubire; Aștept primăverile ; Copilărie ; Copil ce-ți sunt, părintele ce-mi ești... ; Se trece veșnicia... ; Plecată cu speranța...** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Pro farmacia. Viața și sănătatea. – 2012. – Iul.-aug. (Nr. 78). – P. 14.

2013

142. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Dor de Vieru** : [a IV-a ediție a „Zilelor Grigore Vieru” la Biblioteca Publică „Onisifor Ghibu”, Chișinău] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2013. – 21 mart. – P. 8.

2014

143. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Colind pe ger, la gura sobei** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Florile dalbe. – 2014. – 13 febr. – P. 4.

144. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Farul cărții** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // La Creangă : almanah literar. – 2014. – Nr. 28. – P. 16.

145. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Purificarea prin poezie** / Nina Slutu-Soroceanu / Izvorul credinței. – 2014. – dec. Nr. 14 – P. 2.

2015

146. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Catedrala : (Triptic) – 1. Înveșniciți în armonie... 2. A doua naștere. 3. Învierea** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2015. – 18 iun. – P. 5.

147. SLUTU, NINA. **Ce bună-i poama!** : [versuri] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2015. – 1 oct. – P. 8.

148. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **La 8 Martie, sinceritate dozată** : [versuri] / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2015. – 26 febr. – P. 8.

2016

149. SLUTU, NINA. **Concurs cu vii și cu morți** : (fragment) / Nina Soroceanu // Viața Basarabiei. – 2016. – Nr. 3. – P. 96-111.

150. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **De dor pentru Moldova : (pentru Dănuț) (1983) ; Lângă o icoană... ; Când maci vor înflori din nou... ; Pe aleea Fericirii (muzică Dinu Matvievici) ; Regina vieții, dragostea : (romanță) ; Acum, că te iubesc... ; Nu pleca... : (variantă) ; Condu-mă, mamă, pân-la gară...** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Moldoveanca. – 2016. – Nr. 2. – P. 13-14.

151. SLUTU, NINA. **De Dragobete** : [versuri] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2016. – 28 ian. – P. 8.

152. SLUTU, NINA. **Învață să citești oamenii...** : (fragment din roman) / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2016. – 22 sept. – P. 4.

Publicații în ziare și reviste pentru copii

1985

153. SLUTU, NINA. **La bunica în ogradă ; Fuga-fuga ; Pâine de la iepure ; Tustrei ; De vorbă cu Moș Martin** : [versuri] / Nina Slutu // Steluța. – 1985. – Nr. 4. – P. 18.

1986

154. SLUTU, NINA. **Binușu sare în ajutor** : [povestire] / Nina Slutu // Tânărul leninist. – 1986. – 14 noiemb.

155. SLUTU, NINA. **Lecția întâia** : [versuri] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1986. – 11 oct. – P. 4.

155a. SLUTU, NINA. **Micuții din ograda noastră** : [eseu] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1986. – 29 mai. – P. 3.

156. SLUTU, NINA. **Pisicuța-pisicuța...** : [versuri] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1986. – 6 mart. – P. 8.

1987

157. SLUTU, NINA. **Bombonel și Bombonica fac rânduială între stele** : [povestire] / Nina Slutu // Scânteia leninistă. – 1987. – Nr. 4. – P. 8.

158. SLUTU, NINA. **Mihăiță și Mihaela fac rânduială între stele** : [povestire] / Nina Slutu // Steluța. – 1987. – Nr. 7. – P. 4.

1988

159. SLUTU, NINA. **Un fluture în palmă** : [povestire] / Nina Slutu // Steluța. – 1988. – Nr. 7. – P. 7.

1990

160. SLUTU, NINA. **De-ar cădea merele-n gură...** : [versuri] / Nina Slutu // Florile dalbe. – 1990. – 3 aug. – P. 8.

1991

161. SLUTU, NINA. **Întâmplare ; Bombonel e vornicel** : [versuri] / Nina Slutu // Viața satului. – 1991. – 25 sept. – P. 7.

162. SLUTU, NINA. **Lecție de înot ; Păiangenul la adăpost** : [versuri] / Nina Slutu // Noi. – 1991. – Nr. 8. – P. 9.

1992

163. SLUTU, NINA. **Două cântece de dor ; Urare ; Bombonel e vornicel ; Paznicul** : [versuri] / Nina Slutu // Florile dalbe. – 1992. – 29 mai. – P. 5.

1995

163a. SLUTU, NINA. **Ploile care ne cresc** : [povestire pentru copii] / Nina Slutu // „aMIC”. – 1995. – Nr. 8. – P. 5.

2001

164. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Povestea poveștilor lui Dănuț : (în loc de postfață) – Papagalul Toto – muza mea și a lui Dănuț ; Inspirația ; „ ...Dar Nimeni nu-l credea...”** / Nina Slutu-Postolachi // Postolache, Dănuț. Hidronauții : poveste fantastică. – Ch. : Editura Arc, 2001. – P. 25-31.

2003

165. SLUTU, NINA. **Bunicuța ; Broșcuța la oglindă** : [versuri] / Nina Slutu // Alunelul. – 2003. – Nr. 4. – P. 7. – (Rubrica : „Voie bună la cei mici”).

2006

166. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cum sosește primăvara?** : [versuri] / Nina Slutu- Soroceanu // Florile dalbe. – 2006. – 2 mart. – P. 8.

2007

167. SLUTU, NINA. **Titirezul ; Ieduțul ; Casa broșcuțelor ; Pisicii ; Soare-n casă** : [versuri pentru copii] / Nina Slutu // Alunelul. – 2007. – Nr. 7-8. – P. 12.

2008

168. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Limba păsărilor** : [povestire] / Nina Slutu-Soroceanu // Florile dalbe. – 2008. – 13 mart. – P. 8.

2010

169. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Bujorel; Gânsacul; Bravo!; Copăcelul ; Nu te teme... ; Pe ospete, Felicitare** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu ; des. de Tatiana Varvariuc // Alunelul. – 2010. – Nr. 5-6. – P. 21.

2011

170. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Moș Crăciun ne-a vizitat :** [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Alunelul. – 2011. – Nr. 12. – P. 6. – (Rubrica : „Voie bună la cei mici”).

171. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Pica :** [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Florile dalbe. – 2011. – 19 mai. – P. 8.

2012

172. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cum am trăit într-un măr :** (fragment din povestire) / Nina Slutu-Soroceanu // „aMIC” : Supl. : „aMIC” didactic. – 2012. – Nr. 2. – P. 1.

2013

173. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cine vrea să facă școală... :** [versuri] Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2013. – 14 dec. – P. 14.

2014

174. SLUTU, NINA. **La harbuzărie :** [versuri] / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2014. – 19 iun. – P. 16.

2015

175. SLUTU, NINA. **Cel mai silitor elev :** [versuri] / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2015. – 17 dec. – P. 16.

176. SOROCEANU, NINA. **Iepurilă cel viteaz ; Poftele lui Ipate :** [versuri] / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2015. – 24 sept. – P. 8.

177. SOROCEANU, NINA. **Lina și albina ; Frățiorul meu, Dănuț ; Ne ascultă pasărea ; Ce-i place ieduțului... ; Bună dimineața! ; Bravo, Bujorel! ; Urare pentru învățătoare ; Pe cuptor ; Lecția pușorului :** [versuri pentru copii] / Nina Slutu-Soroceanu // Alunelul. – 2015. – Nr. 3. – P. 14-15. – (Rubrica : „Voie bună la cei mici”).

178. SOROCEANU, NINA. **Păcăleală inversă** : versuri / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2015. – 26 mart. – P. 8.

2016

179. SOROCEANU, NINA **Un gândac și o albină** : (fabulă) / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2016. – 28 ian. – P. 8.

* * *

1985

180. СЛУТУ, НИНА. **У бабушки во дворе ; Быстро, быстро ; Хлеб от зайчика ; Разговор с Мишкой ; В гости к подсолнуху** : [стихи] / Нина Слуту ; пер. В. Викторов // Звездочка. – 1985. – № 4. – С. 12-13.

1986

181. СЛУТУ, НИНА. **Бинуцу спешит на помощь** : [рассказ] / Нина Слуту ; пер. М. Демьяник // Юный ленинец. – 1986. – 14 нояб.

1987

182. СЛУТУ, НИНА. **Как Михэицэ и Михаела навели среди звезд порядок** : [рассказ] / Нина Слуту ; пер. М. Мунтян // Звездочка. – 1987. – № 7. – С. 4.

1988

183. СЛУТУ, НИНА. **Бабочка на ладони** : [рассказ] / Нина Слуту ; пер. М. Флоря // Звездочка. – 1988. – № 7. – С. 7.

1997

184. СЛУТУ, НИНА. **С добрым утром!** : [стихи] / Нина Слуту ; пер. Александра Юнко // Алунел. – 1997. – № 6. – С. 2.

Epigrame

2004

185. SLUTU, NINA. **Unui student** : epigramă / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2004. – 30 sept. – P. 8.

2012

186. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Necazul lui Arvinte** : [epigramă] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2012. – 29 mart. – P. 8.

2015

187. SLUTU, NINA. **Problemă de vacanță** : epigramă / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2015. – 18 ian. – P. 8.

2016

188. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **La Soroca, la cetate ; La muzeul din Soroca ; Perenitate ; Dănuire** : [epigrame] / Nina Slutu-Soroceanu // Dor de Basarabia. – 2016. – Mai (Nr. 5). – P. 9.

189. SLUTU, NINA. **Lenea și foamea** : epigramă / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2016. – 28 ian. – P. 8.

190. SLUTU, NINA. **Supărare** : epigramă / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2016. – 16 iun. – P. 16.

Textier de cântece

1990

191. SLUTU, NINA. **Ochii tăi** / Nina Slutu ; muz. Dinu Matvievici ; interpr. Lenuța Burghilă. – Codul fonogr. la radiou : M-S 2584 ; 04'46".

192. SLUTU, NINA. **Veghează pacea** / Nina Slutu ; muz. V. Vilinciuc // Dreptatea izvorului : culegere de cântece pentru copii. – Chișinău : Literatura artistică, 1990. – P. 82-88.

1992

193. SLUTU, NINA. **Refren de primăvară** / Nina Slutu ; muz. Dinu Matvievici ; interpr. Rodica Gordilă. – Codul fonogr. la radiou : M-S 4809 ; 03'02".

1996

194. SLUTU, NINA. **Casa nouă** / Nina Slutu ; muz. Timofei Tregubencu ; interpr. Lidia Pârău. – Codul fonogr. la radiou : M-S 7007 ; 03'20".

195. SLUTU, NINA. **Conspectez iubirea** / Nina Slutu ; muz. Boris Polin ; interpr. Cezara. – Codul fonogr. la radiou : M-S 6870 ; 03'05".

196. SLUTU, NINA. **Descântec** / Nina Slutu ; muz. Dinu Matvievici ; interpr. Luminița Dragomir. – Codul fonogr. la radiou : M-S 6656 ; 03'51".

197. SLUTU, NINA. **E prea puțin** / Nina Slutu ; muz. Dinu Matvievici ; interpr. Rodica Gordilă. – Codul fonogr. la radiou : M-S 6999 ; 03'42".

198. SLUTU, NINA. **Tangoul dragostei** / Nina Slutu ; muz. Dinu Matvievici ; interpr. Nina Crulicovschi. – Codul fonogr. la radiou : M-S 7160 ; 03'27".

1997

199. SLUTU, NINA. **Mai face să trăiești** / Nina Slutu ; muz. Boris Polin ; interpr. Ion Suruceanu. – Codul fonogr. la radiou : M-S 7103 ; 03'12".

1998

200. SLUTU, NINA. **Vraja amintirilor** / Nina Slutu ; muz. Alexei Agachi ; interpr. Ioana Căpraru. – Codul fonogr. la radiou : M-S 7987 ; 05'05".

1999

201. SLUTU, NINA. **Plugarii** / Nina Slutu ; muz. și interpr. Mihai Volontir. – Codul fonogr. la radiou : M-S 8226 ; 05'46".

2001

202. SLUTU, NINA. **Trandafirii dragostei** / Nina Slutu ; muz. Dinu Matvievici ; interpr. Nina Crulicovschi // Când te-am iubit. – Chișinău, 2001. – 1 CD. ; 03'11".

2003

203. SLUTU, NINA. **Iubirile trădate** / Nina Slutu ; muz. Nina Slutu ; interpr. Nina Ermurachi. – Codul fonogr. la radiou : M-S 9261 ; 05'00".

2005

204. SLUTU, NINA. **Ochii care mi-au fost dragi** / Nina Slutu ; muz. Constantin Baranovschi ; interpr. Nicolae Ciubotaru. – Codul fonogr. la radiou : M-S 9447 ; 05'20".

205. SLUTU, NINA. **Vraja amintirii : „Mai simt căldura mâinii tale...”** : [romanță] : pentru voce fără acomp. / Nina Slutu ; muz. : Alexei Agachi ; // Agachi, Alexei. Te duci, tinerețe, te duci... : album de romanțe. – Chișinău : Fundația „Draghiștea”, 2005. – P. 56-57.

2006

206. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Crizantemă de argint** : [romanță] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2006. – 18 mai. – P. 6.

2007

207. SLUTU, NINA. **Întoarce-te la Chișinău!** / Nina Slutu ; muz. Mihai Dolgan ; interpr. Radu Dolgan. – Codul fonogr. la radiou : M-S 9978 ; 03'26".

2011

208. SLUTU, NINA. **Leagănul speranțelor** / Nina Slutu ; muz. Boris Polin ; interpr. Svetlana Ciobănaș. – Codul fonogr. la radiou : M-S 10750 ; 03'42".

209. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Trandafirii dragostei** : [versuri-cântec] / Nina Slutu-Soroceanu ; muz. Dinu Matvievici // Chișinăul în literatură : antologie. – Chișinău : Grafema Libris SRL, 2011. – P. 433-434.

2012

210. SLUTU, NINA. **Să mă îngropați în cântec** / Nina Slutu ; muz. Constantin Baranovschi ; interpr. Ileana Țurcanu. – Codul fonogr. la radiou : M-S 10895.4 ; 07'02".

2014

211. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Crizantemă de argint** : romanță / Nina Slutu-Soroceanu ; muz. Ilie Văluță ; interpr. Diana Văluță. – Codul fonogr. la radiou : M-S 11107 ; 04'51".

2015

212. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Crizantemă de argint** : romanță / Nina Slutu-Soroceanu ; muz. Ilie Văliță ; interpr. Diana Văluță // Cântecul e toată viața mea. – Chișinău, 2015. – 1 CD ; 04'57" – [A fost interpretată și în Concertul Extraordinar cu Diana Văluță și Orchestra „Folclor”, lansare de CD, Teatrul „Eugene Ionesco”, 3 septembrie 2015, orele 18.30, transmis și la TV Moldova I].

213. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Să mă îngropați în cântec** : (omagiul lui Mihai Dolgan) / Nina Slutu-Soroceanu ; muz. Constantin Baranovschi ; interpr. : Ileana Țurcanu. // Romanță, veșnic să trăiești. – Chișinău, 2015. – 1 CD. ; 06'14".

214. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Sărut mâna, mamă dragă** / Nina Slutu-Soroceanu ; muz. folc ; interpr. Igor Cuciuc. – Codul fonogr. la radiou : M-S 11191 ; 03'00".

Nina Soroceanu despre procesul de învățământ

1980

215. SLUTU, NINA. **Comorile învățătoarei mele** : [E.A. Ganea, pedagog de limbă și literatură română de la școala nr.1 din Sorooca] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1980. – 6 sept.

1986

216. POSTOLACHI, N. **Cât costă nepăsarea?** / N. Postolachi // Învățământul public. – 1986. – 3 dec. – P. 3. – (Rubrica „Televizorul în școală”).

217. POSTOLACHI, N. **Până a rosti sentința...** : [reforme în învățământ] / N. Postolachi // Învățământul public. – 1986. – 6 dec. – P. 4. – (Rubrica „Etica pedagogică”).

218. POSTOLACHI, N. **Televizorul în școală** / N. Postolachi // Învățământul public. – 1986. – 12 noiemb. – P. 1. – (Rubrica „Să vorbim sincer”).

219. POSTOLACHI, NINA. **Școala familiei Casian** : [E.G. Casian, educatoare la Grădinița de Copii din satul Zârnești, r-nul Cahul] / Nina Postolachi // Învățământul public. – 1986. – 10 oct. ; Народное образование. – 1986. – 10 окт.

1987

220. POSTOLACHI, N. **Anatomia unui conflict** [în colectivul pedagogic din satul Verejeni, raionul Ocnița] / N. Postolachi // Învățământul public. – 1987. – 17 febr. – P. 2-3.

221. POSTOLACHI, N. **Eclipsă de suflet** : [relația copii – școală – părinți] / N. Postolachi // Învățământul public. – 1987. – 11 febr. – P. 3. – (Rubrica „Clubul Familia”).

222. POSTOLACHI, N. **Freamăt viu de devenire...**: [tânărul pedagog Ion Găină, satul Zaim, r-nul Căușeni] / N. Postolachi // Învățământul public. – 1987. – 27 iun. – P. 7.

223. POSTOLACHI, N. **La poarta inimii** : [relația copii – școală – părinți] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1987. – 5 dec. – P. 3.

224. POSTOLACHI, N. **Limbă comună** : [monologul C.S. Dima, învățătoare superioară în clasele primare la Școala Medie din satul Zârnești, raionul Cahul despre relația copii – școală – părinți] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1987. – 31 oct. – P. 4.

225. POSTOLACHI, N. **Mustrare personală**: [situații din colectivul pedagogic din s. Sălcuța, r-nul Căușeni] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1987. – 14 noiemb. – P. 3.

226. SLUTU, NINA. **N-ar fi rău să fie bine** : [necesitatea difuzării cărților de literatură artistică în școlile satești] / Nina Slutu // *Învățământul public*. – 1987. – 30 sept. – P. 3. – (Semnat Z.C. la rubrica „Școala și părinții”, iar pe data de 14 noiembr. 1987 directorul școlii T. Morari din s. Țepilova, r-nul Soroca a expediat răspuns, plasat la rubrica „Pe urmele materialelor publicate”).

227. SLUTU, NINA. **Nedumeriri** / Nina Slutu // *Învățământul public*. – 1987. – 7 febr. – P. 3. – (Rubrica „Televizorul în școală”).

228. POSTOLACHI, N. **Pedagogia colaborării** : [opinii ale pedagogilor din Republica Moldova] / anchetă realizată de N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 20 iul. – P. 3. – (Rubrica „Școala de mâine : cum o vedeți?”).

229. SLUTU, NINA. **Prima impresie** : [eseu despre tactul pedagogic] / Nina Slutu // *Învățământul public*. – 1987. – 9 sept. – P. 3.

230. POSTOLACHI, N. **Reabilitarea** : [conflictul în colectivul pedagogic din satul Sălcuța, raionul Căușeni] / N. Postolachi, T. Țârnea // *Învățământul public*. – 1987. – 17 febr. – P. 2-3.

231. POSTOLACHI, N. **Reflecțiile unui director** : [G. Zaharcenco, directoarea Școlii Medii nr. 3. ruse din Căușeni] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1987. – 21 ian. – P. 1.

232. **Reforma : realizări, experiență, probleme :** anchetă realizată de jurnaliști, printre care și Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 3 ian. – P. 3.

233. **Rubrica „Școala și părinții”** / pregătită de Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 9 sept. – P. 3

234. POSTOLACHI, N. **Se caută o soluție :** [pregătirea cadrelor de muncitori calificați la Școala Medie Profesional-Tehnică din Bălți] / N. Postolachi // *Învățământul public.* – 1987. – 10 ian. – P. 2.

235. POSTOLACHI, N. **Stinghere cărți la grădiniță** / N. Postolachi // *Învățământul public.* – 1987. – 28 noiemb. – P. 2.

236. POSTOLACHI, N. **Școala familiei Casian :** [Eva Casian, mamă a 12 copii din s. Zârnești, r-nul Cahul] / N. Postolachi // *Învățământul public.* – 1987. – 10 oct. – P. 2.

237. SLUTU, NINA. **Valori... nevalorificate** / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 14 ian. – P. 2. – (Rubrica „Lecția : parametrii creației – parametrii eficienței”).

1988

238. SLUTU, NINA. **An Nou – speranțe noi :** [activitatea cercului coreografic de la Școala Medie nr. 5 din Chișinău] / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1988. – 6 ian. ; Народное образование. – 1988. – 9 янв.

239. POSTOLACHI, N. **Camertonul :** [rolul învățătorului în promovarea elevilor talentați] / Nina Postolachi // *Învățământul public.* – 1988. – 10 aug. ; Народное образование. – 1988. – 10 авг.

240. POSTOLACHI, N. **Căutări continue :** [totalurile Conferinței pedagogice republicane] / N. Postolachi // *Învățământul public.* – 1988. – 6 ian. – P. 1.

241. POSTOLACHI, N. **Corespondență despre conferința republicană „Rolul familiei, al școlii și al societății în educarea tineretului”** / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 7 oct. – P. 2.

242. POSTOLACHI, N. **Ideea rămâne actuală** : [relația familie – școală] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 30 ian. – P. 3.

243. POSTOLACHI, N. **Întâmplări... neîntâmplătoare** : [ecou la articolul „Surpriza sau dădăcitul directorului” / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 26 noiemb. – P. 1.

244. POSTOLACHI, N. **Oglindă sau proiector?** : [partidul și școala în r-nul Glodeni] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 22 iun. – P. 1.

245. POSTOLACHI, N. **Omul inițiativei** : [I.G. Țurcanu, președintele comitetului părintesc de la Școala nr. 25 din Chișinău] / Nina Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 19 mart. – P. 3 ; Народное образование. – 1988. – 19 март.

246. POSTOLACHI, N. **Orizonturile cunoașterii** : [E. Marcikova din or. Seneț, Cehoslovacia, studentă la Universitatea de Stat din Moldova] / Nina Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 11 mai. – P. 2 ; Народное образование. – 1988. – 11 мая.

247. **Rubrica „Școala de mâine : cum o vedeți?** / a înregistrat și redactat Nina Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 18 iun. – P. 3

248. **Rubrica „Televizorul în școală”** / pregătită de Nina Slutu // *Învățământul public*. – 1988. – 17 dec. – P. 3.

249. POSTOLACHI, N. **Să chibzuim împreună** : [orientarea profesională a elevilor] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 13 febr. – P. 3. – (Clubul „Familia”).

250. POSTOLACHI, N. **Strigătul** : [problema supraaglomerării școlilor din capitală] / N. Postolachi // Învățământul public. – 1988. – 6 apr. – P. 1.

251. POSTOLACHI, N. „**Surpriza sau dădăcitul directorului**” : [activitatea Școlii nr. 1. r-nul Glodeni] / Nina Postolachi // Învățământul public. – 1988. – 16 iul. ; Народное образование. – 1988. – 16 июл.

252. POSTOLACHI, N. **Un spin în inimă** : [sindicatelor în școli] / N. Postolachi // Învățământul public. – 1988. – 11 iun. – P. 2.

1989

253. SLUTU, NINA. **Conștiința de sine** : [activitatea pedagogului Constantin Bobeică, s. Codreanca, Strășeni] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1989. – 11 oct. ; Народное образование. – 1989. – 11 окт.

254. SLUTU, NINA. **Priorități pe hârtie** : [formalismul în asigurarea învățătorilor cu spațiu locativ] / Nina Slutu // Învățământul public. – 1989. – 5 apr. – P. 3.

2007

255. SLUTU, NINA. **Liceul „Iulia Hasdeu” din capitală : nume și renume** / Nina Slutu // Făclia. – 2007. – 12 mai. – P. 7.

2012

256. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Înrădăcinarea** : [despre conferirea Gimnaziului din s. Borogani, Leova numele fostului director al acestei instituții – „Vasile Badiu”] / Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2012. – 8 dec. – P. 7.

2014

257. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cum pot intra noile opere literare în programa școlară?** / Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2014. – 31 ian. – P. 16.

Diverse

1973

258. SLUTU, NINA. **Destăinuiri** : [viața pădurarilor din codrii Unghenilor] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1973. – 16 sept.

1982

259. SLUTU, NINA. **Slutu, Nina. Cântec pentru inimă** : notițe pe marginea concursului republican televizat „Cântați cu noi” / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1982. – 14 ian. – P. 6.

260. SLUTU, NINA. **Cum să împarți în două o floare?** : [violența față de copii în familie] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1982. – 12 dec. – P. 4.

1983

261. SLUTU, NINA. **Aidoma soarelui** : [concursul orășenesc Chișinău al cântecului, versului și placardei plastice] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1983. – 23 febr. – P. 2. – (Rubrica „Marșul păcii”).

262. SLUTU, NINA. **Al patruzeci și unulea, cel mai ager** : [integrarea tinerilor în colectivele de muncă] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1983. – 23 ian. – P. 2.

263. SLUTU, NINA. **Firul Ariadnei : unde e ghemul?** : [necesitatea publicării literaturii universale în Moldova] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1983. – 3 febr. – P. 3.

264. SLUTU, NINA. **La cârma valului de cărți** : [bibliotecarele din s. Pitușca, r-nul Călărași] / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1983. – 18 mart. – P. 1-2. – (Rubrica „Orele de răgaz : distracție sau cultură”).

265. SLUTU, NINA. **Numai dacă suntem sinceri** / Nina Slutu // Tinerimea Moldovei. – 1983. – 18 mart. – P. 3. – (Rubrica „Revista scriitorilor”).

266. SLUTU, NINA. **Urături de Anul Nou** / Nina Slutu și alții // Tinerimea Moldovei. – 1983. – 1 ian. – P. 1-3.

267. SLUTU, NINA. **Valori inestimabile** : [obiceiurile strămoșești și tradiții noi ale românilor din Basarabia] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1983. – 26 mai. – P. 7.

1985

268. SLUTU, NINA. **Floarea slovelor își dorește entuziaștii** : [eseu despre valorificarea cărților rare și vechi] // Moldova. – 1985. – Nr. 6. – P. 25.

269. SLUTU, NINA. **Simplu vorbitor** : [polemică despre cultivarea limbii] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1985. – 7 febr. – P. 8.

1986

270. **Clubul „Familia”** / rubrică pregătită de Nina Slutu // Învățăământul public. – 1986. – 19 noiemb. – P. 3 (inaugurată) ; 1987. – 10 iun. – P. 3 ; 24 iun. – P. 3.

271. **Rubrica „Calul Bălan”**: fabule, miniaturi, epigrame, schițe umoristice... / redactor-coordonator Nina Slutu // Învățăământul public. –

1986. – 30 iul. – P. 4 (prima ediție) ; 30 aug. – P. 4 ; 20 sept. – P. 4 ; 7 oct. – P. 4 ; 13 dec. – P. 4 ;

1987. – 1 ian. – P. 4 ; 28 ian. – P. 4 ; 7 mart. – P. 4 ; 29 apr. – P. 4 ; 20 iun. – P. 4 ; 8 aug. – P. 4 ; 14 oct. – P. 4 ;

1988. – 1 ian. – P. 4 ; 11 iun. – P. 4 ; 1 oct. – P. 4 ;

1989. – 1 ian. – P. 4 ; 1 apr. – P. 4 ; 1 noiemb. – P. 4 ; 30 dec. – P. 4.

272. **Rubrica „Consultație juridică”** / pregătită de Nina Slutu // Învățăământul public. – 1986. – 27 aug. – P. 4 ; 1987. – 19 dec. – P. 4.

1987

273. **Rubrica „Poșta redacției : opinii ale cititorilor”** / pregătită de Nina Slutu // Învățăământul public. – 1987. – 14 ian. – P. 3 ; 18 ian. – P. 3 ; 1989. – 4 febr. – P. 2 ; 1989. – 22 mart. – P. 3

274. **Rubrica „Să vorbim sincer”** / pregătită de Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 1 iul. – P. 3.

275. SLUTU, NINA. **A prins dorul rădăcină** : [oamenii harnici din satul Peresecina, r-nul Orhei] / Nina Slutu // *Viața satului.* – 1987. – 8 apr.

276. SLUTU, NINA. **Cât nu-i acoperă uitarea...** : [veteranii celui de-al Doilea Război Mondial] / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 9 mai. – P. 1 ; *Народное образование.* – 1987. – 9 мая.

277. SLUTU, NINA. **Ce-i scris cu penița...** : rânduri din poșta redacției / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 29 apr. – P. 4.

278. BUJOR, V. (pseud. Ninei Soroceanu). **În loc de toast contra paharului cu lacrimi** : [corespondență] / V. Bujor // *Învățământul public.* – 1987. – 28 ian. – P. 2. – (Rubrica „Lupta antialcoolică”).

279. SLUTU, NINA. **Pic cu pic** : [diverse informații la rubrica „Calul Bălan”] / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 24 oct. – P. 4 ; 1988. – 1 ian. – P. 4 ; 11 iun. – P. 4.

280. SLUTU, NINA. **Povara genialității** : [eseu despre creația lui Mihai Eminescu] / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 14 ian. – P.4.

281. SLUTU, NINA. **Povestea cu colacii aburinzi și rumeni** : [arta de a coace pâine] / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1987. – 1 ian. – P. 3. – (Rubrica „Corespondență”).

1988

282. SLUTU, NINA. **În doi** [cu copilul] : confesiuni / Nina Slutu // *Învățământul public.* – 1988. – 1 iun. – P. 3.

283. POSTOLACHI, N. **Plic cu plic** : revista scrisorilor / N. Postolachi // *Învățământul public.* – 1988. – 23 mart. – P. 3 ; 25 mart. – P. 9 ; 18 mai. – P. 3. ; 1989. – 25 ian. – P. 3.

284. POSTOLACHI, N. **Risipă de energie** : [formalism în adunările organizațiilor primare de partid în r-nul Glodeni] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1988. – 15 oct. – P. 2.

1989

285. POSTOLACHI, N. **Rugămintea unui sat** : [ocrotirea monumentelor istorice în s. Antonovca, r-nul Suvorov] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1989. – 22 mart. – P. 2.

286. SLUTU, NINA. **Să-i învățăm și noi pe alții** [– dragostea pentru limba maternă] / Nina Slutu // *Învățământul public*. – 1989. – 30 aug. – P. 3. dv

287. POSTOLACHI, N. **Singură în fața greutăților?** : [birocrația în școlile din r-nul Glodeni] / N. Postolachi // *Învățământul public*. – 1989. – 5 apr. – P. 3.

1997

288. SLUTU, NINA. „**Primiți-mă așa cum sunt**” : [schiță despre Anatol Mârzencu, interpret de muzică de estradă] / Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 1997. – 26 iun. – P. 6.

2002

289. SLUTU, NINA. **La școala armoniei** : [schiță despre artistul plastic Carolina Naconecinâi] / Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 2002. – 1 aug. – P. 6.

290. SLUTU, NINA. **Portret de rector – Gheorghe Rusnac** / Nina Slutu // Madan, Ion. Referințe privitor la viața și activitatea lui Gheorghe Rusnac. – Ch., 2002. – P. 155-158. – Include cărți, articole din ziare și reviste despre rectorul USM Gheorghe Rusnac, 38 tit. în lb. rom. și rusă.

291. SLUTU, NINA. **Un om devotat culturii** : [schiță despre jurnalista TV Silvia Hodoroagea] / Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 2002. – 21 febr. – P. 1, 6.

2007

292. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Ambasadoarea frumuseții**: [schiță despre Maria Popescu – președintele Asociației Frizerilor din Republica Moldova] / Nina Slutu-Soroceanu // Capitala. – 2007. – 7 sept. – P. 10 ; Capitala = Столица. – 2007. – 7 сент. – С. 10.

2010

293. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Ochiul al treilea**: [creația fotografului Alexandru Rusu] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2010. – 25 febr. – P. 6.

2011

294. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Om al cărții**: [schiță despre Silvia Ursache, directorul Editurii „Silvius Libris” din Chișinău] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2011. – 1 dec. – P. 6.

2012

295. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Nostalgia armoniilor eterne**: [opinii despre Festivalul de romanețe „Crizantema de Argint”] / Nina Slutu-Soroceanu // Colac, Tudor. Aureola Românei: (Festivalul „Crizantema de Argint” la 20 de ani). – Ch. : Notograf Prim, 2012. – P. 167.

2013

296. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Îndărătnicia Cărții**: [impresii de la SIC] / Nina Slutu-Soroceanu // Salon expres. – 2013. – Nr. 3. – P. 2 .

297. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Revista „aMIC” și prietenii ei** / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2013. – 3 oct. – P. 4.

2014

298. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Lecție de viață**: [serata de omagiere și comemorare a lui Liviu Damian în cadrul a celei de-a 40-a ediții a „Medalionului literar”, 29 noiembrie 2013, Biblioteca „Onisifor Ghibu”] / Nina Slutu-Soroceanu // BiblioPolis. – 2014. – Nr. 1. – P. 121-122.

2016

299. SLUTU-SOROCEANU, NINA. / Nina Soroceanu // Carte pentru copii : Buletin în cadrul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret Ed. a XX-a 14-17 apr. – 2016 – Nr. 3. – P. 2.

300. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Autograf** [crochiu despre scriitorul Ion Anton. Biobibliografie, Chișinău, 2015] / Nina Soroceanu // Revista literară. – 2016. – Nr. 4. – P. 13.

301. **Salonul Internațional de Carte pentru Copii. Ediția a V-a, 25-28 aprilie 2001 : Premiul „Cea mai bună carte a unui autor-copil” – „Hidronauții” de Dănuț Postolache (editura „Arc”, Chișinău)** // Regatul cărților : Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret (1997-2016) / alcăt. : Lilia Tcaci. – Chișinău : Prut Internațional, 2016. – P. 53 – [Foto : Nina Soroceanu cu alți colegi scriitori. – P. 56].

302. **Salonul Internațional de Carte pentru Copii. Ediția a VIII-a, 21-24 aprilie 2004 : Premiul „O carte pentru dăinuirea noastră” (acordat de către familie în memorie lui Dănuț Postolache, autorul cărții „Hidronauții”)** – Valentina și Vasile Romanciuc pentru aportul adus la promovarea cărții pentru copii și a tinerelor talente // Regatul cărților : Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret (1997-2016) / alcăt. : Lilia Tcaci. – Chișinău : Prut Internațional, 2016. – P. 70.

303. SOROCEANU, NINA. **Spor la umor sau ecoul unei inițiative frumoase** : [prima ediție a Festivalului de Satiră și Umor „O cetate nu-i pe roate”, Soroca, 30 martie – 1 aprilie 2016] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2016. – 23 iun. – P. 4.

Interviuri realizate de Nina Soroceanu

1982

303a. BOTEZATU, GRIGORE. **Tinerete fără bătrânețe...** : [interviu cu folcloristul Grigore Botezatu] / consemnare Nina Slutu // Moldova. – 1982. – Nr. 1. – P. 21.

304. LARI, LEONIDA. **„Dar mă trezește ora, să scriu un simplu vers...” sau Cine e poetul** : [interviu cu scriitoarea Leonida Lari] / consemnare Nina Slutu // Femeia Moldovei. – 1982. – Nr. 5. – P. 12-13

1985

305. TARLAPAN, EFIM. **Că umoru-i floare rară...** : [de vorbă cu scriitorul E. Tarlapan] / consemnare Nina Slutu // Orizontul. – 1985. – Nr. 9. – P. 96.

1986

306. ROMANCIUC, VASILE. **Lângă neam și pâine** : [interviu cu poetul Vasile Romanciuc] / interlocutor Nina Slutu // Viața satului. – 1986. – 29 mart.

307. TIMOFTI, N.V. **Pe făgașul râvnit** : [interviu cu N.V. Timofti, membru al Colegiului Judecătorei Supreme a RSSM] / interlocutor Nina Slutu // Moldova socialistă. – 1986. – 11 sept.

1987

308. BORȘEVICI, I.G. **Prețul râsului zglobiu** : [interviu cu Ion Borșevici, rectorul UPS „Ion Creangă”, Chișinău despre Societatea Pedagogică din RM] / consemnare N. Slutu // Învățământul public. – 1987. – 5 dec. – P. 3.

1988

309. DABIJA, NICOLAE. **„Ce facem cu numele noastre?”** : [dialog cu poetul Nicolae Dabija] / consemnare Nina Slutu // Orizontul. – 1988. – Nr. 1. – P. 2-9.

310. SIMAȘCHEVICI, A. **Flacăra omeniei** : [dialog cu A. Simașchevici, președintele Secției republicane a Fondului Unional al Copiilor] / consemnare N. Postolachi // Învățământul public. – 1988. – 10 febr. – P. 1.

1989

311. GUȚU, I.T. **Veriga principală** : [interview cu I.T. Guțu, președintele Comitetului Executiv al Sovietului Chișinău de deputați ai poporului] / consemnare Nina Postolachi // *Învățământul public*. – 1989. – 19 apr. ; Народное образование. – 1989. – 19 апр.

312. MORARU, A.T. **Cine pune piedici?** : [dialog cu A.T. Moraru, lector la Institutul de Medicină din Chișinău, despre pregătirea cadrelor de medici] / consemnare Nina Postolachi // *Învățământul public*. – 1989. – 31 mai ; Народное образование. – 1989. – 31 мая.

1993

313. MARIN, EUGENIA. „**Ei n-au fost numai copiii mei...**” : [interview cu dna Eugenia Marin, mama Doinei Aldea-Teodorovici] / consemnare Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 1993. – 18 noiemb. – P. 7.

1997

314. CIUȘ, MIHAIL. **Indiferența, boală grea...** : [dialog cu Mihail Ciuș, director general al Agenției de Stat pentru Drepturile de Autor] / consemnare Nina Slutu // *Moldova suverană* : Supl. : *Moldova literară*. – 1997. – 19 febr.

1998

315. COLAC, TUDOR. **Ziua de mâine a folclorului nostru** : [interview cu Tudor Colac, directorul Centrului Național de Creație Populară] / consemnare Nina Slutu // *Curierul de seară*. – 1998. – 24 mart. ; Вечерний Кишинёв. – 1998. – 24 март.

2001

316. FILIP, IULIAN. **Gestionarea culturii : experiență și căutări** : dialog cu Iulian Filip, șeful Direcției Cultură a Primăriei mun. Chișinău / consemnare Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 2001. – 31 mai. – P. 3.

2003

316a. ROȘCA, ELENA. **Biblioteca – centru al culturii noastre :** [dialog Elena Roșca, directoarea Bibliotecii Publice „Alba Iulia, Chișinău] / consemnare Nina Slutu // Glasul națiunii. – 2003. – 17 apr. – P. 12.

2004

317. TARLAPAN, EFIM. **„E cu mult mai ușor să manipulezi o țară de trupuri decât o țară de minți...” :** [interviu cu scriitorul Efim Tarlapan] / consemnare Nina Slutu // Tarlapan, Efim. Proscris : volum selectiv – satire, fabule, miniaturi epigramice, parodii, aforisme, versuri pentru copii, memorialistică, interviuri. – Cluj-Napoca. : Ed. Cartimp, 2004. – P. 555-575.

2005

318. DABIJA, ELENA. **Sub semnul continuității :** [dialog cu Elena Dabija, directoarea Centrului Academic Internațional „M. Eminescu”] / Elena Dabija ; consemnare Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2005. – 1 sept. – P. 6.

319. DOLGAN, MIHAIL. **„Numai prin artă omenirea se poate salva de vid” :** [interviu cu criticul literar Mihail Dolgan] / consemnare Nina Slutu // Limba română. – 2005. – Nr. 1-3. – P. 178-184 ; Nr. 5-9. – P. 26-36.

320. DOLGAN, MIHAIL; SLUTU, NINA. **„Numai prin artă omenirea se poate salva de vid” :** dialog / Mihail Dolgan, Nina Slutu // Dolgan, Mihail. Polemici literare sau pledoarii întru apărarea poeziei autentice. – Ch. : Cep USM, 2005. – P. 382-409.

2006

321. BALABAN, CALAUDIA. **Sărbătoarea cărții și a copilăriei :** [interviu cu Claudia Balaban, director al Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă” despre Salonul Internațional de Carte pentru Copii, ed. a 10-a, 5-8 apr. 2006] / consemnare Nina Slutu // Moldova suverană. – 2006. – 6 apr.

2008

322. BEJAN, EUGENIA. **Lectura și creativitatea** : (dialog cu Eugenia Bejan, director adjunct la Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” și secretar al Secției Naționale IBBY în Republica Moldova) / consemnare Nina Slutu // Glasul. – 2008. – 27 mart. – P. 9.

323. KULUKOVSKI, LIDIA. **Ctitor de biblioteci** : [dialog cu Lidia Kulikovski, director general al Bibliotecii Municipale „B.P. Hasdeu” din Chișinău] / consemnare Nina Slutu // Glasul. – 2008. – 12 iun. – P. 10, 12.

2011

324. MELNICIUC, ION. **„Dragostea de limbă e un act de curaj” : Cadrele de filologi – problemă la zi** : [dialog cu Ion Melniciuc, doctor în filologie, conferențiar universitar] / consemnare Nina Slutu // Melniciuc, Ion. La un popas aniversar Opinia mea... : Biobibliografie. – Ch. : CEP USM, 2011. – P. 205-209. – (reprodus din Moldova suverană, 1990, 14 februarie. – P. 3.)

325. TARLAPAN, EFIM, SLUTU, NINA. **(Chișinău, 2003)** : [dialog] / Efim Tarlapan, Nina Slutu // Tarlapan, Efim. Scriitorul întreat : dialoguri în anticamera Judecății de Apoi : prez. : Theodor Codreanu. – Ch. : Ed. Labirint, 2011. – P. 56-71.

326. TARLAPAN, EFIM, SLUTU, NINA. **(Chișinău, 2008)** : [dialog] / Efim Tarlapan, Nina Slutu-Soroceanu // Tarlapan, Efim. Scriitorul întreat : dialoguri în anticamera Judecății de Apoi. – Ch. : Ed. Labirint, 2011. – P. 175-193.

2012

327. CĂPĂȚĂNĂ, VASILE. **Acută nevoie de ideal** : [dialog cu scriitorul Vasile Căpățână] / consemnare Nina Slutu // Lit. și arta. – 2012. – 30 aug. – P. 9.

2013

328. SATIROVICI, ALEXANDRU. **O problemă la zi : editarea**

manualelor, a literaturii destinate elevilor : [dialog cu A. Satirovici, directorul Editurii „Lumina”] / consemnare Nina Slutu // Făclia. – 2013. – 26 ian. – P. 6.

2015

329. CUTASEVICI, GHEORGHE. **Un suflet care cântă :** (dialog cu scriitorul editor Gheorghe Cutasevici) / consemnare Nina Slutu-Soroceanu // Cutasevici, Gheorghe. Opera literară – atitudini, reflecții, comentarii. – Ch. : Labirint, 2015. – P. 173-187.

2016

330. MELNICIUC, ION; SOROCEANU, NINA. **Omul incomod :** Nina Soroceanu, publicistă, scriitoare într-un dialog cu Ion Melniciuc, doctor în filologie, conferențiar universitar // Făclia. – 2016. – 25 mart. – P. 3.

331. PINTILEI, ELENA; SOROCEANU, NINA. **Provocările compromisurilor calme :** Nina Soroceanu, scriitoare, publicistă în dialog cu Elena Pintilei, director general al Bibliotecii Naționale a Republicii Moldova // Lit. și arta. – 2016. – 21 apr. – P. 8.

332. RUSU, TUDOR; SOROCEANU, NINA. **Permanent actuală, pedagogia :** Nina Soroceanu, publicistă, scriitoare într-un dialog cu Tudor Rusu, publicist, redactor-șef al săptămânalului „Făclia” // Lit. și arta. – 2016. – 17 mart. – P. 8.

* * *

1985

333. TARLAPAN, EFIM. **Настоящий юмор – гость редкий :** [беседа с писателем Е. Тарлапан] / записала Нина Слуту // Горизонт. – 1985. – № 9. – С. 96.

1988

334. ДАБИЖА, НИСОЛАЕ. **«Что за именем нашим?» :** [интервью с поэтом Николае Дабижа] / записала Нина Слуту // Горизонт. – 1988. – № 1. – С. 2-9.

Nina Soroceanu despre creația altor poeți

1983

335. SLUTU, NINA. **Rostul limpezirilor** : [creația poetei Leonida Lari] / Nina Slutu // Învățăământul public. – 1983. – 9 apr.

1988

336. SLUTU, NINA. **Camertonul sufletelor noastre** : [Ion Vatamanu – candidat la Premiul de Stat al RSSM] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 1988. – 8 sept. – P. 5.

337. SLUTU, NINA. **Ozon primenitor** : [eseu despre serata de creație a poetei Leonida Lari] / Nina Slutu // Învățăământul public. – 1988. – 27 febr. – P. 4.

2000

338. SLUTU, NINA. **Claudia Partole „și alții”** : [creația poetei] // Moldova suverană. – 2000. – 14 iun. – P. 3.

2006

339. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Față în față cu microfonul** : [criticul literar Eliza Botezatu în emisiuni radiofonice] / Nina Slutu-Soroceanu // Vocația cuvântului scris și rostit : Eliza Botezatu – criticul literar și pedagogul : biobibliografie. – Ch. : Ulysse, 2006. – P. 19-21.

340. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Prezența prin cuvânt** : [criticul literar Tudor Palladi la 60 de ani de la naștere] / Nina Slutu-Soroceanu // Capitala. – 2006. – 3 iun. – P. 8 ; Столица = Capitala. – 2006. – 3 июня. – С. 8.

2007

341. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Fenomenul literar Traianus** : [pe marginea creației poetului] / Nina Slutu-Soroceanu // Glasul Națiunii : revista reîntregirii neamului. – 2007. – 27 sept. – P. 8.

2008

342. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Scrieri de leac** : [creația scriitorului Ion Proca] / Nina Slutu-Soroceanu // BiblioPolis. – 2008. – Nr. 2. – P. 67-72.

2010

343. SLUTU, NINA. **Bat clopotele dăinuirii noastre** : [80 de ani de la nașterea scriitorului Mihail Garaz, comemorări] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2010. – 2 dec. – P. 5.

344. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Scriitorul-pedagog Mihail Garaz** / Nina Slutu-Soroceanu // Garaz, Mihail. Opere complete în 6 vol. Vol. 3. – Ch. : Pontos, 2010. – P. 9-11.

345. SLUTU, NINA. **Triumful poeziei** : [creația Stelianeii Grama] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2010. – 14 oct. – P. 8

2013

346. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Jurnalist și artist** : [Andrei Viziru, radiojurnalist la Radioul Național, artist fotograf] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2013. – 16 mai. – P. 8.

347. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Mandat de poet** : [creația poetei Renata Verejanu] / Nina Slutu-Soroceanu // Geniul invizibil al poeziei basarabene : Renata Verejanu la Ziua de naștere : materiale de la conferința științifică : „Poeta Renata Verejanu, promovarea valorilor naționale în cultura și procesul educațional al tinerei generații”, 22 octombrie 2012 : referințe critice, aprecieri / coord. : Mihai Cimpoi. – Chișinău : OMCT, 2013. – P. 18-21.

348. POSTOLACHE, NINA. **O achiziție prețioasă** : [poezii portretul de creație al publicistului Vlad Pohilă, redactor-șef al revistei *BiblioPolis*] / Nina Postolache // BiblioPolis. – 2013. – Nr. 1. – P. 164-166.

349. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Vasile Badiu, cărturarul** : [80 de ani de la nașterea criticului și istoricului literar] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2013. – 17 oct. – P. 4.

2015

350. SLUTU, NINA. **Când va bate ora adevărului** : [viața și creația scriitorului-editor Gheorghe Cutasevici] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2015. – 17 dec. – P. 5.

351. SOROCEANU, NINA. **Forța literaturii** : [întâlnirea scriitorului chișinăuian Alexandru Plăcintă și a celui bucureștean Petre Crăciun cu cititorii Bibliotecii Publice „Liviu Rebreanu”, sect. Râșcani, Chișinău] / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2015. – 22 ian. – P. 2.

352. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Lupta scriitorului** [Gheorghe Cutasevici] *cu „umbrele”* / Nina Slutu-Soroceanu // Cutasevici, Gheorghe. Opera literară – atitudini, reflecții, comentarii. – Chișinău : Labirint, 2015. – P. 163-172.

353. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Taina lui Vasile Badiu** / Nina Slutu-Soroceanu // Vasile Badiu : Școala unei „surprinzătoare forțe spirituale” : biobibliografie. – Ch., 2015. – P. 17-18.

2016

354. SOROCEANU, NINA. **Cu respect, despre literatură** : (fragment) : [creația Stelianeii Grama] / Nina Soroceanu // Crezul Stelianeii Grama : „Să ne păstrăm coloana vertebrală” / alcăt.-coord. : Claudia Slutu-Grama. – Chișinău : Pontos, 2016. – P. 131-133.

355. SOROCEANU, NINA. **Din îndemnul inimii** : [cuvânt despre colega Galina Furdui] // Galina Furdui și spațiul atemporal al Cuvântului : Retrosinteze eseistice. – Ch. : Pontos, 2016. – 332-333.

356. SOROCEANU, NINA. **Optică pedagogică asupra creației literare** : recent scriitorii, într-o ședință specială cu metodiștii, profesorii, editorii, bibliotecarii și ziariștii au luat în dezbateră problema literaturii pentru copii / Nina Soroceanu // Făclia. – 2016. – 1 apr. – P. 3.

Recenzii semnate de Nina Soroceanu

1989

357. SOROCEANU, NINA. **Din necesitate** : [rec. la cartea „*Nume proprii din alte limbi în context moldovenesc*” de Vlad Pohilă] / Nina Slutu // *Învățământul public*. – 1989. – 1 mart. – P. 4.

2000

358. SLUTU, NINA. **Cea mai așteptată carte** : [rec. la cartea *Cea mai așteptată întâlnire* de Claudia Partole, Ch., 1999] / Nina Slutu // *Mesagerul*. – 2000. – 8 apr. – P. 7.

359. SLUTU, NINA. „...**Și-mi iau zborul spre lumină...**” : [rec. la cartea *Între Tine și-ntră Eu* de Dumitru Țâra, Ch., 2000] / Nina Slutu // *Moldova suverană*. – 2000. – 26 oct. – P. 6.

2001

360. SLUTU, NINA. **În doi cu gândul** : [rec. la cartea *Songuri de buzunar* de Ianoș Țurcanu, Ch., 2000] / Nina Slutu // *Moldova suverană*. – 2001. – 16 ian. – P. 3.

2002

361. SLUTU, NINA. **Imposibilul posibil** : [rec. la cartea *Dincolo de imposibil* de Aurelian Silvestru, Ch., 2001] / Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 2002. – 14 febr. – P. 5.

362. SLUTU, NINA. **Povara numelui** : [rec. la cartea *Împotriva curentului* de Doina Dabija, Ch., 2002] / Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 2002. – 2 mai. – P. 5.

2003

363. SLUTU, NINA. **Carte frumoasă, cinste cui te-a editat** : [rec. la poemul *Decebal* de Victor Teleucă, Ch., 2003] / Nina Slutu // *Lit. și arta*. – 2003. – 20 febr. – P. 6.

2005

364. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Esențele tari ale miezului de viață** : [rec. la cartea *Antisomn* de Valeria Dascăl, Ch., 2005] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2005. – 17 noiemb. – P. 6.

2007

365. SLUTU, NINA. **Cunună de lumină** : [rec. la cartea *Povara ispitelor* de Petru Iacob, Ch., 2007] / Nina Slutu // Dezvoltarea (Chișinău). – 2007. – 10 aug. – P. 12.

2009

366. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Almanahul Soroca** : [rec. la almanahul *Soroca – 510 ani*, Ch., 2009] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2009. – 19 febr. – P. 5.

2010

367. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Mesaj de suflet și de grai** : [rec. la cartea *Steaua poetului de dincolo de stele : omagiu poetului Mihail Garaz*, Ch., 2009] / Nina Slutu-Soroceanu // Curierul agricol. – 2010. – 16 iul. – P. 4.

2013

368. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cu respect, despre literatură** : [rec. la cartea *Zodia amiezii* de Veronica Postolachi, Ch., 2012] / Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2013. – 2 febr. – P. 7.

369. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Dimensiunea istorică a unei cărți pentru dănuirea noastră** : [rec. la antologia cartea *Chișinăul în literatură*, Ch., 2013] / Nina Slutu Soroceanu // BiblioPolis. – 2013. – Nr. 1. – P. 225-227. – (Generic : *Două cărți memorabile despre Chișinău*).

370. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Mai mult ca alte cărți... :** [rec. la cartea *Alexandrina Rusu în documente, imagini, amintiri : În memoriam*, Ch., 2013] / Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2013. – 16 noiemb. – P. 14.

371. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **O nouă carte de vizită a orașului Chișinău** : [rec. la antologia *Chișinăul în pictură : (peisaje, portrete)*, Ch., 2013] / Nina Slutu-Soroceanu // BiblioPolis. – 2013. – Nr. 1. – P. 227-228. – (Generic : Două cărți memorabile despre Chișinău).

372. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Șoc de trezire** : [rec. la cartea *Satana pe pământ* de Ștefan Melnic, Ch., 2012] / Nina Slutu-Soroceanu // BiblioPolis. – 2013. – Nr. 1. – P. 216-218.

373. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Veghea cuvintelor** : [rec. la cartea *Lumina de peste nopțile mele* de Doina Postolachi, Ch., 2012] / Nina Slutu-Soroceanu // BiblioPolis. – 2013. – Nr. 2. – P. 221-222.

2014

374. SOROCEANU, NINA. **Metamorfozele unei cărți** : [rec. la cartea *Lumânarea vieții : Tatiana Sofronovici : In memoriam*, Ch., 2014] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2014. – 13 noiembr. – P. 5.

2015

375. SOROCEANU, NINA. **În oglinda timpului** : [rec. la antologia *Soroca – ținut la margine de țară*, Ch., 2014] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2015. – 12 mart. – P. 8.

2016

376. SOROCEANU, NINA. **Fiorul Patriei** : [rec. la cartea *Să ne păstrăm coloana vertebrală* de Steliana Grama, Ch., 2012] / Nina Soroceanu // Crezul Stelianeii Grama : „Să ne păstrăm coloana vertebrală” / alcăt.-coord. : Claudia Slutu-Grama. – Chișinău : Pontos, 2016. – P. 49-54.

377. SOROCEANU, NINA. **Netrecătoare flori de vers** : [rec. la cartea *Universul florilor. Florilegiu floral* de Eugenia Manea-Cernei, Ch., 2012] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2016. – 28 ian. – P. 5.

378. SOROCEANU, NINA. **Rugăciuni amestecate cu stele** : [rec. la cartea *Mă rog de mă iartă...* de Ana Manole, Ch., 2015] / Nina Soroceanu // Lit. și arta. – 2016. – 20 oct. – P. 8.

379. SOROCEANU, NINA. **Scriitorul-pedagog Ion Anton** : [rec. la cartea *Ion Anton : biobibliografie*, Ch., 2015] / Nina Soroceanu // Făclia. – 2016. – 26 febr. – P. 7.

Nina Soroceanu – redactor de carte

2002

380. POSTOLACHE, DĂNUȚ. **Hidronauții** : poveste fantastică / Dănuț Postolache ; red. și postf. de Nina Slutu-Postolachi. – Ed. a 2-a, complet. – Ch. : Editura „Baștina-Radog” S.R.L., 2002. – 64 p.

2007

381. CODREA-BOJ, VALLY. **Denissa – fata pe care o poți cunoaște doar o dată la 12 ani** : roman de dragoste / Vally Codrea-Boj ; red. : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : „Tipografia Reclama” SA., 2007. – 112 p.

ISBN 978-9975-900-68-3.

2008

382. CODREA-BOJ, VALLY. **Filomena, ești româncă!** : roman de dragoste / Vally Codrea-Boj ; red. : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : „Tipografia Reclama” SA., 2008. – 140 p.

ISBN 978-9975-105-00-2.

383. **Stan cel Voinic** : poveste populară moldovenească / alcăt. : Grigore Botezatu ; red., adapt. : Nina Slutu-Soroceanu ; il. : Elena Leșcu. – Ch. : Continental Grup SRL, 2008. – 16 p. : il.

ISBN 978-9975-9979-4-2.

Rec. : Callo, Antonina. Înainte, la povești! / Antonina Callo // Florile dalbe. – 2009. – 30 apr. – P. 7.

2009

384. CODREA-BOJ, VALLY. **Cătălin, copilul cucului** : roman de dragoste / Vally Codrea-Boj ; red. : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : „Tipografia Reclama” SA., 2009. – 172 p.
ISBN 978-9975-105-29-3.

2012

385. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Fetițe – garofițe** : poezii pentru copii / Elena Țârdea-Spinei ; red. : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2012. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 24 p.
ISBN 978-9975-53-150-4.

386. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Povestea abeceduțului** : poezii pentru micuți / Elena Țârdea-Spinei ; red. : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : Bons Offices, 2012. – 20 p.
ISBN 978-9975-80-607-7.

387. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Povești versificate despre toți și despre toate** : (poezii pentru copii) / Elena Țârdea-Spinei ; red., lectura : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2012. (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 24 p.
ISBN 978-9975-53-158-0.

2013

388. DĂNILĂ, NINA. **Drumul spre școala vieții** : poezii pentru copii / Nina Dănilă ; red., lectura : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2013. (Î.S.F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 44 p.
ISBN 978-9975-53-187-0.

389. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Dar de la iepuraș** : (poezii pentru micuți) / Elena Țârdea-Spinei ; red., lectura : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch. : [s.n.], 2013. (Î.S.F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 44 p.
ISBN 978-9975-53-273-0.

2014

390. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Zâmbete cu soare** : (poezii pentru copii) / Elena Țârdea-Spinei ; red., lectura : Nina Slutu-Sorceanu. – Ch. : [s.n.], 2014. (Î.S.F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 48 p.
ISBN 978-9975-53-299-0.

2016

391. AMBROCI, ZINAIDA. **Enigma dragostei târzii** : versuri / Zinaida Ambroci ; red. Nina Slutu-Sorceanu. – Ch. : Tipocart Print, 2016. – 120 p.
392. AMBROCI, ZINAIDA. **Pe aripile dragostei** : versuri / Zinaida Ambroci ; red. Nina Slutu-Sorceanu. – Ch. : Tipocart Print, 2016. – 82 p.
393. AMBROCI, ZINAIDA. **Sărut suflarea voastră** : versuri / Zinaida Ambroci ; red. Nina Slutu-Sorceanu. – Ch. : Tipocart Print, 2016. – 68 p.

* * *

2008

394. СТАН, ПОЛОЗАН: **молдавская народная сказка** / сост. Григоре Ботезату ; пер. : Александр Бродский ; ил. : Елена Лешко. – Кишинэу : Continental Grup, 2008. – 16 p. : il. – (2 аднотации Нина Слуту-Сорочану. – С. 2, 4-я стр. обложки).
ISBN 978-9975-9979-5-9.

**Studii introductive, argumente și postfețe semnate
de Nina Sorceanu**

2002

395. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Poveste fără sfârșit** : (postfață) / Nina Slutu Postolache // Postolache, Dănuț. Hidronauții : poveste fantastică. – Ed. a 2-a. – Ch. : Editura „Baștina-Radog”, 2002. – P. 40-62.

396. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Povestea poveștilor lui Dănuț** : (în loc de postfață) / Nina Slutu Postolache // Postolache, Dănuț. Hidronauții : poveste fantastică. – Ed. a 2-a. – Ch. : Editura „Baștina-Radog”, 2002. – P. 30-39.

2006

397. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Sub înaltul patronaj al creației** : (prefață) / Nina Slutu-Soroceanu // Otgon, Alina. Sare dulce : roman. – Ch. : Universul, 2006. – P. 3-4.

2007

398. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Romanul ca oîntâmplare** : (postfață) / Nina Slutu-Soroceanu // Codrea-Boj, Vally. Denissa – fata pe care o poți cunoaște doar o dată la 12 ani : roman de dragoste. – Ch. : „Tipografia Reclama” SA., 2007. – P.100-102.

2008

399. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Alfabet din Occident** : (postfață) / Nina Slutu-Soroceanu // Codrea-Boj, Vally. Filomena, ești româncă! : roman de dragoste – Ch. : „Tipografia Reclama” SA., 2008. – P. 136-137.

400. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Scrieri de leac** : studiu introductiv : [în loc de prefață] / Nina Slutu-Soroceanu // Ion Proca : biobibliografie / alcăt. : Ludmila Capița. – Chișinău : Ed. Grafema Libris, 2008. – P. 12-20.

2009

401. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Impresii de lectură** : (postfață) / Nina Slutu-Soroceanu // Codrea-Boj, Vally. Cătălin, copilul cucului : roman de dragoste. – Ch. : „Tipografia Reclama” SA., 2009. – P. 160-167. – (Semnat Redactorul).

402. SOROCEANU, NINA. **Scriitorul-regizor Vally Codrea-Boj** : (postfață) / Nina Soroceanu // Codrea-Boj, Vally. Cătălin, copilul cucului : roman de dragoste. – Ch. : „Tipografia Reclama” S.A., 2009. – P.168-169. – (Semnat N.S.).

2010

403. SLUTU-POSTOLACHE, NINA. **Sărbătoarea bucuriei** : (prefață) / Nina Slutu-Soroceanu // Hristos a Înviat! : datini, tradiții și obiceiuri : culegere de poezie și proză a scriitorilor români cu ocazia Învierii Domnului/ alcăt. : Silvia Ursache. – Chișinău : Ed. Sulvius Libris, [2010]. – P. 3-4.

2011

404. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Om al cetății** : (prefață) / Nina Slutu-Soroceanu // Bulat, Nicolae. Jupânița cea frumoasă / Nicolae Bulat ; red. : Dorin Cărchelan. – Ch. : „Bons Offices” SRL, 2011. – P. 3-4).

2013

405. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Destin, cântec și poezie** : (prefață) / Nina Slutu-Soroceanu // Dănilă, Nina. La poarta amintirilor : (versuri sociale și lirice) / red., lectura : Nina Slutu-Soroceanu. – Ch., 2013. – P. 3-6).

2014

406. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Dăruire, curaj și răbdare** : (prefață) / Nina Slutu-Soroceanu // Rotaru, Floarea. Spectrul luminii : versuri lirice, epigrame și poezii satirice. – Ch. : Litera, 2014. – P. 3-4.

2016

407. SOROCEANU, NINA. **Când va bate ora adevărului** : (prefață) / Nina Soroceanu // Cutasevici, Gheorghe. Evadarea în... exil : (memorii). – Iași : Tipo Moldova, 2016. – P. 5-12.

408. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Dreptul la nume** : (postfață) / Nina Slutu-Soroceanu // Urâtu, Dorin. Steaua florilor : In memoriam Dorin Urâtu : versuri – Ch. : s.n. F.E.-p. „Tipografia Centrală”, 2016. – P. 93-94).

409. SOROCEANU, NINA. **Fântână cu apă vie** : (prefață) / Nina Soroceanu // Ambroci, Zinaida. Sărut suflarea voastră : versuri. – Ch. : Tipocart Print, 2016. – P. 4-8.

410. SOROCEANU, NINA. **Prefață : [Poezie și psihologie]** / Nina Soroceanu // Ambroci, Zinaida. Enigma dragostei târzii : versuri. – Ch. : Tipocart Print, 2016. – P. 5-7.

411. SOROCEANU, NINA. **Zidită în altarul dorului** : (prefață) / Nina Soroceanu // Ambroci, Zinaida. Pe aripile dragostei : versuri. – Ch. : Tipocart Print, 2016. – P. 4-10.

Opera autoarei tradusă în limbi străine

2012

412. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Timp abrupt = Tiempo Abrupto ; Atenție : fragil! = Cuidado : fragil! ; Printre oameni, printre flori = Entre la gente, entre las flores** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Antologie de poezie românească din Moldova = Antología de poesía rumana de Moldavia en versión española / trad. din română în spaniolă de Maria Augustina Hâncu. – Ch. : Lumina, 2012. – P. 222-227.

413. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Bojurel : (versuri ti ficiurits, ninti s-ducă la sculie) ; Bravo (Bravo!) ; Cupaclu (Copăcelul) ; Haristisiri (Felicitare) ; Nu i fricos... (Nu te teme...) ; Ti oaspitslji (Pe ospete) ; Gânsacul (Gânsacul) ; She ljimbător (Mofturel) ; Tritsicletâ (Tricicleta) ; Yis mushat (Vis frumos)** : [versuri] / Nina Slutu-Soroceanu // Светулки од мониста = Scântilushi di mândzilushi : [antologie bilingvă a scriitorilor din Republica Moldova în limba macedoniană și aromână] / selectari shi priciântari dit limba română tu armînească machidunească Vanghea Mihanj-Steryu tu colaborari cu Anita Steryu-Dragivich. – Ckonje IO Антологию 2012. – 276-279.

2015

414. SOROCEANU, NINA. **Soroceanu, Nina.** *Afi chemat = Être appelle = To be called = Man ruft nach dir ; Goana = Courir = Rush = Hast ; Cum plânge o floare... = Comme une fleur pleure... = How a frower cries... = Wie eine blume Weint... ; La poarta raiului = À la porte du ciel = At heaven's door = Am tor des paradiseses ; Îndurare = Pitte = Pity = Gnade : [versuri] / Nina Soroceanu // Antologie de poezie română contemporană = Anthologie de poésie roumaine contemporaine = Contemporary romanian poetry anthology = Anthologie der heutiden rumänischen dichtung. Vol. 4 / cuv. introd. de Valeriu Stancu ; proiect edit. Roxana Alexandra Costinescu ; red. Aurel Ștefanachi. – Iași : Tipo Moldova. 2015. – P. 387-404.*

Lansări de carte

2003

415. SOROCEANU, NINA. **Cititorului îi stă bine cu cartea...** [lansarea volumului „Peste secolele toate” în cadrul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Adolescenți] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2003. – 15 mai. – P. 4.

2009

416. VOLOȘENCO, NINA. **Lansarea cărții „Cum am trăit într-un măr” de Nina Slutu-Soroceanu** [la Biblioteca „A. Donici”, Chișinău] / Nina Voloșenco // Făclia. – 2009. – 7 febr. – P. 9.

2010

417. **Lansarea cărții „Împreună cu Binuțu”** de Nina Slutu-Soroceanu la Biblioteca „Al. Donici”, Chișinău în cardul Săptămânii Ușilor Deschise, 26-30 aprilie 2010 : Program-invitație.

418. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Un minunat cadou editorial** [– antologia „Hristos a Înviat”] / Nina Slutu-Soroceanu / Lit. și arta. – 2010. – 6 apr. – P. 8.

2011

419. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Drumul cărții** : [lansarea cărții „Împreună cu Binuțu” la Biblioteca „Ovidius”, sectorul Telecentru] / Nina Slutu-Soroceanu // Făclia. – 2011. – 5 mart. – P. 2.

420. SOROCEANU, NINA. **Inițiere și spiritualitate** : [lansarea romanului „Raiul suferințelor iubirii” (Chișinău, 2010, 320 p.), semnat de Vladimir Halipli] / Nina Slutu // Lit. și arta. – 2011. – 17 mart. – P. 6 .

2012

421. **Lecturile verii 2012 : Nina Slutu-Soroceanu : 60 de ani de la naștere** : [cărțile autoarei la Biblioteca Alba Iulia, Chișinău] – Buclet.

422. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Cetate de cuvinte** : [lansarea cărților „Soroca. Bibliografie” și „Soroceni de dincolo de Soroca” la BP „M. Sadoveanu” din Soroca] / Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2012. – 3 mai. – P. 5.

423. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Rădăcini – cetăți** : [lansarea cărților „Soroca. Bibliografie” și „Soroceni de dincolo de Soroca” la BP „M. Sadoveanu” din Soroca] / Elena Țârdea-Spinei // Realitatea. – 2012. – 13 apr. – P. 6. – [A participat și a luat cuvântul și Nina Soroceanu].

2013

424. IEPURE, AGLAIA. **O bibliotecă pentru fiecare** : [întâlnirea poetei Nina Slutu-Soroceanu cu elevii de la Gimnaziul nr. 53, sectorul Centru, Chișinău] / Aglaia Iepure // Florile dalbe. – 2013. – 24 oct. – P. 4.

425. **La cântecul vieții** : [opinii în cadrul medalionului literar „Nina Slutu-Soroceanu” la Biblioteca „Onisifor Ghibu”, Chișinău] / consemnare Lidia Ungureanu // Florile dalbe. – 2013. – 7 mart. – P. 2-3.

426. **Soroca / soroceni** : [lansarea cărților despre Soroca la BP „M. Sadoveanu” din Soroca și întâlnire cu soroceni printre care și poeta Nina Soroceanu]. – Buclet.

2014

427. **Gimnaziul nr. 7, clasa a II-a A** (*diriginte Rodica Busuioc-Pojoga*), *Comisia Metodică a Claselor Primare* : [lecție-prezentare de carte „Am venit la voi, copii...” de Nina Slutu-Soroceanu] – Buclet cu autografe ale copiilor.

428. POSTOLACHE, GHEORGHE. „**Am venit la voi, copii...**” : [lansarea cărții Ninei Slutu-Soroceanu la biblioteci și licee] / Gheorghe Postolachi // „aMIC”. – 2014. – Nr. 9. – P. 7.

429. **Start „Lecturile verii”** : **Nina Slutu-Soroceanu**, 9 iunie 2014, ora 12.00, Sala de lectură a CRDI „M. Sadoveanu” din Soroca. – Buclet.

2015

430. SLUTU-SOROCEANU, NINA. **Botez literar** : [lansarea cărții de versuri „Nectar din cupa lunii” de Ecaterina Iurcu-Urâtu în cadrul Cenaclului literar-creștin „Cuvântul” a Mănăstirii „Sf. Ap. Andrei”, condus de Raisa Plăieșu] / Nina Slutu-Soroceanu // Izvorul credinței. – 2015. – Febr. (Nr. 6.). – P. 3.

2016

431. **Lansarea cărții „Cuvinte înflorite” de Nina Soroceanu** în cadrul Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret. – Ed. a XX-a, 14-17 apr. 2016, Ora 9.30 – 11.30, Prezintă Nina Soroceanu, elevi de la Liceul Teoretic „Ion Creangă”, clasa V-a „C”, profesoară Alexandra Badiu.

432. ROȘCA, EUGENIA. **Cu dragoste de carte și frumos** : [reportaj de la lansarea cărților pentru copii semnate de Nina Slutu-Soroceanu la Gimnaziul din Durlăști, municipiul Chișinău] / Eugenia Roșca // Florile dalbe. – 2016. – 3 noiemb. – P. 3.

433. SOROCEANU, NINA. **Lansarea volumului „Cuvinte înflorite”** (apărută la Editura „Labirint”) la Biblioteca Națională a Republicii Moldova, Sala „Alexe Rău”, în cadrul Salonului Internațional de Carte, ed. a 25-a, 2 septembrie 2016, orele 14.00. Moderator: Nina Soroceanu.

434. SOROCEANU, NINA. **Tatăl și fiica** : [lansarea cărții de versuri „Sub aripa tăcerii” de Doina Dabija, apărută la București în 2015] / Nina Soroceanu // Florile dalbe. – 2016. – 3 mart. – P. 3.

Referiri despre viața și activitatea literară

1968

435. **Reportaj obiectiv prin obiectiv** [despre Soroca] : Interviu cu eleva cl. a 9-a de la Școala nr. 1. Nina Slutu / consemnare Anatol Gugel // Moldova. – 1968. – Nr. 7. – P. 17. – [Foto a protagonistei].

1989

436. VATAMANU ION. **Nesaț de limpezime : Nina Slutu** / Ion Vătatamanu // Șapte poeți tineri. – Ch. : Literatura artistică, 1989. – P. 345.

1990

436a. LADANIUC VICTOR. **Creația Ninei Slutu** / Victor Ladaniuc // Moldova Suverană. – 1990. – 1 ian. – P. 4.

2000

437. BOTEZATU, ELIZA. **„Ca pe o ultimă suflare rostesc cuvântul dor”** : [prefață] / Eliza Botezatu // Slutu, Nina. Niciodată și Totdeauna. – Ch. : Museum, 2000. – P. 3-4.

438. CORAI, TATIANA. **Poezia ca punct de sprijin** : [creația Ninei Slutu] / Tatiana Corai // Luceafărul (Chișinău). – 2000. – 30 iun. – P. 9.

2002

439. BORȘ, ION. **De mii de ori pot rosti cuvântul dor** : [lansarea volumelor de versuri „Timp abrupt” și „Niciodată și Totdeauna” de Nina Slutu / Ion Borș // Tinerimea Moldovei. – 2002. – 14 febr. – P. 5.

440. PALLADI, TUDOR. **Boala de lume** : [creația poetei Nina Slutu] / Tudor Palladi // Moldova suverană. – 2002. – 7 mart. – P. 6.

441. PALLADI, TUDOR. **Ultima Ratio Mundi : Cântecul printre lacrimi** : [creația poetei Nina Slutu] / Tudor Palladi // Lit. și arta. – 2002. – 28 febr. – P. 5.

2005

442. DOLGAN, MIHAIL. **Împlinirea prin poezie** : [prefață] / Mihail Dolgan // Slutu, Nina. Dumnezeia. – Ch. : Miseum, 2005. – P. 3-4.

2006

443. PALLADI, TUDOR. **Două bilete de dor în țara copilăriei imaginare** : [pe marginea cărților „La bunica în ogradă” (2004) și „În Papagală” (2006) de Nina Slutu-Soroceanu] / Tudor Palladi // Glasul națiunii. – 2006. – 1 iun. – P. 8.

2007

444. POHILĂ, VLAD. **Nina Slutu-Soroceanu** / Vlad Pohilă // Calendarul Național 2007. – Ch. : BNRM, 2007. – P. 84-85.

2008

445. **Colegele** : [Nina Slutu și Renata Verejanu] // Micul Prinț. – 2008 [Ed. specială, aniversarea a 5-a a publicației]. – P. 14 + foto [Nina Slutu].

2010

446. POPA, PETRE. **Cu gândul la ai noștri... : Inimă de carte** : [creația Ninei Slutu] / Petre Popa // Realitatea. – 2010. – 22 ian. – P. 5.

2011

447. BAHNARU, VASILE. **Măsurariul civilizației** : [opinii pe marginea articolului „Simplu vorbitor” de Nina Slutu, din „Lit și arta”, 7 febr. 1985 referitoare la cultivarea limbii] // Bahnaru, Vasile. Ascensiunea în discensiune a limbii române în Basarabia. – Iași : Editura Priceps Edit, 2011. – P. 270-273.

448. **SLUTU, NINA** // **Soroceni de dincolo de Soroca** : referințe biografice / Biblioteca Publică Raională „Mihail Sadoveanu”, Soroca. – Soroca, 2011. – P. 181.

2012

449. ANDREI, R. **O seară de creație cu Nina Slutu-Soroceanu** : [reportaj] / R. Andrei // BiblioPolis. – 2012. – Nr. 1. – P. 66-68.

450. GROSU, LIDIA. **Acest descântec, poezia...** : [creația poetei Nina Slutu-Soroceanu] / Lidia Grosu // BiblioPolis. – 2012. – Nr. 2. – P. 199-200.

2013

451. CIMPOI, MIHAI. **Legea firii** : [creația poetei Nina Slutu-Soroceanu] / Mihai Cimpoi. // Lit. și arta. – 2013. – 4 iul. – P. 8.

452. CRICOVAN, SILVIA. **...Cu sete de frumos** : [întâlnire de suflet cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu la Biblioteca „Liviu Rebreanu”, sect. Râșcani, Chișinău] / Silvia Cricovan // Făclia. – 2013. – 14 dec. – P. 14.

453. SÂDNIC, ELEONORA. **Talent și imaginație creatoare** : [desenele și șarjele Ninei Slutu-Soroceanu] / Eleonora Sâdnic // Lit. și arta. – 2013. – 18 iul. – P. 8.

454. ȚÂRDEA-SPINEI, ELENA. **Nina Slutu-Soroceanu** : bucler – broșură, pliant, carte personalizată / Elena Târdea-Spinei. – Soroca, 2013. – 28 p.

2015

455. FONARI, VICTORIA. **Nina Slutu-Soroceanu și catedrala din versuri** / Victoria Fonari // Gând românesc (Alba Iulia). – 2015. – Nr. 7. – P. 97-99.

456. POSTOLACHI, VERONICA. **Înălțare prin „sete de adevăr și dor de lume”** : [poeziile Ninei Soroceanu] / Veronica Postolachi // Postolachi, Veronica. Capcanele gramaticii. Sondaje literare. – Chișinău : Pontos, 2015. – P.138-144.

2016

457. GROSU, LIDIA. **O ambarcațiune în largul vieții** : [creația Ninei Slutu-Soroceanu] / Lidia Grosu // Moldoveanca. – 2016. – Nr. 2. – P. 13.

458. ȚOPA, TUDOR; GANENCU, ALEXANDRU. **Țepilova. R-nul Sorocea, com. Ocolina. Atestat la 4 august 1640** / Tudor Țopa, Alexandru Ganencu // Localitățile Republicii Moldova : itinerar documentar-publicistic ilustrat. Vol. 14 : To-Va. – Ch., 2016. – P. 332-336. – [Conține date despre Nina Slutu-Soroceanu].

Articole care conțin date despre Nina Soroceanu

2007

459. MOVILĂ, LICA. **Ce carte aș scrie eu?** : concurs de eseuri, organizat de Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, Secția Națională a Consiliului Internațional al Cărții pentru Copii și Tineret (IBBY), Săptămânalul „Florile dalbe” și Redacția emisiunii radio pentru copii a CPN „Teleradio-Moldova” / Lica Movilă // Florile dalbe. – 2007. – 17 mai. – P. 3. – [Nina Slutu – membră a juriului].

460. ROGAC, RAISA. **Scriu și artiștii...** [recenzie la cartea „Denissa – fata pe care o poți cunoaște doar o dată la 12 ani” de Vally Codrea-Boj] / Raisa Rogac // Glasul națiunii. – 2007. – 13 dec. – P. 7. – [Conține date despre redactorul și autorul postfeței cărții – Nina Slutu-Soroceanu].

2010

461. **Apărător al adevărului** : [serată consacrată împlinirii a 80 de ani de la nașterea scriitorului Mihail Garaz la Biblioteca Publică Raională „A. Donici” din Orhei. In memoriam] / Plaiul orheian (Orhei). – 2010. – Noiembr. – P. 4. – (Semnat M.O.) – [La eveniment a participat Nina Slutu-Soroceanu].

462. **Chestionar „LA”** : Cu ce sentimente vă despărțiți de anul 2010? Ce așteptați de la 2011 : Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2010. – 30 dec. – P. 3.

2012

463. JOSU, NINA. **Un destin zbuciumat** : [opinii despre creația Renatei Verejanu] / Nina Josu // Lit. și arta. – 2012. – 7 noiemb. – P. 4. – [Conține opinia Ninei Soroceanu].

2014

464. BUSUIOC-POJOGA, RODICA. **Reflecții despre participarea la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, ediția 2014** [în cadrul căreia s-a lansat cartea „Am venit la voi, copii...” de Nina Soroceanu] / Rodica Busuioc-Pojoga // Carte pentru Copii : ed. Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, 2014 (ed. a 18-a). – Ch., 2014. – Nr. 3. – P. 4.

465. CIUBOTARU, GALINA. **Editura „Gens Latina” în vizită la Cenaclul „Magia cuvântului”** [10 sept. 2014, BM „B.P. Hasdeu”] / Galina Ciubotaru // BiblioPolis. – 2014. – Nr. 3. – P. 112-114. – [La eveniment a participat Nina Slutu-Soroceanu].

466. **Hristos a Înviat!** : datini, tradiții și obiceiuri : culegere de poezie și proză a scriitorilor români cu ocazia Învierii Domnului / alcăt. Silvia Ursache. – Chișinău : Ed. Sulvius Libris, [2010]. – P. 97-99. – [Conține mulțumiri scriitoarei Nina Slutu-Soroceanu pentru prefață și selecția materialelor].

467. TROFIMOV, DANIELA. **Vreau să devin scriitoare** : concurs „Biblioteca mea” [inițiat de Nina Slutu-Soroceanu pentru revista „Florile dalbe”] / Daniela Trofimov // Florile dalbe. – 2014. – 6 mart. – P. 3.

2015

468. **Laureați ai săptămânalului „Literatura și arta”, 2015** pentru poezie – Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2015. – 24 dec. – P. 1.

469. RĂILEAN, EUGENIA. **Soroceni de dincolo de Soroca** : [manifestare la Biblioteca Națională a Republicii Moldova la 3 decembrie 2015] // Ziarul nostru. – 2015. – Nr. 47-48. – [Printre participanți – Nina Soroceanu].

2016

470. **Laureați ai săptămânalului „Literatura și arta”, 2016** pentru proză – Nina Slutu-Soroceanu // Lit. și arta. – 2016. – 29 dec. – P. 3.

471. POSTOLACHE, GHEORGHE. **„Hai la lectură!”** : [Festivalul Raional al Cărții și Lecturii pentru Copii și Tineret, Biblioteca Publică „Alexandru Donici”, Orhei] / Gheorghe Postolache // „aMIC”. – 2016. – Nr. 2. – P. 10. – [La eveniment a participat Nina Slutu-Soroceanu, care și-a lansat în fața celor prezenți cărțile pentru copii].

Scriitoarea Nina Soroceanu în diferite emisiuni la Teleradio Moldova

2009

472. **Emisiunea „Univers poetic”** : versuri de Nina Slutu la Radio-Moldova, programul I, ora 17.20, 9 ianuarie 2009 // Programe TV. – 2008. – 31 dec. – P. 11.

2014

473. **Emisiunea „Cărți sonore”** : nuvela „Caii care vin din moarte” de Nina Slutu la Radio-Moldova, programul I, ora 23.00, 24 noiembrie 2014 ; ora 22.15, 25 noiembrie 2014 // Programe TV. – 2014. – 21 noiemb. – P. 3, 5.

2016

474. **Emisiunea „Cultura azi”** : rubrica „Poezii în lectura autorului” : versuri de Nina Slutu la TV-Moldova, programul I, ora 17.15, 28 februarie 2016 // Programe TV. – 2016. – 19 febr. – P. 14.

Avizuri

2009

475. **Biblioteca „Alba Iulia”**, 13 octombrie 2009, ora 14 : prezentarea cărții „Cum am trăit într-un măr” de Nina Slutu-Soroceanu pentru copii de 9-10 ani. Moderator – Tamara Malanețchi.

2012

476. **Lecturile verii 2012** : *Nina Slutu-Soroceanu – 60 de ani de la naștere* / Biblioteca Municipală „B.P. Hasdeu” ; Filiala Alba Iulia

2013

477. **Medalion literar (nr. 37)** „Nina Slutu-Soroceanu” la Biblioteca „Onisifor Ghibu”, 1 februarie 2013, ora 14.30. Moderator – Veronica Postolachi.

2016

478. **Vă invităm la Ziua Bibliotecii, 23 martie 2016** / Biblioteca Municipală „B.P. Hasdeu” ; Filiala V. Belinski. 10:15. Întâlnire cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu.

Surse electronice

2013

479. NINA SLUTU+SOROCEANU. **Câte o bibliotecă pentru fiecare** : Biblioteca „Ovidius” a găzduit întâlnirea scriitoarei Nina Slutu-Soroceanu cu elevii claselor a doua (diriginte, Natalia Rufanda) și clasa a treia (diriginte, Irina Barcari) de la Gimnaziul nr. 53 din sectorul Centru al capitalei, 1 octombrie 2013, Chișinău

<http://bibliotecaovidius.blogspot.md/2013/10/nina-slutu-soroceanu-cate-o-biblioteca.html>

2014

480. Nina Slutu-Soroceanu l-a adus pe Moș Crăciun la bibliotecă : lansarea cărții „Moș Crăciun ne-a vizitat” de Nina Slutu-Soroceanu la Biblioteca Ovidius cu participarea copiilor de la Grădinița nr. 78, 20 decembrie 2014 **<https://bibliotecaovidius.blogspot.md/2014/12/nina-slutu-soroceanu-l-adus-pe-mos.html>**

2016

481. **Întâlnire cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu.** *Biblioteca „V. Belinski”* a găzduit întâlnirea scriitoarei cu copiii de la Grădinița nr. 62 pentru a promova literatura pentru copii, 23 martie 2016

<http://bibliotecavbielinski.blogspot.md/2016/03/copiii-de-la-gradinita-nr-62-andries.html>

2014

482. Nina Slutu-Soroceanu *invitată de onoare la Clubul Picilor de la Filiala „Ștefan cel Mare”*, 18 februarie 2014

<http://wwwbibliocity.blogspot.md/2014/02/nina-slutu-soroceanu-invitata-de-onoare.html>

2013

483. Medalion literar „Nina Slutu-Soroceanu” : Întâlnirea utilizatorilor bibliotecii cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu a avut loc în cadrul unui medalion literar, ajuns la a 37-a ediție, organizat în colaborare cu Liceul Teoretic „Mircea Eliade”, Liceul Teoretic „Al.

Ioan Cuza” și Centrul de cultură „Călin Postolachi”, 1 februarie 2013
<https://www.flickr.com/photos/74542518@N04/8456373998>

2012

484. Un nou dialog cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu : întâlnire cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu cu copiii de la Tabăra de Lectură și Agrement, 14 iunie 2012 de pe lângă Biblioteca „Alba Iulia” din Chișinău și cu copii de la Taberele de vară de la liceele „P. Rareș” și „L. Deleanu”, 20 iunie 2012.

<https://bibliotecalbailulia.blogspot.md/2012/06/un-nou-dialog-cu-scriitoarea-nina-slutu.html>

2015

485. ROIBU, NICOLAE. **Gala personalităților sorocene a avut loc la Chișinău** : [Biblioteca Națională, 17 noiembrie 2015, printre personalități – scriitoarea Nina Soroceanu, cu o expoziție de carte și un recital de poezie]

<http://moldpres.md/news/2015/11/17/15007889>

Emisiuni radiofonice realizate de Nina Soroceanu sau cu participarea autoarei la Teleradio Moldova

Nr.	Anul	Cod fonogr.	Durata	Titlul
486.	1993	LA 1718	21.00	65 de ani ai Radiodifuziunii române : interviu cu Liviu Grăsoiu, red.-șef Depart. Lit. și Artă ai Radiodifuziunii române
487.	1993	LA 1680	53.00	Amintiri despre Doina Aldea-Teodorovici : interviu cu Eugenia Marin, mama Doinei
488.	1992	LA 1722	110.00	Andrei Lupan – ultimul interviu la Radio-Moldova. Dialog : Nina Slutu – Andrei Lupan
489.	1993	LA 1637	44.30	Casa memorială „M. Garaz” : interviu cu Ana Garaz, soția poetului și Vasilisa Bujor, viceprimar din s. Trebujeni
490.	1992	LA 1571	44.14	Dialog inedit : <i>Victor Teleucă – Nina Slutu</i>

Rodul cuvintelor

491.	1993	LA 1607	31.30	Dialog : <i>Nina Slutu – Eliza Botezatu</i>
492.	1993	LA 1573	44.00	Dialoguri culturale : <i>Nina Slutu – Nicolae Corlăteanu</i>
493.	1993	LA 1715	44.00	Dialoguri culturale : <i>Mihail Clima – Nina Slutu</i>
494.	1993	LA 1716	29.30	Dialoguri culturale : <i>Nina Slutu – Paul Struțescu</i>
495.	1992	LA 1723	21.30	Dionisie Tanasoglu – 70 de ani de la naștere : dialog Nina Slutu – Dionisie Tanasoglu
496.	1994	LA 1839	29.20	Farul de luni. Diletantismul în literatură : Nina Slutu în dialog cu Eliza Botezatu (subiectul nr. 2). Red. emisiunii – Luminița Dumbrăveanu
497.	1992	LA 1477	55.20	Interviu : <i>Nina Slutu – Spiridon Vangheli</i>
498.	1993	LA 1611	17.45	Interviu cu Ana Garaz , soția poetului Mihail Garaz
499.	1993	LA 1713	37.30	Interviu inedit : <i>redactor Nina Slutu – criticul literar Eliza Botezatu</i>
500.	1993	LA 1664	28.00	Leonida Lari și gura lumii . Dialog : Leonida Lari – Nina Slutu
501.	1993	LA 1610	44.20	Lampa lui Diogene – revistă de critică literară. Red. <i>Nina Slutu</i> în dialog cu <i>Eliza Botezatu</i> (subiectul nr. 2) și criticul <i>Mihai Cimpoi</i> (subiectul nr. 4)
502.	1993	LA 1638	22.30	Maria Hodorogea despre Gheorghe Malarciuc . Nina Slutu în dialog cu Maria Hodorogea, sora scriitorului
503.	1988	LA 776	24.00	Poezia – mărturie a timpului . Nina Slutu în dialog cu Nicolae Dabija
504.	1988	LA 816	29.00	Prietenă mea – poezia . Interviu cu Iulia Gorea- Costin. Jurnalista Nina Slutu – Iulia Gorea-Costin, învățătoare de maternă la Școala Medie nr.1 din Chișinău (subiectul nr. 3). Red. emisiunii – Cecilia Melnicu
505.	1992	LA 1442	44.50	Profil literar – Ion Vatamanu . Dialog Nina Slutu – Ion Vatamanu

506.	1993	LA 1714	44.16	Profil literar – Eliza Botezatu. Nina Slutu în dialog cu Eliza
507.	1992	LA 1473	44.00	Radiomagazin cultural (Ediție Eminescu). <i>Dialog Nina Slutu – Ion Osadenco</i> (subiectul nr. 2)
508.	1992	LA 1559	44.30	Radiomagazin cultural. <i>Interviu cu Ion Ungureanu, ministrul Culturii</i>
509.	1992	LA 1560	44.00	Radiomagazin cultural. <i>Interviu Nina Slutu – Ion Ungureanu</i>
510.	1992	LA 1562	18.40	Radiomagazin cultural. <i>Interviu Nina Slutu – Aurel Ciocanu</i> (subiectul nr. 2)
511.	1993	LA 1609	44.10	Radiomagazin cultural. Eminesciana. <i>Nina Slutu în dialog cu Anatol Codru</i> despre filmul documentar „Eminescu” (subiectul nr. 5)
512.	1992	LA 1445	18.00	Rendez-vous. <i>Dialog Nina Slutu – Zinaida Julea</i>
513.	1996	LA 2113	49.15	Revista muzeelor. <i>Versuri noi de Nina Slutu în lectura autoarei</i> (subiectul nr. 2). Red. emisiunii – Ilie Teleşcu
514.	1992	LA 1724	44.00	Să ne cunoaștem miniștrii. Dialog Nina Slutu – Nicolae Mățaș, ministrul educației
515.	1996	LA 2238	15.00	Versuri de Nina Slutu. <i>Lectura autoarei.</i> Red. – Ilie Teleşcu
516.	2007	LA 3556	29.30	Al 5-lea anotimp. N. Slutu la 55 de ani. Red. Nina Parfentie
517.	1992	LA 1412	45.00	Profil literar. <i>Nicolae Bilețchi la 55 de ani.</i> Dialog Nina Slutu – Nicolae Bilețchi (subiectul nr. 2)
518.	1992	LA 1443	32.20	Rendez-vous. <i>Nina Slutu în dialog cu Nicolae Bilețchi</i> (subiectul nr. 4)
519.	1992	LA 1475	44.00	Profil literar – Spiridon Vangheli. Nina Slutu în dialog cu Spiridon Vangheli (subiectul nr. 1)
520.	1992	LA 1514	44.30	Candidați la Premiul Național : Mihai Cimpoi. Nina Slutu în discuție cu Mihai Cimpoi (sub. nr. 1)

Rodul cuvintelor

521.	1992	LA 1515	44.09	Radiomagazin cultural. <i>Nina Slutu în dialog cu Dionisie Tanasoglu</i> (subiectul nr. 4)
522.	1992	LA 1516	44.10	Radiomagazin cultural. <i>Nina Slutu – Dionisie Tanasoglu</i> (subiectul nr. 3)
523.	1992	LA 1523	44.00	Profil literar. Iulian Nicuță. <i>Nina Slutu în dialog cu Iulian Nicuță</i> (subiectul nr. 1)
524.	1992	LA 1524	45.00	Interviu cu Anatol Codru. <i>Dialog Nina Slutu – Anatol Codru</i>
525.	1992	LA 1525	26.30	Sava Pânzaru – 60 de ani de la naștere. <i>Dialog Nina Slutu – Sava Pânzaru</i>
526.	1992	LA 1526	44.28	Radiomagazin cultural. <i>Nina Slutu în dialog cu Andrei Hropotinschi</i> (subiectul nr. 1), <i>cu refugiații din Bender</i> (subiectul nr. 2)
527.	1992	LA 1527	44.20	Suntem o limbă. <i>Nina Slutu în dialog cu Tudor Bodrug, Vasile Stratulat</i> (subiectul nr. 1) și <i>Ion Ciocanu</i> (subiectul nr. 3)
528.	1993	LA 1572	44.00	Maeștri ai cuvântului. <i>Victor Teleucă la 60 de ani. Nina Slutu în dialog cu Victor Teleucă</i>
529.	1993	LA 1639	73.20	Emilia Milicescu despre Tatiana Gălușcă. <i>Dialog Nina Slutu – Emilia Milicescu</i>
530.	1993	LA 1665	44.20	Radiomagazin cultural. <i>Comemorarea lui Mihail Garaz.</i> <i>Nina Slutu în dialog cu Ana Garaz</i> (sub. nr. 2)
531.	2002	L 665	9.20	Univers poetic. <i>Versuri de Nina Slutu în lectura Ninelei Caranfil</i>
532.	2004	L 674	9.30	Univers poetic. <i>Versuri de Nina Slutu în lectura Marianeii Bahnaru</i>
533.	2007	L 701	9.30	Univers poetic. <i>Versuri de Nina Slutu în lectura Valentinei Guzun</i>
534.	1994	OR 1448	9.15	Interviu cu Petru Găugaș, <i>ministrul Învățământului</i> Alma Mater. <i>Dialog Nina Slutu – Simion Musteață,</i>

535.	1994	OR 1450	29.21	prim-vice ministru al învățământului
536.	1994	OR 1451	29.30	Alma Mater. <i>Nina Slutu prezintă emisiunea la tema „Reforma în învățământ”</i>
537.	1994	OR 1452	29.20	Alma Mater. <i>Nina Slutu prezintă emisiunea la tema „Copiii talentați”</i>
538.	1994	OR 1453	29.15	Alma Mater. <i>Problemele societății și pedagogia. Moderator – Nina Slutu</i>
539.	1994	OR 1454	23.00	Alma Mater. <i>Pedagogi care știu să dezvolte talentul copiilor. Moderator – Nina Slutu</i>

APRECIERI, REFERINȚE CRITICE, COMENTARIU LITERARE

Legea firii

Ceea ce ne surprinde în versurile Ninei Slutu-Soroceanu, încă atât de apropiată de arhetipalitate, de folclor, dar și încercată de anumite accidentări și sincope de ritm moderne (mai cu seamă atunci când se cufundă în „hăul lumii”), este sinceritatea totală, care îi garantează creditul și coparticiparea cititorului. Ea se confesează, se roagă (pentru sufletul celor morți, pentru viață, lumină), plânge și deplânge, veghează la legea firii, îndeamnă și se revoltă etic contra răului. Cartea, în ansamblu, e un strigăt al sufletului, rănit, încolțit de nedreptate și strâmbătate, de tot ce sfidează bunul-simț și periclitează dreapta cumpănă a lucrurilor.

Este, bineînțeles, un strigăt al unui suflet feminin, patetic, înverșunat dramatic, dar și blând-matern, exprimat cu candoare și frăgezime lirică. Schimbarea de registre nu afectează confesionalitatea sinceră manifestată sub diverse forme de rostire: doinită, baladescă, litanică (de ecténie) aforistică, poeta punându-și adesea chemările, îndemnurile, adresările afective în formule dense de învățătură morală: „*Ce drum întortocheat, ursita! / Ce drum lung – / Ce fericire scurtă! // Ce puțină iubire, / Ce otravă multă! // Ce săgeată, viața! / Ce aripă, visul*” (**Constatări**).

Înmuiată într-o permanentă jilăveală sufletească ce recheamă roua, lacrima, stropul de ploaie – izomorfisme acvifere, poezia e înțeleasă ca deschidere spre Natură, spre Dumnezeu, spre Celălalt: „*Deschisus-a frunza – / Deschisus-a ochiul către uimire, / Deschisus-a inima către iubire / Și-mi publică iarba poem de sosire*” (**Deschideri**); „*Doamne, deschide cerul, / deschide pământul, / deschide apele / și lasă-mă să văd ochii luminii! / Doar acolo-mi pot spăla sufletul / Până la străvezime*” (**Ochii luminii**).

Versul Ninei Slutu-Soroceanu e simplu, îmbrăcat în haina tradițională cantabilă, disciplinată. Mesajul îi este eminent etic și ușor colorat existențial, credința în rânduiala sacră a lumii fiind atinsă de tristețea „ultimului acord”, a „muchiei vieții”, a „paralelismului”

inimilor, a „vremuirii”, a conștiinței că s-a ales doar cu o risipă de vers, care imprimă – iarăși – pecetea sincerității: „*Ce-a fost mai des? / Risipă de vers. // Viața ta, ce sens? / Risipă de vers. // Cât ai de mers? / Risipă de vers. // Ce-ai înțeles? / Risipă de vers. // Mai ai vreun crez? / Risipă de vers. // Cu ce te-ai ales? / Risipă de vers. // Ce ai cules? / Risipă de vers*” (***Risipă de vers***).

Parcurgem versurile Ninei Slutu-Soroceanu cu bucuria aflării de sensuri și deopotrivă cu tristețea că aceste sensuri îi scapă și se configurează ca „risipă de vers”. E semnul unei calități lirice deosebite, necontrafăcute.

Acad. Mihai CIMPOI,
recenzie la cartea de versuri “Catedrala” de Nina Soroceanu.
Literatura și Artă din 14 iulie, 2013, p. 8

ZBORUL NECURMAT SPRE ARMONIE SAU NEVOIA DE CATEDRALE...

*Poezia mea e angajată:
Ea veghează glia și izvorul...
Drept răsplată,
Mă învață zborul.*

Nina Soroceanu

Izvodite adesea deloc pe brodite din albul și negrul îmbobocit al tăcerii peste salba „cuvintelor înflorite”, versurile atitudinal-personale ale poetei de la Țepilova Sorociei, prin tonul lor distinctiv-reflexiv, meditativ-comiserativ, tălmăcesc o stare inimaginabilă a eului dinspre „timpul abrupt” la propriu și la figurat. Metafora cunoașterii de sine și de lume, cultivată cu multă pricepere și înțelegere individuală atât în cărțile anterioare (gen *Timp abrupt*, *Niciodată și totdeauna*, *Boala de lume*, *Dumnezeieca*), cât și-n cea curentă intitulată *Catedrala*), este una care urmează „*calea dorului / Cu apa izvorului, / Cu zborul cocorului, / Cu visul copilului / Către steaua-naltului*”.

Eminamente dramatic „itinerarul liric” al versuitoarei trece desigur prin „doină” și prin „elegie”, prin „romanță” și prin „ectenie”, prin viață și prin copilărie, prin lacrimă și patimă etc., căutând *În lumea cuvintelor* să-și „afle menirea”: „*Să dăruie iubire*” și „*Să apere Iubirea*”. Este mai mult decât un crez etico-civic și estetic, ludic și rapsodic sub aspect configurativ-personal și atitudinal-opțional finalmente: „*Din această țărână de stele, / Din țărâna aceasta de dor / Mi-a fost dat să mă nasc din blesteme, / Mi-a fost dat să trăiesc și să mor. // Dar am scris un poem de iubire, / Cu-al inimii tainic fior, / Care-l las – amintire / Să răsară triumfător!*”.

Distanța simbolică dintre piesele *Țărână de dor* și *Catedrala* este una asociativ-disociativă sub raportul condiției umane, dat fiind „Că viața însăși ni-i menirea”. Tripticul respectiv (1. *Înveșnicii în armonie...*; 2. *A doua naștere*; 3. *Învierea*) „*preface-n cânt orice durere*”, vorbind în propriu-i trop: „*...În catedrală-i cald și pace... / Chiar de se năruie vecia, / Tot ea, din sine, se reface, / iar pruncu-i este Armonia*”. Comparația deloc întâmplătoare a „veciei” cu „Armonia”

vine dintr-o credință suflătoare intraductibilă în cuvinte („*Sfârșit nu poate-avea vecia! / Pruncul ce-l naște e Armonia...*”), deoarece și „*Pe om îl naște Armonia*”: Asocierea ființei umane / a sosiei lirice cu **Catedrala** așadar pare-se mai mult decât „...*povestea cea de taină / A mugurelui de lumină*” „*De-a fi iar ochi de dimineață...*”: „*Mă nărui ca o catedrală, / În care plânge veșnicia... / Și nu mă nărui vreo boală, / Ci mă absoarbe armonia. / Se zbat în preajma-mi fluturi tainici, Dorind s-ajungă-n rai, sau, poate, / Cercând să treacă-n vis, lunatici, / Hotarul cel de după moarte*”.

Poezia, în fond, pentru sosia lirică a Ninei Soroceanu este una de „hotar” și de „răni de suflot”, dacă nu o „doină de nemoarte”: „*Știam că-ai fost venit să smulgi / O clipă din vecie*”. Relevantă în relația „frunză” – „inimă”, în plan asociativ, metaforic, este „monologul” locutoarei lirice din *Bocet de frunză*, care apelează la destăinuire: „*Mamă, nu-mi ajunge cer, / Iar tu nu te arăți dintre lacrimi... / când nu e nimeni, / dar nimeni! / să-mi înțeleagă bocetul de frunză. //... // Eu plâng, mamă, / că nu pot naște cântecul / ca pe un prunc...*”. Alteori, cum e în cazul piesei **Fără cuvinte**, autoarea pune accentul logic pe „mirare” / „uimire”: „*Mirarea e-nceputul Poeziei. // Nu vă temeți să vă mirați. // ...// uimiți-vă că vi se întâmplă / să vă gândiți la fericire, / uimiți-vă că cineva s-a gândit la voi – / mirați-vă că inima, fără istov, / vă dăruiește ritmul vieții – / Poezia poate fi și fără cuvinte*”, ironizând desigur pe seama celor ce mizează pe cuvinte simbol, fără acoperire imaginar-ideatică și metaforică, emblematică, dacă nu pe logoreea, pe „nimicul” ce n-are nimic în comun cu lirismul, cu poeticul.

Poezicerile Ninei Slutu-Soroceanu strălucesc prin datul lor de acasă care e un *Zbor din zbor*; o *Lumină din lumină*, o *Stea din stea*, un *Suflet din suflet*, un *Dor din dor*; dacă nu un *Cântec din cântec*, vorbind în propriii săi tropi. Însăși „ruga” poetei pare una totalmente individuală și originală, izvorul ei fiind firește propria-i ființă alimentată de iubire și credință: „*Trimite-mi vise dintre stele – / Să pot scăpa de-acest blestem, / Când toate lacrimile mele / Se-aprind și pier! / Eu nu le chem. Eu chem doar visul și iertarea, / Și dorul de-a mai zăbovi / Să-mi spele fața cu-a sa rază, / Să-mi dea speranța de-a lumi*”). „Deschiderile” Domniei Sale se suprapun pe cele ale „frunzei”, ale „uimirii”, ale „iubirii”: („*Deschisu-s-a frunza*

– / *Deschisu-s-a ochiul către uimire, / Deschisu-s-a inima către iubire / Și-mi publică iarba poem de sosire*”), deși în plan asociativ, metaforic ele au un câmp de activitate paralel.

Reflexiv-ironică în atare ordine de idei este și replica din **Oameni paraleli**: „*Ne paralelizăm, / Și distanța-i din ce în ce mai mare. / N-ai cu-i spune „Mi-e dor”, / Nici cui să te plângi, de te doare*”. Mai mult, locutoarea lirică a piesei dezvăluie din interior limita critică a „paralelismului”, prin opunere a „– înfometării” și „colectivizării”: „*Paraleli, îndepărtați / Copii și părinți, / Surori și frați. // Zadarnic strigi, / Zadarnic chemi – / Oameni înstrăinați, / Oameni paraleli. // Am rezistat la-nfometare... / Am rezistat la colectivizare... / Dar rezista-vom oare la paralelizare?!*”. Dincolo de experiența vitală de „martor ocular” „**La ce-i viață, la ce-i rost**”, rezoniera lirică a Ninei Slutu-Soroceanu relevă că nu i-a fost lesne „*să însușească / Dorul simplu, omenesc – / Legea zborului ceresc*”: „*Greu a fost s-aleg o cale / Dintre umbre, către soare*”) de aici, de „*pe muchia vieții*”, unde „*te găsești pe sine în sine – / rătăcitul ce-ai fost și carele ești*”.

Ceea ce dinamizează sentimentul trăirii în lirica practică de Nina Slutu-Soroceanu totuși e relația „inimă” – „suferință”. O vom întâlni atât în piese aparte (gen *Izgonită din poezie, În afara inimii, Cum să-mi apăr inima?* (doină de dor), *Inima poetului; Când inimile noastre înfloreau; Ușa inimii* etc.), cât și în cicluri (gen *Romanțe*), apelând deopotrivă la imaginația și la amintirile celor ce le parcurg dintr-o necesitate spirituală în deplină solitudine. Febrile în profunzimele ei cristaline și pline de suferință, trăite la propriu și la figurat, multe dintre poemele slutian-sorocene denotă principialmente o poetă a cuvintelor rostuite, plătite cu prețul de cost al „rănilor de suflet”, dacă nu cu *Doina cea fără de moarte*, unde „izvorul” se identifică tropic și etico-civic cu „dorul”, cu ideea de continuitate și unitate; se completează / configurează dinspre „amintire” și „dăruire”, dinspre „iubire” și „regăsire”: („*Sunt arheolog. / Acolo, simt, în altar, / există / neexplorate / zăcăminte de cuvinte*”; sau: „*Luați speranță din inima asta! / Ca o pâine caldă, e de saț / Iubirea ce-o revarsă / În fiecă vers din zaț. // Luați credință din inima asta! / O, cei rătăcind în neștire! / Priviți lumea prin fereastra / Acestei inimi – de iubire, / Și pașii vă vor aduce / La o nouă răscruce – / De trezire / Din amăgire, / La credința cea mare – / Stea călăuzitoare*”.

Metaforică și ludică, epigramatică și imnică, baladescă și doinică, ectenică și rapsodică, lirica Ninei Slutu-Soroceanu nu respinge totalmente niciodată tumultul sufletesc gravat indirect pe un motiv sau altul sociouman, ci, din contra, caută să-i dea de fiecare dată o coloratură sentimental-originală pe măsură: „*Se abat uneori simfonii / Din temnița cerului smulse, / Dar noi le îngropăm în țării, / În hume să fie ascunse. // Se abat uneori peste noi / Năstrușnice, jalnice vise / Că am fi chiar urmași de eroi! / Că ușile-n rai sunt deschise... // Se abat uneori în priviri / Luciri de luceferi, semețe / Însă noi, repetenți la iubiri, / Nu admitem o stea să ne-nvețe... // Se abat uneori primăveri / În toiul zăpezilor crunte, / Și flori nu-nfloresc nicăieri / Decât în balade cărunte. // Se abat uneori viscoliri / În plină grădină în floare / Și mor bobociți trandafiri, / Petala iubirilor moare... // Se abat uneori îngerăși / Șoptindu-ne tainice doruri, / Dar sunt fugăriți de cei lași / Pe care-i sufocă fiorul... // Se abat uneori pe la porți / Zefiri hoinărind în neștire, / dar noi i-alungăm ca pe hoți, / Apoi tot bocim de mâhnire...”.*

În faptul că toate în jurul omului se schimbă conform dialecticii lor, ne inspiră gândul că doar individul se mai îndoiește de propria natură, conformându-se abia în ultima instanță mersului cosmic, universal, iluminat indirect de „gândurile curate” „din vecii”, ironic vorbind: „*Se abat uneori din vecii / Ale geniului gânduri curate, / Și, ca-ntr-un joc de copii / Le străluminează pe toate*”. La fel de ironică, dacă nu mușcătoare e sosia reflectiv-lirică a poetei, bunăoară în poeme gen *Plăpând*: „*Nu e lege care-ar ocroti iubirea, / Nu e chin mai mare să trăiești / Fără vise – că posibilă e fericirea / Și aici, în iadurile pământeste. // Singur, te vei pierde în neștire... / Singur, în zadar ai fost născut / Pe-acest pământ bogat / Singur, ești sortit să nu știi fericirea, / Singur, ești copil de soartă blestemat*”; *Oceanul lumii*: „*Oceanul lumii*” – *larg și zbuciumat / Ca-n ziua furtunii, pare-a fi turbat: / Mușcă și distruge, luptă și lovește; / În loc să adune – veșnic risipește. // În loc să păzească – fură adeseori, / În loc de lumină, – fulgeră ca-n nori, / În loc de iubire – ura o mărește, / În loc de sfinție – hula o-ntragește*”; *Agonie*: „*Era o floare în grădină..., / Era un cer – lumină plină / și un copil bălai, cuminte / Cu visul său trăia, părinte. // Era și-o pasăre măiastră / Care avea doi puișori – / Tustrei veniră la fereastră / Să-i cânte pruncului în zori // Era și un*

izvor pe-aproape: / El susură povestea lumii / Cu taine, zbucium și speranțe / Și, calea, cântecul mumii... // Era frumos! Căci armonia / Umbla desculță-n zori, prin rouă... / Era... / Ce e? / E agonia / De a crea o lume „nouă... ” etc.

Între „meditație” și „satiră”, între „baladă” și „doină”, locutoarea lirică a poetei este principialmente una revoltată, pusă „pe gâlceavă”. A se vedea piesele *Niște câini...* (ironizați că „nu mai latră”, nu-și îndeplinesc rolul lor de „paznici”, de slujitori ai stăpânului...); *Suflet fără suflet* (care „n-are regrete-n viață, / ... nici înălțare / Către taina stelei, razelor de soare, // Către taina sorții, razelor de lună, / Către taina vieții, către-a ei cunună”); *Om-haimana* (satiră): ...ajuns „rob al paharului”; *târziiu*: „A fost o speranță deșartă, / Iluzii deșarte au fost / Că viața-i oglindă. / Azi, spartă, / Că nu ți-ai aflat niciun rost”; *Inexplicabil!*: „Eu trăiesc în lumea mea, / Tu trăiești în lumea ta.../ Oare există două lumi?!” etc., care dincolo de orice concluzii ne pun nu numai în fața sosii lirice ironice active, dar și a unor paradoxuri mirene: „Câtă lume, Doamne, doarme! / Doarme și nu se trezește / Nici când valul o lovește, / Nici când inima-i plesnește!”, peste care e greu să treci cu vederea, de vreme ce „râde de-o scamatorie” (ca la circ), „Și nu de-a sa nebulie... ”.

Ciclul *Cuvinte înflorite* pune în valoare nu numai „angajamentul”, dar și „zborul” imaginar al sosiei lirice a poetei în lumea viselor și a vocabulei, a somnului și a dorului: „Atunci când alții casc, plictisiți, / Poeții ne îndrăgostesc de cei îndrăgostiți, / De Logos, de Sublim, de Armonie, / De Cântec și de Poezie. // Atunci când alții, împietriți de ură, / Ar vrea să nimicească tot ce-i viu, / Poeții mor cu dorul lor la gură, / Ducând un vis de Paradis cu sine în sicriu”). Râvna metaforică se suprapune pe cea didactică, socioumană și cotidiană: („Așa-i limba noastră! – / Parcă-i o fereastră / Plină de lumină / Și de daruri plină. // Ea-i ca mierea, dulce. / Acasă ne-aduce – / Ca o mamă bună, / Pe toți ne adună / Lângă o icoană – / Flori într-o poiană, / S-avem sănătate / Și mult dor de carte!”). Ironicul se împletește măiestrit cu ludicul, iar metaforicul cu esopicul ardent ambuscat în subsidiarul transparent: („Țara-n care m-am născut / Nu-mi e dat nimic mai mult / Decât dorul ce-am avut. // Mi-a dat dor, și am de toate: / Dor de soră și de frate, / Dor de limbă și de

plai, / Pentru inimă – alean”. Nu sunt lipsă nici eforturile parabolice, metamorfozele metaforice transcendente (gen celora din *Pasărea cuvântătoare*: „Să mă cânti, izvorule, / Când va fi să vin la tine / ca un prunc – / în brațele mamei sale, / Când va fi să lăcrimezi de jale, / Că eu pe tine atât de puțin te-am cântat, / Când mai eram / Pasărea cuvântătoare...”. Nu mai puțin revelator e și dialogul-monolog senzațional cu „ciocârlia” din piesa *Am scris cu sufletul...*, care dezvăluie indirect vocația cântecului de-acasă al creatoarei și dorul ei de zborul interior, metafizic, în metacuvânt: „Am scris cu sufletul o poezie, / Și s-a oprit în zbor o ciocârlie / Și m-a-ntrebat uimită: / – Ce ți-i dorul? / Tu, că abia pășești, / Cum visezi zborul? // – Ah, soră dragă, / i-am răspuns curat, / Că nu știu zborul, sigur, e păcat, / Dar crede-mă că am și eu prilej de bucurii: / Știi a iubi, am vise zeci de mii, / Încât în suflet tot ce-am adunat / E ca un zbor înălțător, / E ca un zbor imaculat. // Și chiar țărână când o fi s-ajung, / Din humă vers va răsări / Cu floarea cea din crâng”.

Poezicerile ninaslutian-sorocene se configurează imediatmente din asociațiile cu rază de simbol pivotant ale sosiei ei lirice responsabilă și însetată de „veghea stelelor / nicicând obosite, / nicicând supărate / că nu li se acordă / vreo distincție de celebritate”. Ele posedă „gustul sorții”, și e doar al ei – / ce i-a „dat din sine Bunul Dumnezeu”. Locutoarea lirică a poetei e convinsă de existența unui „mag de cuvinte”. Altfel nu s-ar destăinui că „E amară lacrima care-ți spală fața”. Cântecul creatoarei este unul „care-i dă puteri”, aidoma „unui zvâcnet” „În care sufletul sălășluiește, neîntinat”. El, putem spune, că e în fond „sensul vieții” și „crezul” acesteia, adică o „risipă de vers”, de cunoaștere dinspre sine și lume, dinspre vocabulă și adevăr. În atare constelație de idei se cuvine, credem, descifrate și tainele codificate în ciclul metaforic al poemei antologice sub orice aspect *Mamă-Limbă*, care sună asemenea unei litanii: „Mamă-Limbă, iartă-mă / Că nu te pot apăra de câini, / De năvala înstrăinaților, / De ura neînduraților. // Mamă-Limbă, crede-mă / Că mi-i dorul cremene, / Că mi-i cântec sufletul; / Și dragostea – scutul. // Mamă-Limbă, naște-mă / Cu floarea de dragoste / Să nasc și eu armonii / Pe coardele inimii. // Mamă-Limbă, spune-ne: / Cum să-ți cinstim numele, / Să păzim viețile, / Să-nsușim virtuțile? // mamă, ocrotește-ne / Și învrednicește-ne! // Ádu-ne și adună-ne! // Ádu-ne țăriile / De-a-nsuși iubirile / Și adună-ne din lume / La izvor de-

nțelepciune / Pentru viețuire, / Pentru împlinire, / Pentru mântuire, / Pentru dănuire! // Poezie născătoare, / Veșnicie și-nălțare. // Mamă-Limbă, Cătu-mi-s, / Tot pe-atât copilu-ți-s, / Tot pe-atât mi te iubesc / Cât pe Eminescu)” și care reliefează întreaga capacitate de creație, dacă nu deplina vocație metafizică a Ninei Soroceanu privită dinspre *Catedrala* ontologică a Cuvântului.

Tabloul trăirii interioare al locutoarei lirice a autoarei *Catedralei* constituie direct și indirect o „*Odă târzie / Vieții / Ce-a fost un zbor necurmat / Spre armonii*”, vorbind în proprii săi tropi. Or, poeta „*Cântă la cuvinte / Ca la pian*”. Pe când, conform gradației rezumate succint în piesa *Cânt la cuvinte*, „*Chopin dirijează zefirii*”, în vreme ce „*Vin în zbor rândunici / Și-i aduc la geam / Serenada iubirii. // Ah, rândunicile! – / Stol de-amintiri, / Cânt din vecie...*”. Fapt care o face pe sosia lirică slutian-soroceanu să „*Să stea și s-asculte, / Să plângă*” *elegiac* și „*să-și sărute / Dalba-i pruncie*”, când „*Stele se nasc din ochii ei*” indescriptibili.

Tulburătoare prin sentiment și idee și scânteietoare prin imagine, poezia *Catedralei* depășește prin sine enigma cântecului relevabil din perspectiva precedentelor volume ale autoarei, fidelă condiției personale de a trăi, de a respira cu aerul „catedralelor” („*marile semne ale unei civilizații*”, după cum spune G. Călinescu în *Gâlceava înțeleptului cu lumea*). Autoarea noastră însă venerează ideea de a-i da „*soarta ce-i a ei*” întru împlinire, catedrala fiind în cazul Domniei Sale o metaforă, identificată cu „Armonia”, cu creația ei dezinteresată.

„*Biseriçuța*, zice același G. Călinescu, *era a boierului, a satului*”, iar „*poporul român*, subliniază celebrul exeget, *ca să vibreze, ca să fie profund, are nevoie de catedrale...*”. Poeții, de asemenea.

De la *Boala de lume* la *Dumnezeia* și la *Catedrala*, poezia Ninei Soroceanu trece prin *Furtuna vieții* la propriu și la figurat, atingându-se de „ochii luminii” și de „religia sa”, de „Iubire”, așadar, de „*raza de vecie cât i-i clipa*”.

Tudor PALLADI,
poet, analist literar

NINA SLUTU-SOROCEANU ȘI CATEDRALA DIN VERSURI

Insensibilitatea, artificialul, automatizarea, consumismul sunt doar câteva repere care caracterizează secolul nostru. Cum apare poezia în marca globalizării? Francezii au inventat o alternativă – mondializarea. Scriitorii pentru a reflecta timpurile sale recurg sau la mascarea caustică a ironiei, a macabruului, sau la ipostaza de nihilismul, elogiarea mașinăriei scrisului în multiplicarea viciilor ca o formă de evadare, sau mai rămân fideli frumosului în cuvânt, în logos.

Timpul nostru disociază șocantul și în acest cub al pereților mutilați de șablonuri. Arta pare și ea că emană oboasă, angoasă, incertitudine. Poeta Nina Slutu-Soroceanu exclamă în întreaga sa creație că omului și calitățile sale umane, fiind în opoziția cu antiumanul, îi e specific mirarea, admirația pentru frumosul naturii redescoperită în răsărit de soare, în primăvară, în flori și muguri, în logos.

Poezia Ninei Slutu-Soroceanu se formatează pe vers, rimă, strofă. Ea preferă cuvinte într-un aranjament ordonat ce le alege cu grijă drept cărămizi pentru catedrala sa lirică. O admiratoare a frumosului adună spicele literelor pentru a depista poezia din propria cunoaștere. E o luptă continuă cu indiferența (vezi: „Oameni paraleli”). În tot păstrează semenția sublimului în artă. Poezia, deseori uitată, neglijată în industrializarea performantă de a percepe totul într-un calapod economic: marfă, se opune agoniei vremelnice: „*Era frumos... / Căci armonia / Umbla desculță-n zori, prin rouă... / Era... / Ce e? / E agonia...*” (p.12).

Poetul are misiunea de a nu lăsa omenirea să fie capturată de automatism, de indiferență, deși natura își are inelele sale ciclice, parabola existențială rămâne unică: „*Părea că e pe sfârșite vecia... / a salvat-o poezia*” (p.35). Poezia este părtașă a veșniciei. Devine un izvor energetic ce alimentează crezul poetei, veșnicia este cadrată în speranță, iubire și bunătate:

Atunci când alții, împietriți de ură,

*Ar vrea să nimicească tot ce-i viu,
Poeții mor cu dorul lor la gură,
Ducând un vis de paradis cu sine în sicriu.*

(„Poeții rămân poeți!”)

Poetic, autoarea, nu acceptă estetica urâtului și chiar ultimul vers, care corelează „sicriul” cu „paradisul”, imaginația divulgă o continuitate – corpul, perceput ca un sicriu, are forța prin alegoria visului poetic să-și trăiască sufletul în altă formă: „Cuibu-n care-am fost cândva lăstuni” (p.12).

Eul liric se identifică cu pasărea ce-și alege drept cuib labirintul stâncilor, dar trăiește dinamic libertatea vântului, fără frica de valurile apelor. Lăstunii și-au înfipt adânc aripile în literatura noastră, grație scriitorilor ce au trăit pe malurile Nistrului, Vladimir Beșleagă, fiind unii din acei care au inclus o paralelă dintre lăstun și pericol, lăstun și „*Zbor frânt*”, lăstun – amintire, lăstuni – gloanțe de război, lăstuni și stihia apelor ce vrea viață de om. În versurile Ninei Slutu lăstunul este firul Ariadnei spre copilărie, unde o dominantă este zborul. Cuvântul „zbor” fie din verb, fie din substantiv, revine în multe texte „*Zbor din zbor*”, „*În lumea amintirilor*”.

Prin titlul volumului ***Catedrală*** (apărută la Editura „Tipo Moldova”, Iași, 2015) observăm predilecția pentru tot ce-i monumental: catedrală, cetate, poarta raiului, pragul casei. Inițierea cuvântului este perceperea primăverii: „Înmuguresc cuvintele în gura unui prunc”. Începutul luminează în alura icoanei: „*Muguri de cuvinte – / Imnuri limbii sfinte, / Veșnica-înviere / A limbii materne*” („**Muguri de cuvinte**”).

Responsabilitatea limbii constă în inițierea frumosului, sublimului, armoniei, logosului. Nu întâmplător cuvântul logos insistă în versurile sale. Soclul poetic rezidă în ordine, simetrie, corectitudine, emoția sugerată curează imaginile anotimpurilor, ale muzicii, ale păpădiei. Elementele aeriene, care constituie decoruri, determină conceptul artistic al unui edificiu. În acest sens apar semințele păpădiilor, îngeri, aripi. Aceste ornamente o stipulează ca pe un optimist inorigibil, ca o personalitate ce crede în forța cuvântului ce poate înălța, are forță să modifice lumea în dăruirea sa de frumos. Pentru că „ierburi morositoare”, curcubeile, luna, „țărână

de stele” trebuie să înmugurească lumina bunătații, a împlinirii, a bunătații, a iubirii în tot de ce se atinge în privire, în ritm, în aromă. Frumosul are forță asupra „pajiștea lumii, otrăvitoare” (p.105).

Revenind la ideea de globalizare versus de mondializare, poeta trăiește cataclismele social-ecologice empatic: „Nu noi ne năruim... / Planeta plânge. / Ea șterge lacrima-i de sânge” (p. 97). Pământul trăiește respirația luminii și suferă din cauza violenței, a distrugerii, a certitudinii doar în forțele malefice. Sunt versuri din partea a II-a a tripticului „Catedrală”, ce e intitulată „A doua naștere” – o rugăciune pentru întreaga omenire. Generalul lucrează particular în poezia Ninei Slutu-Soroceanu: „Mă rog pentru cel mai umil păcătos: / Să-i dea Domnul un vis frumos! / Să-i nască un dor de lumină atât de mare / Încât să uite de tot ce doare (p. 97)”. Nereușitele, neîmplinirile rar când lucrează benefic, sunt văzute similar cu deșeurile ce propulsează obsesii. Eul liric propune o depășire, o descompunere a acestora prin perceperea estetică a lumii, a luminii, a vieții

Victoria FONARI,
doctor conferențiar,
poetă, critic literar

NINUȚA

Ca o amintire cristalină a tinereții, ca un tezaur de univers dotat cu divinul har poetic, ca o nestemată cu multiple calități strălucitoare de o generozitate și omenie rare, ca o personalitate cu verticalitate pregnantă și cu o poziție civică tranșantă, ce posedă o gândire și o sensibilitate profundă – așa se întruchipează în arealul sufletului meu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu, prietena mea de o viață.

Ne-am întâlnit prima dată la Chișinău, într-un moment de concurență, la Olimpiada republicană de limbă și literatură moldo-venească, ediția din anul 1968, eu venind din satul Peresecina, raionul Orhei, iar Nina de la Soroca. Exceptând compunerea, participanții la acea olimpiadă urmau să-și demonstreze cunoștințele teoretice, răspunzând la întrebări. Una din acele întrebări ținea de materie suplimentară, pe care nu o studiasem la orele de curs, și eu, neștiind răspunsul, i-am solicitat ajutorul fetișcanei din fața mea, pe care nu o cunoșteam, dar chipul ei, nu știu de ce, mi-a părut a fi foarte prietenos. Spre surprinderea și marea mea bucurie, fetișcana s-a întors, amabilă către mine și, revărsând o privire caldă, inteligentă din înfocații ei ochi căprui, mi-a șoptit prompt răspunsul. Prin acest neuitat gest de omenie, ori de câte ori firul amintirilor mele revenea la olimpiadă, îmi reînvia în suflet imaginea acelei domnișoare, despre care nu știam că își trage rădăcinile din câmpia Sorociei. Nici că bănuiam pe-atunci că vocația pentru limba maternă ne va aduce la studii la aceeași instituție de învățământ superior – Universitatea de Stat din Moldova, ba – culmea! Chiar în aceeași grupă – la jurnalistică (așa era formulată atunci această profesie). Am recunoscut-o, bineînțeles, imediat, am și aflat pe îndelete cum se numește etc. I-am admirat energia, veselia, felul ei original de a fi, de a comunica. Avea o viziune originală despre toate, exprima idei interesante, îndrăznețe, și foarte curând a ajuns, chiar din primul curs, lider incontestabil – de opinie, de disciplină și de studiu asiduu.

Am învățat și am repetat deseori teme din același conspect (eram nevoiți să conspectăm mult, deoarece pe-atunci lipsea în mare parte literatura de specialitate, noi fiind abia a cincea promoție de jurnaliști

din republică). Pentru a ne documenta, frecventam regulat biblioteca universității, dar și pe cea națională. O duceam bine cu învățătura, nu însă și cu cele necesare studiului, existenței pur și simplu! Bursa de 35 (apoi 40) de ruble era insuficientă pentru „mofturile” noastre inocente – de a merge la teatru, la concerte, de a ne procura vreun accesoriu vestimentar... Doar eram domnișoare! Frecventam ședințele cenaclurilor, organizam manifestări culturale în cămin, la Casa de cultură a universității... – trebuia să avem o ținută adecvată.

Ninuța, fiind dintr-o familie numeroasă, nu se lăfia în lux. Dar nu s-a pierdut cu firea: își confecționa singură haine, împletea, croșeta, astfel că arăta impecabil! Era admirată, curtată de colegii de grupă, de facultate. În special, o admirau toți cum dansează, iar când colegul nostru de grupă, Alexandru Costiuc, o invita la tangou, când se organizau la cămin serate dansante, în „ungherașul roșu”, toate privirile celor prezenți le admirau măiestria.

Noi, colegele de odaie ale Ninuței, la cămin, o admiram și-i purtam respectul încă pentru ceva: pentru ingeniozitatea ei de a ne... pune stomacul la cale. Se întâmpla, și nu de puține ori, să cheltuim toți banii (puțini mereu) și toate bucatele pe care le aduceam de acasă, rămânând cu dinții la stele. Nici în atare situații Ninuța nu se pierdea cu firea. Anume ea ne mobiliza să pornim în căutarea vreunei cepe, vreunor cartofi, morcovi sau ce-o mai da Domnul să se îndure a ne „împrumuta” colegii-colegele din cămin. Arsenalul adunat (modest de fiecare dată, că alți (majoritatea!) studenți n-o duceau mai breaz...) trecea în subordinea Ninuței. Ce făcea, ce dregea ea, dar foarte curând ne servea cu vreo supă sau alte bucate pe care le înfulecam cu mare plăcere. Îmi stăruie și-acum în memorie aromele bucatelor studențești, preparate măiestrit de Ninuța...

Chiar din prima sesiune în grupa noastră s-a înrădăcinat tradiția că unii și aceiași studenți se prezentau la examene devreme, iar alții – hăt, la sfârșit. Noi, de ce să ne temem?, întreba Ninuța retoric, și iată-ne prezentându-ne mereu primele la examene: Ninuța, eu, Ada Nisteanu, Silvia Hodoroșea... Uneori ne porneam la examen pe jos (din căminul de pe strada Ismail), întrucât încă nu circulau troleibuzele când echipa noastră își făcea apariția la ușa universității (închisă și ea uneori la o oră atât de matinală...). Repetam, glumeam,

ne încurajam reciproc. Și, bucuroase, când luam note bune (mereu), îi zădăram apoi pe acei mai nesiguri (sau mai lenoși) care abia spre sfârșit își făceau apariția la examene.

Către anul trei de studii unii colegi (colege) au prins a-și înfiripa familii, iar unde se înfiripa o familie, se face o nuntă. Mergeam cu dragă inimă la nunțile colegilor, cunoscuților, rudelor noastre, căci de cele mai multe ori eram întâmpinați cu expresii de genul „Vin studenții!”, și ne cântau marșuri de salut, și sperau să le facem veselie, voie bună. Țin minte că la nunta colegului nostru de grupă Gheorghe Grosu, care și-a luat de soție o colegă de curs, de la filologie – Maria Alexei, Ninuța așa a dansat, a țopăit, de tocmai i s-a dezlipit talpa de la cizme. Era toamnă, frig. Dar nunta nu se sfârșise! Muzicanții făceau ce făceau și iar îi ziceau „Coasa” – dans foarte drag Ninuței. În disperare de cauză, ea prinde a căuta o soluție. Se uită atent la încălțările unei colege care moțăia pe un scaun (și nu dansa!): numărul încălțărilor se potrivea, pare-se, cu piciorușele delicate ale Ninuței. Ea se apropie de colega ce aștepta resemnată să se termine odată și-odată nunta, care o cam plictisea, pe semne, și o rugă să-i împrumute încălțările: „Numai un dans să mai joc, și ți le înapoiez!”, îi explica precipitat Ninuța colegei motivul pentru care i-a tulburat moțăiala. Aceea, supărată, a privit-o nedumerită inițial, dar, la insistențele Ninuței, n-a avut încotro: și-a descălțat cizmele și i le-a cedat Ninuței, colega rămânând încălțată în cizmele sparte de-atâta dans, ale Ninuței. Și, iată, în sfârșit, pe Ninuța încadrându-se între cosași. A jucat și „Coasa”, și hore, și sârbe până s-a făcut ziuă. „Ufl, îmi mărturisea ea ulterior, noroc că nu s-au dezlipit și cizmele colegei ce-mi împrumutase cizmele! Bune încălțări!”...

„Vin studenții!”, exclamau mesenii și la alte nunți. Iar când Cecilia, colega noastră de grupă, starosta! – s-a căsătorit cu un lector de-al nostru, Ninuța și-a manifestat la acea petrecere nu doar minunatele-i calități de dansatoare, dar și de conocăriță. Dansa și improviza cu atâta virtuozitate strigături, vorbe de duh, încât organizatorii nunții i-au acordat o mare cinste – i-au oferit curcanul prăjit, umplut cu bunătați.

Și ne-au petrecut nuntașii până la autobuz, când s-a încheiat nunta, părându-le foarte rău că Ninuța, pe care ei o rugau să mai

rămână acolo, a urcat în vehicul...

Mi-a părut rău și mie că m-am despărțit, la absolvirea universității, de buna mea prietenă, Ninuța Slutu, însă nu ne-am înstrăinat: am continuat să ne întâlnim, să comunicăm, să ne bucurăm de puținele ocazii pe care ni le-a rezervat destinul, și să ne susținem reciproc atunci când ne-a lovit, necruțător. Ninuța are totdeauna o vorbă bună, de încurajare. Ei îi pot destăinui gândurile, îndoielile mele; îi pot cere un sfat, știind că o ființă atât de binevoitoare, chibzuită și bună la inimă ca dânsa totdeauna e gata să-ți acorde ceea ce are ea mai de preț – bunătate și omenie.

*Ecaterina IURCU,
Chișinău, 2016*

CUVÂNT DESPRE COLEGA MEA

Atunci când faci cunoștință cu un grup mai numeros de oameni, desigur, nu poți memoriza numele și înfățișarea fiecăruia. Așa mi s-a întâmplat și mie în prima zi de facultate. Eram în grupă aproape treizeci de viitori colegi-jurnaliști și mi-au trebuit câteva zile ca să memorizez numele și chipul fiecăruia.

Pe Nina Slutu, însă, (acesta era numele ei de domnișoara), am memorizat-o din prima. Era ca o avalanșă. O avalanșă de energie, o avalanșă verbală, o avalanșă de inițiative. În jurul ei era mereu multă animație, mult optimism.

Au trecut anii. După absolvire, destinul ne-a aruncat pe toți în localități și redacții diferite. Eu am fost repartizată la Radioul Național, un „zmeu nesătul, în gura căruia trebuie să arunci mereu mâncare proaspătă”. Așa aveam să definesc eu mai târziu această instituție, care „mestecă” și „înghite” mereu, ziulica întreagă, fără pauze.

Munca de jurnalist este grea, îndeosebi cea de reporter-radio. Se zice că pe jurnalist îl hrănesc picioarele. La radiou lucrul acesta îl simți mai bine ca oriunde, căci, pentru cinci minute de emisie, alergi zile întregi cu reportofonul greu pe umăr, apoi scrii, transcrii, selectezi, fonotechezi, asamblezi emisiunea ș.a.m.d. Evenimente sunt multe, volumul de emisie e mare, oameni – cam puțini, mereu ești nevoit să îndeplinești un volum suplimentar de lucru. În asemenea momente, adeseori îmi ziceam că la radiou trebuiesc oameni de genul Ninei Slutu, cu energie nesecată.

Nu știi, mi-o fi citit cumva Nina gândurile, sau așa a vrut destinul, dar, într-o bună zi, ne-am pomenit iarăși colege. De data aceasta la redacția literară-radio, Departamentul Emisiuni Culturale. Era un departament proaspăt creat, în baza redacției literare, dar cu profilul mai larg, ce cuprindea întreaga viață culturală a republicii. La moment, se cerea imperios o emisiune de actualități culturale și Nina și-a asumat realizarea ei. Așa a și „botezat-o” – „Radiomagazin cultural”.

Cred că la radiou nu-și numără nimeni emisiunile realizate sau autorii intervievați, sau altele de genul acesta. E un lucru inutil și

chiar imposibil, în condițiile acestui „conveier” permanent. În ce o privește pe Nina, știu doar că, datorită ei, în casele ascultătorilor noștri au „poposit” zeci, poate chiar sute de personalități ale culturii noastre, au fost reflectate tot atâtea evenimente culturale în reportaje, comentarii, relatări, note, au fost oglindite destine, au fost susținute vise și încercări creatoare.

Cu Nina îmi era ușor să lucrez. Fiind pe atunci șef de secție, aveam obligația să citesc și să aduc la condiție toate emisiunile secției. Textele Ninei nu aveau nevoie de redactare. Ea stăpânea la perfecție cuvântul artistic, cunoștea procesul cultural din republică, știa să discute cu intervievații, încât emisiunile ei aveau mereu cale liberă pentru emisie. Pe lângă toate acestea, mai era și foarte conștiincioasă, se străduia să facă lucrul la timp, fără întârzieri.

Din păcate, ritmurile de lucru la radiou nu prea ne permit să „imortalizăm”, să „înveșnicim” cumva această muncă, adeseori foarte valoroasă. Chiar dacă unele emisiuni se păstrează în fondurile radioului și uneori sunt reluate, viața lor este „retrăită” pe parcursul a câtorva minute de emisie, apoi dispar iarăși în anonimatul uitării.

Aceleași interviuri, schițe, reportaje, publicate fiind în pagini de ziar sau revistă, pot fi ușor revăzute, tipărite chiar într-o broșură aparte. Pe când la radiou, viața lor e scurtă, iar anii de muncă ai redactorului, priviți retrospectiv, parcă nu se văd.

Oricum, această muncă este captivantă și o părăsesc doar cei chemați cu adevărat de o pasiune aparte. Pentru Nina această pasiune a fost **Cuvântul Poetic**. S-a retras de la radiou pentru a rămâne în intimitatea acestui Cuvânt și pentru a-l adresa unei lumi mai palpabile. Despre aceasta ne vorbește deja și această culegere biobibliografică. Mie nu-mi rămâne decât să-i zic: La mai mult și la mai mare!

*Cecilia MELNICIUC,
jurnalistă*

DIN „RUINELE NOASTRE DE CREZ,” POEZIA

Prin noua sa carte de versuri – *Dumnezeia* (Chișinău, 2005), Nina Slutu-Soroceanu pare să încerce, temerară, să arunce mănuașă concepțiilor / dogmelor religioase milenare, situând, dintr-un spirit deloc revanșard sau feminist (în vogă în zilele noastre), Femeia dacă nu în centrul universului – singulară –, atunci, cel puțin, în preajma Demiurgului, considerând-o demnă de a fi egală Atotputernicului prin înțelepciunea și comprehensiunea suferinței umane, prin alinarea rănilor sângerânde ale trupului și ale sufletului omenesc, prin veșnicul Ei Sacrificiu și prin nicipând consolata Ei Durere / Tristețe / Cază. Torță de foc *Dumnezeia* arhetipală a Ninei Slutu-Soroceanu, cu reminiscențe profunde în mitologiile anticilor, e soră de cruce cu Gea elinilor (Terra), întâia divinitate a lumii apărută din haosul primordial, care i-a adus pe lume pe Uranos (Cerulea) și Pontos (Marea), cu care, apoi, s-a unit pentru a da naștere unui întreg panteon. Departe de ideea de a declanșa polemici interminabile vis-à-vis de locul ce i se cuvine personajului său în religiile lumii și, în special, în religia creștină, autoarea, cuminte și cu minte – altfel spus, femeiește – își scrie opera, sperând ca, prin cumplita dramă existențială / cosmică a zeiței sale apocrife, să ne facă, cel puțin, să cădem pe gânduri asupra eternelor / marilor probleme ale reprezentantelor genului frumos și mai mult slab care, pe parcursul veacurilor, au știut să-și poarte crucea stoic, neîngăduindu-și decât – maximum – un geamăt scurt, o lacrimă –, dar numai una și doar atunci când nu le vede nimeni, deoarece „*Nu trebuie să afle soarele de întristarea mea... / Nu trebuie să-mi vadă luna disperarea!*” (*În surdină*) – și un surâs / rictus amar de Giocondă, conștientă că „*Zadarnică e durerea: / nici ea nu mai e capabilă / să nască plânsul: / ochii mei nu mai știu visul*” (*Poveste*).

Sumă a tuturor deziluziilor, *Dumnezeia* Ninei Slutu-Soroceanu, cu visul „cărunt ca neaua” („*Tristețea, ultima se stinge...*”), pe care abia de-l mai ține minte, ajunsă la răscrucea vântoaielor și a anotimpurilor fără de timp, într-un spațiu fără timp – între timpuri, dar și cu mult timp în spate, trebuie să se întrebe despre cele trăite – amar de multe – și cele ce ar mai urma să fie trăite – cât de puține? – și constată, trist, că: „*Între timp, venise toamna. / Între timp, uitasem visul, / între timp, disperarea mă sugruma*” (*De toamnă*). Singură în

fața loviturilor sorții, personajul Ninei Slutu-Soroceanu descoperă că nu mai are pe cine se bizui, Cel de Alături dând dovadă fie de feblețe, fie – de lașitate, fie – de trădare, astfel încât nu mai are cui se spovedi, la direct și la figurat, altcuiva decât... unor flori, la fel de firave ca și ea: „*Doar florii / i-aș putea mărturisi durerea, / Doar florii...*” (*În surdină*). Doar florilor, a căror istorie nu e „*doldora de însângerați / stupide și haine*” (***Rădăcina mea de floare***), asemeni istoriei *homo sapiens*. Doar florilor, de la care a însușit supraviețuirea, pentru că acestea nu luptă între dânsese niciodată. Doar florilor, de la care a deprins Iubirea de care avea atât de mult nevoie, în timp ce semenii ei au ostracizat-o. Doar florilor, de la care a învățat a-și păstra naturalețea, când cei din jur o somau să repete „*lucruri false / doar pentru a semăna cu ei*” (***Rădăcina mea de floare***).

La vârsta dramaticului bilanț, numărându-și înfrângerile și Cicatricele, mai grele decât Zborurile / Iubirile / Visele, eul liric al autoarei mărturisește că nu mai crede „*decât în cântul cel durut, / în care ne-ngropăm cu toții ființa / Când ne mutăm din lacrimă în lut*” (***Prietene***), întemnițată în trupul unei muritoare de rând în urma intrigilor „de palat” / „de Olymp”, în imposibilitatea de a perpetua prin proprii copii, *Dumnezeia* Ninei Slutu-Soroceanu își aduce, totuși, aminte de originea ei divină și de regenerarea infinită de care era capabilă în vremi imemorabile, atunci când prin venele dânsi curgea același sânge albastru, ca și prin venele păsării Phoenix, către care se și adresează (emoțiile subconștientului și trăirile nocturne / onirice fiind o dovadă certă / intrinsecă a actului lor de rudenie), într-o ultimă invocație supremă: „*Bandajează-mi, te rog, aripile: / vezi cât cer am adunat în suflet*” („*Bandaj*”). Aflându-se „*pe malul abrupt al ursitei*”, (o carte anterioară a autoarei chiar așa se și intitula, *Timp abrupt*) și privind înapoi, la zilele trăite, personajul Ninei Slutu-Soroceanu, plin de o lumină interioară – o lumină de septembrie, mucalită / zgârcită – recunoaște că „*am gustat și din amar, / și din miere am gustat, / încât știu deja gustul vieții: / dulce și-amar, dulce și-amar...*” (*Bandaj*).

Condamnată să învețe și ea, totuși – asemeni muritorilor de rând – asupra lecției a resemnării în fața Destinului, *Dumnezeia*, Ninei Soroceanu trece prin toate metamorfozele / avatarurile sufletului uman, deprinzând Bucuriile / Dramele / Tragediile, dar și Avântul / Degringolada acestuia, concentrându-și atenția și tinzând să sesizeze

/ savureze fiecă moment / schimbare a etapelor ontice, inaccesibile Celor de Sus; fatidică / blestemată pentru marea majoritate dintre noi, până și Moartea, ca ultim fenomen tipic uman, este aflat de *Dumnezeia* poetei sorocene ca o revelație și trăit ca atare, la cote maxime de intensitate și cu demnitatea specifică inocenței pogorâte din alte sfere: „*Căci moartea simt cum mă cuprinde – / treptat-treptat, încet și blând... / Tristețea, ultima se stinge – / ca dorul care n-am să-l cânt*” (*Tristețea, ultima se stinge*). Anume acest dor de lume – această sublimă „boală de lume” (un alt titlu al unei alte cărți a autoarei) – o îndeamnă să-și cânte, totuși, dorurile – trecute sau latente, posibile într-un alt timp și într-un alt spațiu – pentru noi, pentru sufletul nostru de copil care, „*niciodată mort, / tresare la cântecul vieții*” (*Pentru sufletul tău de copil*). Anume acestui suflet atemporal de copil *Dumnezeia* Ninei Soroceanu i-ar comunica, niciodată resemnată, revelațiile sale, îmbărbătându-l și pregătindu-l de marea și implacabila confruntare cu Destinul: „*Hrinca vieții, din moarte și-o smulgi / și și-o tai*” (*Cei plecați*).

O altă taină ascunsă după șapte lacăte, pe care protagonista e pe cale să ne-o împărtășească, e legată de efemera și eterna în același timp Dragoste, care e și chintesența supraviețuirii speciei homo sapiens, dar și – îndubitabil – rostul ei pe această planetă: „*Ar fi de ajuns să învățăm Iubirea / și celelalte discipline / le-am însuși de la sine*” (*Mereu altceva*). Însăși Viața – supremul și, pentru mulți dintre noi, unicul tezaur / drept inalienabil / argument al oamenilor în fața stihiiilor cosmice, pare a fi eclipsată, în cele din urmă, de Dragoste, care devine acea *aurea mediocritas* horatiană – acea cale de aur, prin care ne e hărăzit să aflăm sensul ascuns al miracolelor pe care le percepem, mai des, abia fiind îndrăgostiți și pe care, în rutinarul cotidian, abia de le remarcăm / înțelegem, abia de ne întrebăm dacă [mai] suntem demni de surâsul Ei princiar: „*E scumpă viața, și n-o dau pe ură. / Mai bine-o cheltuiesc, toată – pe dor: / Să-mi ardă inima, pân-a fi zgură, / Pân-a veni și ceasul de-am să mor*” (*Regina vieții, Dragostea*). Învinsă (dar cu jarul încă nestins în priviri), *Dumnezeia* Ninei Soroceanu, în penultimul (cronologic) Ei soliloc se adresează Celui de Alături, învinuindu-l și compătimitindu-l totodată pentru marea însingurare, în care El se va autoexila:

*Dar știi că nu de jale plâng, ci de iubire!
Și nu de avuții te rog, ci de speranță.
Nici înfometată nu mi-s: răbdare caut.
Nu de oboseală, înfrântă cad, ci de minciună...
(Îndură-te...)*

Sfârșindu-și Degringolada / Supliciu / Avatarul, eul poetic al autoarei, resemnat, ajunge să se împace cu propriul Destin și să-și accepte toate greșelile pe care nu va mai avea nici timpul, nici posibilitatea de a și le mai îndrepta vreodată, dar și Tristul Final, întotdeauna derizoriu și pentru care, iată, pare-se că e deja pregătită. Această Resemnare însă nu are nimic în comun cu frica abisală în fața Morții, cu lamentațiile / Lacrimile / Rugile / Chemările / Blestemele / Urletele – toate sunt etape trecute. Resemnarea *Dumnezeiei* Ninei Soroceanu ne apare aici ca o Isihie, ca o Iluminare Divină în urma trecerii personajului prin Viață, a prezenței lui – ca martor – la cutremurătoarele drame umane sau a propriei tragedii și, în consecință, înțelegerea Durerii *homo sapiens*, prin catharsis, ceea ce îi oferă șansa / neșansa de a deveni imună la toate micile șicane, dar și la marile mizerii ale Vieții, de a le depăși, de a se ridica deasupra Durerii și – de la înălțimile ei metafizice – îi este hărăzită acea stare unică de Contemplație asupra problemelor mărunțului nostru furnicar omenesc, dar și – precum notam deja – starea de Iluminare Divină. Iluminare care provine din Renunțarea / Dezicerea de tot ce e pasager în această lume și care îi conferă puteri de invidiat, puteri în primul rând sufletești ce îi permit, la rândul lor, să suporte, cu un stoicism titanic, încă, loviturile Sorții și, mai ales, cea mai grea lovitură – Moartea. Cu ultimele fărâme de curaj, în acest ocean de Resemnare perpetuă, *Dumnezeia* Ninei Soroceanu se retrage în Cântec, asemeni fiarei hăituite, în bârlogul ei: „*Atunci mă-ntorc în cântec și uit c-o fi să plâng*” (*Când las melancolia...*).

De fapt, protagonistei cărții nu-i mai trebuie acum nici râvnitele cândva, poate, Bogății terestre, nici imposibila Fericire, nici măcar atât de efemera Glorie – doar Cântecul, acest *ultima ratio dei* (lat.) ar mai fi capabil să-i lumineze apusul demn al existenței: „*Las-să cânt de ne-alinare, / dar să cânt!*” (*Rugă*). Să cânte, deoarece doar Cântecul îi mai poate oferi acea iluzorie siguranță că atât timp cât va cânta, sufletul ei deznădăjduit va mai găsi forțe să se zbată, să lupte, să-și poarte crucea mult prea grea pentru umerii ei firavi de femeie.

Cântecul rămâne, până la urmă, unica Bucurie și unica Tristețe ce o mai leagă de Viață, ultimul Altar și ultimul Ei Sacrificiu: „*Am ars în cântec ca o lumânare, / Am plâns în cântec ca-ntr-o mănăstire*” (Să mă îngropați în cântec).

Profund legată de tradițiile acestui pământ, *Dumnezeia* Ninei Soroceanu, genetic, continuă Destinul ciobănașului baladesc, pregătindu-se și dânsa de o Moarte mioritică (în sensul cel mai bun al cuvântului), și ce alt loc de veci i s-ar cuveni mai mult, decât... Cântecul?:

„*Să mă îngropați în cântec –
Să fiu lacrimă de soare,
Să fiu taină și descântec,
Să fiu murmur de izvoare*”.

(Să mă îngropați în cântec)

Ultima ratio dei (lat.) – ultima rațiune divină

Până și Moartea (după moartea personajului cărții) e arhetipală, cu luceferi-mii și stele-făclii:

„*Luceafărul va străjui întruna
Și stelele-mi vor lumina și ele
Mormântul meu de luturi.
Mormântul de tăcere,
Mormântul plin de cântecele mele*”.

(Să mă îngropați în cântec)

Cântecele *Dumnezeiei* Ninei Soroceanu, ubicue, frumoase și inubliabile, sunt prea multe pentru a încăpea într-un singur mormânt și, desigur, vor sparge cripta funerară și vor țâșni, rebele, la lumină pentru a se reîntoarce printre oameni și a le aduce mereu aminte de Femeia Divină care le-a zămislit. Despre Dânsa ne vom aduce aminte, chiar involuntar, cu toate apusurile și răsărirurile de soare, cu toate dragostele și disperările noastre, cu toate melodiile / poeziile cântate / șoptite la ceas de taină sau la ceas de cumpănă, cu verdele-crud al arțarilor, cu păpădiile, mai așteptate ca niciodată, și cu ierburile vibrând ca-n prerie: „*Cei plecați, prin ruinele noastre de crez / Trec ușor ca îngerii prin rai / Și noi tresărim la foșnetul ierbilor / Ca la un plânset de nai*”. (Cei plecați)

Tresărim spre a ne aminti întotdeauna de Icoanele sfinte ale celor

plecați, de anii fericiți în care am fost împreună și nici nu ne dădeam seama cât suntem de fericiți; de nealinata lor suferință și de nopțile de veghe petrecute la căpătâiul lor; de Moartea lor năprasnică și de pustiul imens, instalat în sufletele noastre după plecarea lor; de crezul nostru ce s-a năruit, iată, într-o singură clipă și din ruinele căruia nu vor mai putea niciodată să se înalțe rugi, ci doar – maximum – poezie și cântec „*de nealinare*”...

Din ruinele de crez ale poetei Nina Soroceanu s-a născut această Poezie tulburătoare, care la fiecare relectură îți răvășește sufletul, îți aduce aminte de propriile răni de necicatrizat și îți dă puteri nebănuite, dar și curaj pentru a depăși toate obstacolele, pentru a fi tare, pentru a nu te frânge în fața loviturilor Sortii. Concomitent, cartea Ninei Soroceanu, într-un fel, ne educă, îndemnându-ne la clemență și făcându-ne să fim mai buni, mai duiosi, mai atenți, mai toleranți față de aproapele nostru. Și rare cărți de poezie sunt apte de această metamorfoză!

În volumul *Dumnezeia*, Nina Soroceanu, aproape decizându-se completamente de artificiile poetice (ritm, rimă, metaforă), forează sonde adânci, tot mai adânci, în interiorul sufletului uman. Sonde din care va ști să scoată la lumină un altfel de „aur negru” al sufletelor noastre – Mărinimia, Compasiunea, Dorința instinctivă de a sări în ajutorul celui năpăstuit. Recunosc că multe din versurile acestei cărți le-am învățat pe de rost și, atunci când mi-e greu, le recit din memorie și simt cum mă purific parcă și iarăși sunt gata să lupt în numele Vieții... Or, dacă și alți cititori, cu *ruinele* lor *de crez*, se vor atașa de acest volum și își vor simți sufletele vibrând de emoția versurilor durute ale *Dumnezeiei*, înseamnă că nu e totul pierdut, că nu vom trece indiferenți pe lângă suferințele celor din jur și că, într-o zi, cineva ne va ajuta și pe noi, cineva ne va salva, cineva se va ruga și pentru Viața / După viața noastră, ascultând „*foșnetul ierbilor*” revelator „*ca un plânset de nai*”...

Steliana GRAMA,
scriitoare, iulie-august 2006. Publicat în
Viața Basarabiei, 2006, nr. 3/4, pag. 167-171

DE LA EGAL LA EGAL

De nenumărate ori am avut fericita ocazie să fiu invitatul emisiunilor radio realizate de jurnalista Nina Slutu. Am vorbit despre muzică, folclor în special, și m-am convins că ea posedă o largă deschidere spre cultura noastră milenară, că sufletu-i sensibil vibrează la tot ce e frumos, armonios. Ne-am întreținut „De la egal la egal”, căci ea, pe lângă haru-i de a-l „descoase” pe interlocutor, de a-i adresa întrebări pertinente, interesante, mai are și capacitatea de a-l asculta cu maximă atenție, de a conduce abil conversația pe un făgaș al sincerității, al creativității.

Apoi am avut o nouă ocazie de a descoperi poezia scrisă de această minunată femeie. Și, din nou, m-am convins încă o dată că avem, în persoana ei, dar, mai ales, în și prin creația ei, un veritabil artist al cuvântului. E multă muzicalitate în poezia ei, mult zbulcium sufletesc, multă blândețe, sete de lumină, de fericire, de împlinire, pe care i-o doresc din tot sufletul, căci o merită cu prisosință.

Apoi am fost rugat să-i notific niște melodii, creații de-ale ei, pe care mi le-a cântat. Le-am înregistrat la magnetofon. M-au frapat în special romanțele ei – niște revărsări armonice care-i răscolesc sufletul celui căruia îi este dat să le asculte. Am notificat cu plăcere acele melodii, și sper să fie cât de curând editate într-o culegere, care, incontestabil, va fi întâmpinată cu drag și cu interes de către cei pasionați de acest gen de muzică.

Muzica ne-a împrietenit. Rămân un fidel admirator a ceea ce creează Nina Soroceanu.

Ninei îi pasă. Îi pasă de soarta noastră, de cultura noastră, pe care o promovează necunten, cu drag și cu o grijă pe care eu aș numi-o maternă. Ea este o veritabilă, neobosită, onestă făuritoare de cultură.

Andrei TAMAZLĂCARU,
compozitor, etnomuzicolog și folclorist
Anul 2013

OMUL CUVÂNTULUI, OMUL BIBLIOTECII

La început a fost Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Cuvântul Lui Dumnezeu dă viață. El este izvorul vieții: “Întru El era viața și viața era Lumina oamenilor”. Omul este semănător al cuvintelor prin timp, prin Darul ce-l primește de la Dumnezeu. Unul îl seamănă prin poezie, altul prin cântec. Poeta Nina Soroceanu izbutește să samene cuvântul și prin poezie, și prin cântec și nu numai, dar mâna ei dădătoare de frumos știe să mânuiască și pensula ca să contureze pe imaculatul hârtiei diferite portrete, schițe, șarje în chipuri de oameni, exprimându-le expresiile fețelor prin timp ceea ce îi reușește mult să facă și această creație. Se vede că-n chipul acestei poete, Nina Soroceanu, cuvântul scris și citit de ea a încolțit în suflet devreme, înainte de a pleca la școală. Și a avut de unde să învețe, să învețe de la scriitorii pe care îi prefera să-i citească. Desigur și de la frații și surorile mai mari, ea fiind mezina în familie, de la fiecare a învățat câte ceva. Cartea a fost și rămâne cea mai fidelă prietenă a ei pentru toată viața. Anume cartea a luat-o de mână și i-a condus pașii în bibliotecă. Biblioteca a devenit pentru ea a doua casă pentru toată viața. Primele cărți citite înainte de a pleca la școală au fost de la bibliotecă, care i-au deschis prin viață un nou drum de lumină. Anume pe acest drum de lumină pășește prin vreme ca să-și lase iscălitura cu numele de Nina Soroceanu și alte pseudonime pe zeci de coperti de poezie și proză scrise de ea, ele fiind aleile de cărți care le sădește prin zile și nopți nedormite ale vieții. Biblioteca mereu o găzduiește și o însoțește pe autoare prin ani cu zeci de lansări de carte la Saloanele Internaționale de Carte atât la Biblioteca Națională a R.Moldova, cât și la Biblioteca Națională pentru Copii “Ion Creangă”, la Festivalul Național al Cărții și Lecturii din R.Moldova, la diferite întâlniri cu cititorii și cu cei mari și cu cei mici, unde este apreciată cu diplome, mențiuni, diferite distincții pentru munca ei asiduă în creația literară și muzicală. Pe parcursul anilor frecventează și colaborează cu multe cenecluri literare: “Luceafărul”, “Miorița”, “Mihai Eminescu”, “Dialog”, unde îi ajută ca să-și șlefuiască versul print timp, să întetească o colaborare mai activă cu ziarele

și revistele raionale și republicane din Moldova. Mersul ei prin timp nu o lasă indiferentă la tot ce se întâmplă în jurul ei prin viață, căci mereu scoate în vileag adevărul care îl trece prin cuvântul ei scris cu mare suflet. Criticii literari, diferiți analiști din Moldova și-au spus cuvântul pe fâgașul cărților care le-a editat prin timp, dându-i o apreciere la justa ei valoare. Își sacrifică viața nu numai pentru cei doi feciori ai ei care îi pierde prin viață, momente tragice cu pași de suferință grozavă, ci Dumnezeu o ajută să se ridice și să continue calea ca să-i educe și să-i crească cu poezia sa splendidă și pe alți copilași din țara în care trăiește. Cenaclul literar-artistic “Ideal”, condus de academicianul și poetul Vasile Căpățână de la Biblioteca Națională, Chișinău-București, îi schimbă radical cursul editorialelor sale, unde pe parcursul anilor apare în colecția “Ideal” cu 101 poeme și nu numai, dar și în diferite antologii lansate prin cenaclu și editate de Editura “Biodova” de la București, editorul fiind același Vasile Căpățână. Pe scena literară când apare cu un recital, cuvântul scris și citit de ea mereu te înalță, te înaripează prin felul ei de ai da viață cuvântului ca să ajungă în adâncul sufletelor celor care o ascultă și o savurează în acea clipă neuitată. Păcat, că Uniunea Scriitorilor din Moldova nu știe să aprecieze prin vreme corect valorile poezilor care vin și se duc prin timp, nu știe ce se petrece în laboratorul de creație al scriitorilor și anume să pătrundă măcar pe-o zi în sufletul poetei Nina Suruceanu, să vadă câte zăcăminte de cuvinte în fomă de cărți excelente mai așteaptă să fie editate, cel puțin citite și apreciate. Dar așa că în căutarea luminii cărții tot autorul o caută peste tot ca s-o editeze, s-o duca cititorului și să o așeze pe rafturile bibliotecilor sau magazinelor. Acesta e destinul poetului de azi, să treacă prin toate încercările grele ale vieții de editare. Mi-amintesc cu câtă însuflețire vorbește despre creațiile altor autori de poezie la ședințele Cenaclului literar-creștin “Cuvântul” al Mănăstirii „Sf.Ap.Andrei” pe care îl moderez de mulți ani. De fiecare dată e foarte atentă și mereu își face consemnările personale în carnet astfel meditănd la tot ce se petrece în jur. Aprecierile, susținerea atât morală cât și literară ale tinerilor poeți pe care o determină că nu este indiferentă, întotdeauna sfatul dumneaei pentru un tânăr condeier știe cum să-i încălzească sufletul celui ce scrie, să-l încurajeze ca să scrie creații

și mai bune. Mi-amintesc de ziua lansării cărții „Hidronauții” de la Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” din anul 2005, scrisă de feciorul ei Danuț Postolachi, unde am pregătit copiii mei de la cenaclu, să prezinte un recital din acea carte. A fost un punct culminant cu multă durere, patimă și mulțumire în privirile acestei poete care se scâldea în lacrimile pline de dor și iubire față de feciorul ei Dănuț care nu era printre copii, ci-l răpise boala necruțătoare și s-a stins devreme ca o lumânare în brațele mamei. Plângea inima în mine cu multă jale, dar mă rugam la Dumnezeu să-i dea puteri de viață acestei femei, să-i întărească sufletul prin timp, să-i dea mai departe Darul cuvântului scris ca în numele fiului ei Dănuț să scrie alte cărți pentru alți copii care vor veni în urma fiului ei. Mă bucur, că prin ani pamântul ține și duce pașii acestei poete prin timp, iar soarele cerului ce-i miruiește în fiecare zi cu raza solară tâmpla o face ca să samene prin vreme cuvântul ei și prin poezie, și prin cântec mai departe, aducând pe masa zilelor pâinea caldă a cărților pentru admiratorii și toți cititorii care mereu o așteaptă cu drag în pragul bibliotecilor, școlilor, așa ca altă dată.

*Raisa PLĂIEȘU, scriitoare,
președinta Cenaclului literar-creștin “Cuvântul” și
red. șef al ziarului “Izvorul credinței”, redactor, BNRM*

„CA PE O ULTIMĂ SUFLARE ROSTESC CUVÂNTUL DOR...”

Cartea întârziată a Ninei Slutu *Timp abrupt* (Museum, 2000) era, se pare, mai plină de primăveri și lumini, de stări sufletești stenice. Mihai Cimpoi o califică pe autoare drept o “romantică întârziată într-o lume plină de durități și teatralități ciudate”. Așa a și rămas. Noua ei plachetă, *Niciodată și totdeauna* vine la scurtă vreme după prima, plină de confesiuni vibrante despre iubire, dor, singurătate...

Sub aspect motivematic, prima carte e variată, cuprinzând versuri despre timp și viață, rădăcini și limbă... De astă dată se configurează un volum unitematic – despre iubire.

Se zice, de obicei, că nu există poezie feminină și masculină – există pur și simplu poezie. Așa este. Și totuși, în creația unor autoare se fac mai bine simțite niște trăiri specifice, o anumită formulă, anumite accente și inflexiuni care ne permit să recunoaștem existența acestui tip de poezie.

Cartea Ninei Slutu reprezintă lirica feminină în câteva din semnele ei: o sinceritate dusă, pe alocuri, până la marginea ei, o expresie a trăirilor accentuate până la sentimentalism, un colorit afectiv specific și el... Accente de confesiune și de bocet, regrete care sunt de fapt îndemnuri și îndemnuri care devin mărturisiri, întrebări care sânt afirmații și căinări specifice femeiești – toate alcătuiesc un aliaj poetic sincer și cald, cu un subtext adânc dramatic – este o carte a tristeții... Dar nu numai, întregul respiră un aer trist (pe alocuri bacovian): ninsori deprimante și monotone, deziluzii și pierderi; *Plouă lacrimi peste viață: /e târziu, E frig în toate amintirile, Se lasă frig pe inimă...*

În ansamblu, cartea este un fel de JURNAL INTIM, dominat de o PASIONALITATE IMENSĂ — nota esențială a volumului. Motivele vin dintr-o zonă de sensibilitate romantică, elementele care intră în ecuație poetică sunt cele tradiționale – tristeți și ne iubire și... iubirea, temeri bântuind sufletul, și despărțiri, așteptări și doruri – *Ca pe o ultimă suflare / Rostesc cuvântul DOR (Dor de dor;*

Tratat de dor; Dacă vine dorul; De dorul lunii pline; Neînțeleș,

dorul meu...).

Dintr-un gest sau o situație banală, dintr-un detaliu în aparență insignifiant, autoarea face un act simbolic, pentru că sentimentul personal devine SENTIMENT, lege a vieții și a lumii (aceasta ar fi AXA volumului). VOCEA POETEI e caldă, înaltă, legănată în bocet femeiesc; sau moale, duioasă, sugrumată de amintiri și presentimente. Rostirea e firească, fluxul verbal – firesc și tradițional, tonalitățile de ROMANȚĂ sunt susținute și de motive, și de organizarea versurilor rimate și ritmate și de REPETIȚIILE specifice: *S-au pierdut pașii tăi,/ s-au pierdut...*, și (mai ales) de STAREA DE SUFLET – un amestec de lumini și umbre, de ninsori peste suflet și cețuri de toamnă. Poeta clamează și cântă, invocă și parcă se resemnează (creștinește), dar în subtext (sau în continuarea versului) se aude geamătul.

Cartea te leagă în gamele câtorva cânturi nostalgice, îți răscolește câteva amintiri, îți toarnă în auz câteva îngânări de veche rapsodie, îți transmite UN MESAJ (lucru important într-un timp când poezia nu se mai preocupă de a transmite ceva...). Am citii cartea cu interes. Am avut câteva semne de întrebare, dar și clipe de revelație. M-am bucurat.

***Dr. Eliza BOTEZATU, analist literar,
prefață la volumul de versuri lirice
al Ninei Soroceanu “Niciodată și totdeauna”,
Editura Museum, Chișinău, 2000***

DĂRUIRE ȘI ÎNTRUPARE ÎN CUVÂNTUL SCRIS

Nina Soroceanu este omul de creație care trăiește intens prezentul. Savurează clipa până la contopire cu aceasta. Stările de permanentă veghere și autoflagelare se reflectă în tot ce scrie, indiferent pentru cine și care formulă o preferă.

Colega mea, Nina Slutu-Soroceanu, face parte din categoria scriitorilor care au viză de reședință și în copilărie, oferindu-le și celor mici ofranda cuvântului ei. Acesta fiind un argument în favoarea harului cu care a fost înzestrată și a cuvântului scris cu sinceritate și dăruire. Căci doar acei care pot să se dăruiască acestei vârste, mai fiind și acceptați de copiii care sunt cei mai aspri judecători, denotă puritate sufletească și devotament jocului mirific axat pe Marea Creație. Nina Slutu-Soroceanu îi ajută (îi slujește!) astfel lui Dumnezeu să-și protejeze Lucrarea. Marea Lucrare!

Asta fiind misiunea scriitorilor: să apere ceea ce e Frumos în lume, ceea ce se încadrează în noțiunea Binelui, ceea ce se numește Adevăr. Cărțile Ninei Slutu-Soroceanu sunt copiii ei dragi, de aceea, cu siguranță, n-ar putea spune (ca autoare) că, bunăoară, cartea pentru copii *În Papagalia* (versuri) îi este mai aproape de suflet decât volumul de proze pentru elevi *Cum am trăit într-un măr*, în ambele, ca și în celelalte, autoarea întrupându-se.

Totuși, recenta carte de proză pentru maturi *Cu rădăcinile în vânt* (Editura *Lumina*, 2012) este cartea reprezentativă a scriitoarei. Prin acest volum impresionant ca mesaj, dens și încărcat cu episoade reale cutremurătoare, reproduse cu mult talent, Nina Slutu-Soroceanu denotă un har deosebit de povestitor, dar înainte de toate – de observator al lumii înconjurătoare și nu doar.

Ochiul al treilea, pe care scriitoarea îl ține mereu deschis, treaz penetrează labirintul destinului unor oameni, pătrunzând în cele mai tainuite unghere ale sufletului omenesc. Scrise cu multă căldură, cu multă cunoaștere de sine, dar și a ființei umane, ca un cititor în stele, Nina Slutu-Soroceanu încearcă să îmblânzească această lume afectată de cele mai demonice vicii. Unele pagini te fac să plângi (bunăoară, povestirea *Un gât de viață*), gândindu-te la valoarea clipei, dar și

la acei mai triști ca tine; să tresari (povestirea *Lora*), imaginându-ți chipul monstruos al unor oameni pe care-i poți avea în preajmă, mizând pe sinceritatea și bunăvoința lor, fără a le bănuși intențiile; să te întorci la propriul trecut, dar și la istoria neamului (nuvela *Cu rădăcinile în vânt*), care s-ar șterge din memoria timpului dacă n-ar exista o continuitate și o legitate sfântă a neuitării transmise copiilor, nepoților prin părinți, bunici și, mai ales, prin cuvântul scris; să te uiți ca un înțelept – consolată și iertător, la cumpenele trecute de tine, dar și de altcineva (*Un mort frumos*), gândind totodată la timpul lecuitor și la acei care ți-au marcat destinul ca într-o oglindă, oferindu-ți lecții, dar și prilej de suferință. Fiecare personaj este conturat, aureolat de către autoarea în asemenea măsură încât se imprimă în memorie și un timp îl vezi, îl cercetezi, îi suprapui destinul cu al tău sau cu al celor din preajmă. În aparență ușor de lecturat, fiecare povestire te face, totuși să nu parcurgi galopând textul. Scriitoarea a inserat cu abilitate printre gândurile comune idei și povești înțelepte, pline de filosofie vieții, care în urzeala textului seamănă cu niște nestemate.

De altfel, fiecare povestire, nuvelă își are fața ei, autoarea găsim pentru fiecare mesaj canavaua potrivită. Deși brăzdată de tristețe, cartea *Cu rădăcinile în vânt* inspiră dragoste de viață, de lume, de neam și – de toate!

Mă bucur pentru realizarea colegei mele. Simt că potențialul ei creator e în ascensiune și undeva, foarte aproape, o așteaptă acel pisc de pe care va vedea lumea, dar și ea va fi văzută și apreciată la justa valoare.

Claudia PARTOLE,
scriitoare

ULTIMA RATIO MUNDI: „CÂNTECUL PRINTRE LACRIMI”

*Nu se știe unde,
Nu se știe când,
Nu se știe cine
Mi-a cerut să cânt...*

Nina Slutu

Originară din propria suferință alor săi, versuirea de priveghetoare a Ninei Slutu poartă o singură cunună, și anume pe cea a speranței spinoase. Fără a-și afișa trăirile sau angoasele, poemele dumneaei certifică într-un fel propriu profunzimea sufletească a unui spirit cultivat și datat totalmente a-și cunoaște nu numai traectoria lumii sale interioare, dar și pe cea a lumii, a societății. Într-o anume privință toate cuvintele sunt împodobite doar în sugestii și sentimente, în atitudini și viziuni. De unde poemul pentru condeiră e mai degrabă un descântec „în alb și negru”, matcovschian vorbind, o refacere indirectă venită din sine și din neunde. Aceasta ne și face să credem cu toată sinceritatea că pentru Domnia Sa *ultima ratio mundi* este „cântecul printre lacrimi”, cântecul sobru și plastic, delimitându-se de aporia simulării și de gratuitatea sentimentului declarat și anost. „Vin din tăcere, / Vin din singurătate, / Vin din cădere, / Vin din blestem, / Vin din moarte. / Țin calea spre Dumnezeu.” De fapt, rândurile de față pun în prim-plan însuși modul principal, etico-civic și estetic, de a fi al versuitoarei, opus „*anacronismelor*” etc. Ea, aidoma firului de iarbă, cu care se compară (a la Withman) „*învață tăria vieții*” și „*cântă cu toată lumea că este și viețuiește*”. De relevat că este nu numai un pas spre deschidere, dar totodată și o replică dată celor care judecă preconcept: „*Încă nu mă crede lumea / Că de dragul ei cântam / Și de dragul ei anume / De durerea mea uitam...*” Bucuria cântecului și durerea inimii vin din dorința de „*rătuirea sufletului*”, adică din spațiul „*Fragilului*”.

Timpul poetic al Ninei Slutu este unul „abrupt” în ideea lui spontană și multiplană, el populând nu numai subsidiarul, dar și atmosfera de dincolo de asociație și de disociație. „*Niciodată și Totdeauna*” lui sunt realii de la „*marginea inimii*” suferinde de

„*boala lumii*” incurabile de necesar și ideal, de frumos și sănătos, de poezie și armonie din orice racursiu. Menită „*a lumi*” insesizabila „*distanță enormă dintre inimi*” cu vara toridă a sentimentului sau cu elegia autumnală a asectuia dinspre încercare și credință, poezia, figurat vorbind, este și în cea de-a treia plachetă a poetei o probă misterioasă de privire în oglinda sufletului uman atins de angoasele metamorfozelor contemporane („*Privesc la lună / și văd chipul tău. / Privesc în oglindă / și descopăr tristețea*”). Rostul, opus „*rămasului*”, ca și clipa rimată cu „*dorul*” necunten și nestrăin inimii sfâșiate de îndoieli și trăiri neașteptate ce rezidesc în felul lor nu numai lumea, dar și cuvântul ce îmbracă flăcările corpului însetat de sublim și de acel inefabil chin ce încapă îndeunul gândul călit de teama dăinuirii nedăinuirii imensului zbor vital „*mână-n mână*”, este unul fundamental. Or, cântăreața îi parcurge imaginar traseul ideatic din perspectiva pe verticală, de „*întotdeauna*” a sufletului.

„*Visul*” și „*idealul*” ca entități ale eului, așadar, dincolo de „*nume*” și de „*chip*”, spațializează timpul „*universului*”, îl refac mereu, atemporalizându-l. Poemul, apoi, pentru doamna Nina Slutu mai este fără tăgadă și o efigie subțire suflată în alb de petale, adică o „*lumire*” candorică proprie a ceea ce cuprinde suflarea omenească între „*moarte*” și „*iubire*”. Văzută din intimitatea triumphiulară a expresiei, din interiorul ei cosmic perpetuu atinsă de inexprimabil, atitudinea lirică a autoarei domnită de „*un ceremonial confesiv*” (Mihai Cimpoi) este una hrănită de sentiment și culoare, de gând și reverie personală. Ea nu expugnă elanul, dar nici nu-i destăinuie acestuia întreaga paletă a simțirii, pe de o parte. (Cu toate că nu tăgăduiește nici discursivitatea unor sau altor forme (formule lirice). Este, cu alte cuvinte, în mesajele ei intime și clarobscur, și intimism, dar este și acel grăunte rațional propriu și primordial care o ține *ergo* în preajma curcubeică și miraculoasă a adevărului (de sine și de poezie...). Insolită în configurarea aspră / gingașă a părții / întregului, poezia Domniei Sale nu evită accesibilitatea, cu toate că se retrage în umbra cuvântului.

Poeta conturează un spațiu dejucat „*la margine de inimă*”, dictat de legile vieții, de „*marginea de drum*” a „*destinului*”, ținându-și „*calea spre Dumnezeu*”. Altfel spus, „*Timpul abrupt*” (2000), urmat de „*Niciodată și Totdeauna*” (2000) își vor desfășura „*cascadele*” trăirii latente, suișurile și coborâșurile imaginare venind și ducând

firește din enigma neînceptută a setei nepotolite de bine și frumos, pe care autoarea o numește metaforic „*Boala de lume*” (cea de a treia plachetă a autoarei). Sinonimă „*dorului de oameni*” drușian, dragostei și credinței populare, placheta reprezintă în planul limbajului artistic al modalităților lirice cultivate o încercare temerară de depășire a cuvântului prin cuvânt, a zicerii prin zicere, a sinelui prin sine. „*Clipele de revelație*” pe care le detecta fin criticul Eliza Botezatu în volumul „*Niciodată și Totdeauna*” se fac simțite și în paginile celui curent. Or, ea se „*toarnă în cuvinte*” și se „*mistuipe în ele / cum se dăruie-n raze / Soare, lună și stele*” ca să afle „*cum*” este și „*cum suntem să ne știm*”. Pe semne, aceasta și este condiția poetică a Ninei Slutu: de a cunoaște și de a se cunoaște. Ea nu zadarnic e tentată doar prin „*boala de lume*” (citește: prin dragoste și dorul de ea...) de a ajunge pe „*țărnul de echilibru*” (A. Suceveanu) al „*împlinirii*”, adică la „*rostul limpezirii*”.

Sobră și eufonică, verticală și personală, lirica Ninei Slutu este una învingătoare a adâncului în planul meditației alimentată de „*zbuiciumul*” ce-i „*furtună sufletul*”. De aici și mărturisirea, ritualică – bucolică: „*Din adevăr să fac un sens*”. Poeta are conștiința de sine a suferinței (or, ea cere „*otravă și venin*”...), bucurându-se că „*știe suspinul*” și dorul de a se închina „*Cuvântului Divin*”. Versul autoarei știe „*a respira cer*” și a „*izvorî lună*”, vorbind în propria-i metaforă. Convinsă fiind că „*La oră matinală / Pornești din Veșnicie*”, poeta își va ciopli în piatra sentimentelor efigia gândurilor sacre legate de pământ, de țară, de om, de lună și de soare, de paradis și de „*poarta cerului*” prin împletirea dosofteiană a bucoavnelor: „*Și rămâne-o adiere, / Și rămâne-o amintire / Ca o dulce mângâiere – / Zid de pace și iubire*”.

Aproape eliptic în sensul lovinescian al termenului, „*timpul abrupt*” al Ninei Slutu este unul al iubirii, acoperind ideatic nemărginirea biblică a tradiției pe care o renovează prin spirit și atitudine. Acestea nu sunt altceva decât o încercare de „*a deschide învierea*” în pofida dilemei umane, condiției telurice și cosmice, filosofice, a creatorului, când „*ba timpul eclipsează inima, / ba inima eclipsează timpul*”... Sosia ei lirică va glosa nestingherită asupra „*veșnicei răscruci*”, opunând „*omul*” „*timpului*” întru „*a auzi cum vii din lutul / în care-ai coborât – / pentru o clipă*”. Pentru ea „*în partea aceasta de țară / ...doru-i lacrimă / iar lacrima-i dor*”. Mai

mult, piesele „*Ora de-nălțare*”, „*A cunoaște*”, „*Între ce-a fost și ce va fi*”, „*A fi logodit*”, „*Alinare*”, „*A mai trăi*”, „*A fi înrudit*” dezvăluie un suflet generos și părtaș al adevărului care „*învață și de moarte*”. Elocvent este în această constelație de idei și ciclul de balade inaugural al plachetei *Boala de lume*, intitulat „*Între două vânturi*”, ciclul în care poeta „*a plâns de dor de lume*” – / *Taina strămutată-n hume*, / *Taina ce nu are margini*, / *Taina ce ne arde-n patimi*”.

Energică prin forma lapidară conservată de poezia populară orală, balada cultivată de Nina Slutu, dincolo de cinstirea pânzei asociativ-plastice, configurează mici parabole sau ștemuiri în bronz. Crochiul și desenul fin în alb de sentiment surprind întâi de toate prin perfecțiunea trăirii, prin libertatea etico-civică a gândului cuprinzând conotații diverse grație cristalizării dezinteresate a ideateiei.

În ciclul „*La un colț de amintire*” „*inima*” poetei „*luptă*” la propriu și la figurat pentru „*a-i înveșnici amintirea*” mamei. Compartimentul dat este nu numai o cinstire pioasă a sentimentului matern etern, ci totodată o replică fină aroganței, minciunii, miopiei și sur zeniei sufletești contemporane, dacă vreți. (Or, mama-i „*ține-n brațe cântecul*”, iar tata-i „*aduce un braț de iubiri*”). Gândul la *copilărie* devine astfel o „*istorie*”, o „*taină*”, și anume taina ce ar „*mai zidi-o*”, vorbind în limbajul ei metaforic. „*Căutarea de repere*” este speranța întru salvarea permanentului și a frumosului care, după autoare, este „*o certitudine*”: „*Maternitatea a salvat lumea*, / *Maternitatea salvează lumea*, / *Maternitatea va salva lumea*”. Reminiscențele eminesciene / din „*Maternă*”: „*Și-i atâta armonie / între cuget și visare*, / *De se-aude veșnicia / Că-i urează: „Să crești mare!”*”, împletite cu firul responsabilității civice a gândirii, asaltând „*amintirea*” și „*speranța*”, poartă și ele însemnele trăirii, scrierii neîntâmplătoare, ci anume „*în sudoare de lumină*”, de chin al facerii (sosia ei lirică nu zadarnic este, pare-se, înmăgurită că „*lumea nu-ștelege plânsul*”...).

Cântecele pentru mama ale Ninei Slutu au ceva din zborul foilor de nuc, ele sunt, de fapt, „*autumnalii*”, elegii ale „*abruptului*”, ale coborârii în interiorul durerii, în rădăcinile originare. De aceea chipul mamei pentru Domnia Sa este o „*icoană*” care în sufletul ei stă „*Alătura de chipul / bunului Dumnezeu*”. Pendularea între „*dor*” și „*păcatele lumii*” (intermediate de „*Izvorul Tămăduirii*”...)

este una odiseică, risipitoare de stări. „*De ce nu m-ai descântat / Și de boala de lume?*” se întreabă personajul ei liric nedumerit și totodată conștient că ideea de fatalitate, de ursită are un rost, dacă nu ultima *ratio mundi*: „*Sau, poate, m-ai lăsat bolnavă de lume / Într-a ierta ale ei păcate?...*” „*Imensitatea*” și „*singurătatea*”, venite din „*boala de lume*”, ca „*duiosul cântec de viață*” în care mama „*a înfășat-o / ca într-un scutec / ce-ar fi putut-o apăra / și de deochi / Și de tristețe...*” sunt realii certe și definitorii ale versului omniprezent.

„*Neuitarea*” opusă „*nepăsării*” ca și „*jocul de cuvinte*” opus „*luării aminte / la cele sfinte...*”, văzute prin prisma „*ochiului de lut*” (al mamei, firește...) ne pune în fața veșnicului „*început al lumii*” care „*nare niciun capăt*”. Trecute prin inima purificatoare a *Veșnicei Memorii* (bocet și descântec, imn și epitafor...) poemele mamei întrunite în ciclul „*La un colț de amintire*” („*Ne-om da veșnic întâlnire / La un colț de amintire / Cum și frunza, cum și floarea / Tot visează NEUITAREA*”) au o unitate a lor inextricabilă și palpabilă, apropiind-o intim de incomparabilul motiv vierean al mamei, pe care distinsul clasic modern l-a eternizat cu asupra de măsură dintr-un mare și nepieritor sentiment al demnității naționale înstrăinate și lipsite de „*nume*”.

Aplecarea pioasă a poetei Nina Slutu asupra universului matern este una dialectică și fatală, ea aflându-se între două dureri telurice (a mamei și a fiului plecat la Domnul ...cu fără de voia Domniei Sale și a lor...), în acest „*triunghi*” al sentimentelor, firește lucesc câteșitrei fațetele întregului și nesfârșitului. Poemul ultim al ciclului este în principiu și un requiem prin tot ce-i îngăduie autoarei să exprime durerea și iubirea, datoria și credința, memoria și ființa: „*Am scris poeme de iubire / Și pentru frunzele de nuc, / Și pentru ora care vine, / Și despre clipele ce fug... // Dar un poem cu totu-aparte / O viață-l scriu, și nu-l închei: / Poemul despre ochii mamei, / Poemul despre chipul ei*”. „*Plecarea în lacrimă*” a „*copilului*”, privită prin ochiul de lumină al durerii, este una cutremurătoare, asemuindu-se poate doar cu dorul de neam și de țară („*De dor pentru Moldova*”).

Ipostazele eului afișate de trăiri contradictorii (natura și omul fiind două jumătăți ale întregului...) trecute de dealurile „*ninsorii*” și ale „*plânsului*”, dincolo de seninul cugetării dau de „*pustiu*”... („*Plângeam...Dar nu știam de ce plângeam, / De ce mă părăsește chiar și cântul, / Doar eu nu încălcasem jurământul. / De a te aștepta*”

*mereu cu luna albă-n geam... // Știam... / Dar nu credeam că-i iarnă
ș-i târziu / Și-n soarta mea, precum era-n ogradă / Și nu doream
ca nimenea să vadă / Că sufletu-mi era ca cerul. / Tot pustiu...")*
„Stelele” și „chemarea”, „amintirea” și „mărturisirea” sunt albiile
versului stăpânit de angoasele firii, de dialectica evoluției umane
îmbrăcând însăși condiția poetică: „Fii chemarea către taine, către
stele / Tu ești omul ce cuvântă către ele”. Ideea de poezie, de cântec
este una legată de cel dispărut, de dorurile lui stinse, de veșnicele
părerii de rău, de nefericirea și de neîmplinirea bucuriei („Azi vreau
să cânt! / Dar nu știu niciun cântec, / Și-ncep a fredona numele
tău... / Atunci mi se deschide inima spre soare / Și mi se arată-n față
Dumnezeu”).

Speranța revenirii primăverilor („Aștept primăverile”) este în
deplină legătură cu ultima fațetă a cărții, zisă „Fir de viață – fir de
ață”. Poeta desigur că pune o mare doză de sinceritate pe această
continuitate internă a gândurilor/ trăirilor, neuitând însă nici de
partea ironică a lucrurilor, a atitudinilor privite ca principiu creator.

Reluarea cântecului popular drept motto este elocventă: „Lume,
ce-i cu tine, / Ce ți-ai pus în gând? / Inima mă doare, / Iar eu vreau
să cânt...”, poeta aventurându-se într-o „iluzie-a iubirii”. Și se roagă
„la Dumnezeu / Pentru neprihana lumii”, deoarece nu poate uita
nicicum de „suferința omenirii”. Visul temerar, „tată” al condeierei
este „dorul fără sfârșit” și îndemnul inimii „de a crede în infinit”.
Scrise „cu patimă” de-a lungul clipelor / anilor sedimentate în voia /
nevoia trăirilor sufletești, versurile d-nei Nina Slutu, inconfundabile
cu ale oricărei autoare din peisajul liric feminin est-prutean, merg „pe
marginea inimii”, ele având „ochii izvorului”. De aceea sosia lirică
a Domniei Sale este „electrizată de rădăcinile / orișicărui copac”.

Pentru ea A MERGE echivalează cu a ZBURA la propriu și
la figurat. Plus de asta, cel care va citi în adânc nu va putea să nu
observe că poemele Dumneaei dețin o probabilitate și o proprietate
a lor (a asperității incomode...) de a se contopi cu tradiția milenară a
verdelui, a brazdelor și a albului, a pietrei: „Doamne, dac-or plânge
brazii / Când m-oi trece în pământ, / Fă, Doamne, să cânte piatra /
Ce mi-or pune-o pe mormânt!...”.

„Nesațul de limpezire” este nu numai o vrere romantică,
tinerească, dar și o misiune a eului liric de a-și reculege „chipul”
din miracolul vieții, din „furtunile” și din „limpezirile” ei telurice,

din nesfârșitele lui odisei „*spre taina care nu se vede*”. „*Pic cu pic – încet și tainic*” personajul ei liric își adună „*tainul / din tava vieții / cu jăratec*”, convins fiind că „*Nimic nu-nseamnă o speranță / De nu-nsușești ce-a fost demult...*” (De vreme ce „*dulcea lui chemare / Te mai menține pe pământ*”). Oricum, gândul de pe urmă varsă lumină și asupra altor aspecte ale versului practicat de condeieră, dacă ținem cont de faptul că sugestia este una din condrumetele ei directoare și „*pline de dorul lumii*”. („*Și-n zbcuime să-mi aflu o liniște cândva...*”). Același „*dor de lume*” traduce în altă dimensiune și „*încercările*” sorții, încercările cunoașterii („*Învăț a cânta printre lacrimi. Învăț a păși printre morminte...*”) și, de ce nu, și „*Destinul de pescăruș*” metaforic vorbind, „*Pornit să-nfrunte soarta / Și tot de ea răpus*” (amintindu-ne indirect de o metaforă primordială labișiană: „*Pescărușul ucis...*”).

La răscrucea cuvintelor Ninei Slutu bat vânturile sorții, se adună așteptările, speră emoțiile, domină sentimentele învingând inerțiile, tot ce dereglează într-un fel sau altul raportul dintre asociații, dintre gând și pasiune, dintre zbcuim și credință. Dar în ele, în „*Oglinda Timpului*” lor, „*Chiar sufletu-ți poți vedea*”. Pentru aceasta e nevoie s-o citești de la un capăt la altul, ca să te convingi că poezia învinge înaltul. „*Cântecul*”, ca rațiune și ca mod de manifestare lirică, este pentru autoare o încercare de sine: „*Încearcă să cânti și tu – / Și-ai să vezi câte coarde s-or frânge, / Și-ai să vezi câte vise or plânge, / Și-ai să vezi câtă jale vei strânge*”, dar și o replică creatoare, un îndemn de a „*înainta și prin disperare*” „*spre ziua, / spre clipa următoare / Cu dorul de-a trăi și de-a cânta*”. În definitiv, poezia sau „*cântecul printre lacrimi*” constituie pentru Nina Slutu acel incomensurabil „*pic de infinit*” și de inefabil fără de care este imposibilă însăși ultima *ratio mundi*, adică salvarea candorii.

Tudor PALLADI,
poet, analist literar
(Prefață la volumul de balade
și poezii al autoarei „Boala de lume”, 2003

FEMEIA ȘI COPILUL (Volumul *Dumnezeia* de Nina Slutu-Soroceanu)

Volumul de poezii *Dumnezeia* (2005) al Ninei Slutu-Soroceanu conturează unele aspecte caracteristice ale imaginarului artistic al autoarei, relevate printr-un sistem poetic de referință format din *flori, copil, mamă / femeie și timp*, în care un rol definitoriu îi revine temporalității înțeleasă ca relație intimă între subiect și timp, ca modalitate de desfășurare a timpului eului și a lumii pe care acesta o reflectă. Or, ce este floarea dacă nu o mică viață, ce este copilul dacă nu o ființă candidă ca floarea, iar copilăria o parte frumoasă, neprihănită din viața omului, când el era asemenea florii; ce este mama dacă nu geneza și ocrotitoarea vieții, în general permanența existenței aici și dincolo? Semnificațiile acestor și altor simboluri, ca și trăirile personale ale eului biografic se unesc în discursul poetic și transmit astfel stări afective ce acționează ca modalități temporale.

Constatăm că starea ce domină instanța lirică în imaginarul poetic din acest volum este *întristarea fără alinare*: „Doamne, trece-mă de teamă! / Las-să cânt de ne-alinare, / dar să cânt!” (*Rugă*); „Vine la tine îngerul, / Știu că vine. / Încredințează-i lui tristețea” (*Îngerul*); „Când las melancolia / să-mi intre-ncet în piept” (*Când las melancolia...*); „Întristare fără alinare, / ce te doare?” și „melcu-adăpostit de cochilie... / ia aminte că și el tot trist o fi” (*Întristare fără alinare*); iar cântecul de toamnă târzie este „mireasma gutuilor; / deopotrivă cu cea de busuioc, care îți îmblânzesc tristețea” (*De toamnă*).

O asemenea stare de suflet are eul liric al acestui volum al autoarei, stare ce ar putea fi caracterizată semnificativ prin interogația-constatare: „de ce iubirile sfârșesc / fără-a începe” (*Puțină vreme-a mai rămas...*). Spațiul poeziei este unul întunecat („Întuneric beznă, Doamne, / întuneric peste tot: / în Palat și în colibă, / chiar și-n visul unde-am fost!”) sau e nebulos, apropiindu-se treptat de albul stărilor trăite („eu, fără tine, ca fără aripi / o pasăre căruntă”) ori al stărilor ce vor pune stăpânire pe eul liric (*Te voi visa iarna*). Culorile stărilor, senzațiilor le sesizăm / vedem prin mijlocirea unor imagini concrete: îngeri, iarna, soare, lună, floare, toamna ș.a.

Dintre două maniere de a înțelege timpul, acela de a-l trăi și acela

de a-l gândi, autoarea înclină mai mult spre prima ipostază, versul ei evocând eternitatea originilor și necesitatea întoarcerii la începuturi prin trăiri ale timpului prezent și chiar viitor, mai puțin însă ale trecutului („*Nisip e trecutul / Iar prezentul / fluieră a nepăsare*” (Pentru totdeauna).

Or, după cum spune Constantin Noica: „*Totul este prin ce numeri timpul. Îl numeri prin zilele calendarului, îl numeri prin nopți (...), îl numeri prin fapte, prin așteptări, prin acumulare de vise?*” [Constantin Noica. *Jurnal de idei*. București, Editura Humanitas, 1990, p. 127].

Eul liric al poeziei Ninei Slutu-Soroceanu este unul personalizat, un explorator al lumii interioare și mai puțin al celei exterioare, care își numără timpul prin așteptări și acumulări de vise, ce devin „*cărunte ca neaua*”, dar și prin trăirea suferinței ca stare permanentă.

O imagine generalizatoare a viziunii lirice a poetei se desprinde din poezia *Cum plânge-o floare...* Aceasta, imaginea, se constituie din Părinte (ceresc), sfânt, pruncie, mamă, tată, floare, plâns sau lacrimă: „*Îngăduie-mi să plâng, Părinte... / Vreau de pruncie să-mi aduc aminte / și / blând / să lăcrimez de cele sfinte / cum plânge-o floare*”.

Aflăm aici un eu pornit pe drumurile Mnemosynei, ca o stringență de aflare a adevărului despre sine, cu un tremur în invocația către Părintele Ceresc. Și cum altfel ar fi întoarcerea la origini, la timpul candid al copilăriei, la cunoașterea de sine, dacă nu prin starea de nostalgie după timpul irecuperabil sau prin candoarea florii? Aceasta ar fi ipostaza generalizatoare a eului liric care se „împrăstie în cioburi” în diferite poezii, ca să prindă un contur mai amplu în altele. Suflul feminin, ocrotitor și, totodată, dornic de ocrotire, pierdut, regăsit, planează în spațialitatea și temporalitatea poeziei. Ipstaza eului poetic este cea a femeii-mamă, a femeii-dorită de împlinire a ființei, dornică de a fi înțeleasă, dar și conștientă de necesitatea de a suferi ca un dat de la Dumnezeu.

Femeia și copilul în timp – astfel am intitulat imaginea poetică dominantă, ca o efigie, a versurilor din volumul *Dumnezeia*, simbolul copilului având un rol primordial. În cultura universală, copilul este simbolul inocenței, al purității, al întoarcerii la origini, nostalgia stării de totalitate pe care o simte omul ca pe un paradis pierdut. Alteori, în vis sau în literatură, acesta mai are și semnificații de transformare și împlinire, de dobândire a liniștii sufletești, iar din punct de vedere

psihanalitic copilul este un simbol al sinelui. E cunoscut faptul că pentru psihanalistul C.G. Jung, sinele este centrul întregului psihic, al totalității formate de conștiință și inconștient. În poezia Ninei Slutu-Soroceanu multe dintre aceste semnificații ale imginii copilului le recunoaștem expuse într-o manieră personală. Urmărim un eu liric coborând în adâncurile inconștientului, care are nevoie de întoarcere la puritatea eului original și la cunoașterea de sine ca o împlinire a ființei, dar și dorința de liniște, calmitate, de maternitate.

Astfel, în poezia de deschidere a volumului, intitulată *Pentru sufletul tău de copil*, eul liric se dedublează, adresându-i-se alter-egoului său. Sesizăm din conținutul textului că nu mesajul etic, educativ este important pentru autoare, ci posibilitatea și necesitatea defulării individului, vorbind în termeni psihoanalitici, prin travaliul creării sau prin receptarea fondului imagistic al operei de artă. În accepția Ninei Slutu, mesajul unui text poetic înseamnă, întâi de toate, stringența întâlnirii cu sinele, cu sufletul și o cunoaștere cât mai reală a propriei personalități – a celui care scrie, a autorului și a receptorului. Adresarea către celălalt eu, pe care îl cunoaște de mult timp, îi prilejuiește autoarei o autocaracterizare a eului biografic și a celui poetic, iar, pe de altă parte, o accentuare a dialogului cu receptorul textului său. În așa fel, constatăm că poeta se vede pe sine în două ipostaze ca individualitate – *ego și alter ego* sau se vede ca *poeta vates* și pe receptorul care așteaptă învățăminte de la opera artistică. Eul adevărat, adică cel lipsit de trup și de grijile cotidiene și trupești, de morala colectivă, de supraeu, nu este cunoscut și înțeles de mulți. Ideea este exprimată sugestiv prin imaginea celor care nu încearcă a cânta, cântecul fiind înțeles ca legătură fină dintre timpuri și stări, timpuri și oameni, ca prima expresie a omenirii: „*Eu nu scriu pentru tine, / Fiindcă tu nu încerci a cânta / Și, dacă nu-ncerci, / Nu vei știe vreodată / Enigma sufletului tău*”.

Următoarele versuri sunt adresate unui al treilea receptor și, totodată, unui alter ego al eului poetic: „*Eu scriu / Pentru sufletul tău de copil / Suflet pe care tu-l izgonești / Seară de seară / Ca pe o javră / Din preajma ta*”. Comparația denotă îndărătnicia și nedorința sau neștiința omului de a-și asculta și a-și scruta adâncurile. Rămâne însă permanentă prezența copilului, a sinelui, candidului, stringența coborării în inconștient pentru a-ți face un examen de conștiință, iar, din altă perspectivă, rămâne permanența aflării în persoana noastră

a nostalgiei originilor, a dorinței de evadare din această lume și de întoarcere la vremea de aur a prunciei și a copilăriei ca necesitate vitală, morală, spirituală, sufletească.

Necunoașterea noastră sau nedorința de a ne întâlni cu sinele nu anulează existența acestuia, chiar dacă îl neglijăm, cu voie sau fără voie. Permanența acestui nivel al psihismului nostru, inconștientul personal, este transfigurat artistic în poezie prin prepoziția adversativă „însă” și prin simbolul „umbreii credincioase”, iar individualitatea umană e caracterizată prin nepăsare și ne-știre, pentru că umilește și hăituieste o parte din ceea ce ar trebui să-i integreze personalitatea: „*Însă care te însoțește, / Chiar umilit și hăituit mereu de tine, / Ca o umbră credincioasă*”.

După psihanalistul elvețian C.G. Jung, umbra este personalitatea negativă a individului, eul inconștient în care se concentrează toate dorințele, pornirile, tendințele considerate blamabile și, în consecință, refutate de eul conștient. Adică individul de multe ori trebuie să se confrunte cu partea sa nu ca ceilalți. Focul aici capătă semnificația spiritului, un foc purificator și regenerator, este prelungirea prin ardere a luminii și purificarea prin comprehensiune. Iar aprinderea focului este înțeleasă ca fericire, dar și ca posibilitate de a uita, idei exprimate artistic prin mijlocirea ludicului: „*Ce fericire e să poți aprinde-un rug / Iar dacă-l mai poți și menține / Aruncând /când vreascuri / Când vise pe foc – / O! Fericirea de două ori e fericire / Fiindcă iubirea de două ori vine la tine...*”

Așa cum spunea cunoscutul critic și sociolog american N. Frye, „*Creația este o întruchipare a ceea ce sperăm, nostalgia nevăzutului. Singurul lucru cu adevărat nevăzut, lumea de dincolo de moarte, ne poate ajuta, în opinia mea, să vedem ceea ce este vizibil în lumea aceasta*” [N.Frye. Newsletter, vol. V. nr. 2, Summer, 1993].

În imaginarul artistic al Ninei Slutu-Soroceanu imaginea mamei, a tatălui de dincolo de moarte este prezentă în mai multe poezii în care autoarea abordează probleme de demnitate, memorie, etică: „*Cei plecați ne trimit uneori / Câte o lumânare / de neuitare / Tocmai în momentul când noi / Nu mai credeam să vedem / Nici chiar soarele cum răsare*”.

În poezia „*Paznici*”, structurată pe dialogul dintre eul liric și copilul, mama, tata, îi aflăm pe toți trei pilonii vieții pe pământ și care rămân, de dincolo de moarte, o permanență pentru suflet și

spiritualitate: ”– *Ce faci, copile?* / – *Păzesc rădăcinile.* / – *Ce faci, mamă-a pământului?* / – *Păzesc sămânța.* / – *Ce faci, taică al gândului?* / – *Păzesc ființa.*”

În lectură psihanalitică, sunt, de fapt, trei arhetipuri: al copilului, al Mamei Mari, al Tatălui. Constatăm astfel o esențializare și o mitologizare a personajelor lirice în acest volum al autoarei, în comparație cu imaginile părinților din cărțile de poezii precedente, *Boala de lume* și *Timp abrupt*.

În volumul *Dumnezeia* arhetipul mamei și al copilului se împletesc în imaginarul artistic al autoarei, sugerând curgerea vizibilă și sentimentală, uneori senzitivă a timpului devenit unul durut, căutat, pierdut. Dorul de maternitate și conștiința faptului împlinit că nimic nu se poate reface surprinde dureros în mai multe poezii, prin imagini create din alb, suflet, curgere, plâns, plumb. În poezia *Ah, cum...*, adresarea „*Copilul meu*” creează, ca un refren, ultimul vers al fiecărei strofe, iar trecerea timpului o surprindem din sugestia metaforică: „*Se lasă uitarea pe toate, / Când sufletul – plumb mi-e de greu, / Că tu n-ai să vii din departe, / Copilul meu!*”

Primăvara, anotimp al reînvierii, al începutului, se trece, ca și așteptarea, ideea de timp fiind sugerată prin imaginea vizuală în alb-roz al florilor de măr – „*Că fulguie mărul petale*”. Așteptarea și, totodată, frica neîntâlnirii devine tot mai acută, stări de spirit care sunt transmise și prin apariția în câmpul lexical al cuvintelor *lacrima, urmele, acoperă*. Sună dureros silabele prin asonanța ce încheagă imaginea trecerii timpului, repede și fără schimbări, fără împliniri: „*Doar lacrima curge mereu / Și-acoperă urmele tale, / Copilul meu...*”. În ultimul vers-adresare melodia tonului coboară încet spre neant parcă, într-un murmur atemporal: *Copilul meu...* Durerea mare e conștientizată, dar e greu să fie primită, femeia rugând pe Domnul și întrebând copilul: „*Ah, cum să mă lupt cu ursita?*” În perspectiva psihanalitică de lectură a poeziei, simbolul copilului este sinele omului, cu care acesta deocamdată nu poate sta de vorbă, nu se poate întâlni, de aici marea durere și încordare sufletească.

Tot astfel e și poezia *Rugi*, în care sufletul eului liric apare prezentat de imaginea izvorului îndurerat, a seminței care pleacă fericită în hume, a lacrimii fără nume și a pruncului nenăscut. Poanta poeziei transmite marea durere a femeii: ” „*Naște-mă!*” / *Mă imploră pruncul, și eu plâng: / Visul meu a murit odata cu dânsul.*” În acest

context, este dureros să citești poezia *Dumnezeia* care exprimă stări de suflet și stări de fapt: ”*Femeia nu plângea – / Femeia se ruga: „Nenăscuții mamei, ce păcat / Că n-am să vă țin vreodată-n brațe! / Că o viață-n-treagă v-am visat, / fără a vă ști nume și față. / Nenăscuții mamei, ce blestem! / Chiar și în mormânt v-oi duce dorul. / Chiar și din țărâne-am să vă chem / Și va plânge, dar cu lacrimile mele, chiar izvorul...”*”.

Mesajul moral-spiritual este exprimat direct, iar într-o perspectivă psihanalitică, am înțelege din text și regretul pentru neputința individului de a-și afla sinele și de a-și realiza individualitatea, rolul arhetipurilor mama și copilul (infans) având, în acest context, semnificații ample.

Există în imaginarul artistic al Ninei Slutu-Soroceanu poezii în care se îmbină, așa cum am remarcat anterior, simbolul copilului cu ideea de temporalitate. Starea eului liric aflat la o anumită vârstă (”*Veniți, veniți, gânduri de speranțe! / Să luați vâul de ceață / de pe sufletul mei disperat!*”), prin scrutarea trecutului plin de zbcium, exprimat metaforic: ”*Încerc înc-o dată / să trec / prin spuma de jar a lumii*”, dar și de învățăminte: ”*Încerc să mai descifrez chemarea / pe care-o repetă gorunii*” se preface în discurs despre viață și moarte, despre conștiința trecerii pe pământ a omului, ideea de moarte fiind sugerată de lexemul „gorunii”, amintind de poezia lui L. Blaga *Gorunul*.

Temporalitatea este sugerată prin imagini vizuale, la hotarul dintre real și imaginar, nebulos, receptorul asistând parcă la închegarea chipului în inconștientul, apoi în subconștientul eului poetic: ”*Și-o boare încheagă / Din clipe fugare, / Din gânduri răzlețe / O nouă făptură / Ce-ar putea fi nepoata / Sau nepotul meu*”. Imaginea duce treptat spre ideea de copil-suflet, dar și de copil-sinele omului, care, „*Jucându-se fără habar / În nisipul timpului / Va auzi chemarea mea-ntr-o zi / Și-atunci / Abia atunci! / Am să-i dăruiesc aripile!*”. Este imaginea contopirii peste timpuri a sufletelor. Copilul se va înălța, va crește, va zbura în viața-i, iar sufletul se va înălța și el, sinele va fi pus în concordanță cu eul și atunci omul va afla cu adevărat ce este individualitatea. Astfel imaginea devine una generalizatoare, cu multiple semnificații moral-psihologice și filosofice.

În poezia *Tristețea, ultima se stinge..* eul liric se adresează copilului / sufletului / sinelui, autoarea creând imaginea temporalității

ca o curgere înceată dintr-o lume în alta: „*Copilul mamei, plânge steaua / Și florile nu mai răsar / Când visul mi-i cărunț ca neaua / Și, la un vânt hoinar, tresar... / Tristețea ultima se stinge – ca dorul care n-am să-l cânt...*”. Sensurile cuvintelor „plânge”, „nu răsar”, expresia metaforică „visul mi-i cărunț ca neaua” creează în imaginarul receptorului un „portret” al stării, al durerii unei femei care nu are timp să mai aștepte, neaua amintind aducând nu doar albul trecerii timpului îngropat în nămeți, ci și senzația de rece, iar visul cărunț semnifică și trecerea timpului, și recele care se apropie, rămânând totuși vis în care eul poetic mai crede. Urmărim deci o ipostază dublă a eului poetic: de frică, dorință și conștiința faptului că nu se pot implini visele, dorințele.

Trecerea timpului și a femeii-mamă le aflăm tot prin imaginea copilului și a naturii (poezia *De toamnă*), anafora *Între timp* sugerând repezițiunea momentelor din viață, traduse însă prin semnele durute interiorizate: „*Între timp, venise toamna. / Între timp uitasem visul, / Între timp, disperarea mă sugruma. / Între timp, privindu-mă-n oglindă / mi-am zis: / „Copile! / Căruntețea-i aidoma florii de cais...*”.

Vârsta și starea eului este exprimată printr-o imagine-sinteză în care cântecul de leagăn, copilăria, mirosul de gutuie și de busuioc se împletesc în ființa eului liric, „*îmblânzindu-i tristețea*”. Dintr-o altă perspectivă a lecturii, simbolul oglinzii în psihanaliză este un instrument de contemplare a propriilor abise interioare, iar eroii romantici, privindu-se în oglindă, asistă la emergența unei personalități refulate.

Așa încât imaginarul artistic al autoarei ne convinge de faptul că poezia este autocaracterizare, cunoaștere de sine, spiritualitate. Iar în acest volum, femeia, copilul și timpul rămân a fi elementele ce constituie arhitectonica și exprimă mesajul poeziei Ninei Slutu-Soroceanu.

**Ana GHILAȘ, doctor în filologie,
conferențiar la Universitatea
de Stat din Moldova,
analist literar**

SECVENȚE DIN ALTE REFERINȚE CRITICE ȘI APRECIERI

* * *

Neliniștea ființei, căutările sufletului, pierderea celor apropiați, dragostea de țară, de baștină, de Moldova, timpul cu problemele lui, inima sensibilă, cu bățile căreia tânăra poetă își numără anii, viața, râvna către limpezire – toate acestea, chiar și altele care se intuiesc prin sensibilitate, conturează un suflet doritor de bine și de frumos, gânduri ce au ochii lor de îndrăgostire de plai și de cuvânt... Starea ei poetică are hotare precise, totuși, sub aventura trăirilor, căci trăirile ei nu sunt născocite, mimate, ci au un suport intim, autobiografic. Dar nu rămâne la nivelul personal de contemplare, ci se răsfrâng și asupra noastră.

Prin urmare, poeta sugerează meditații cititorului de poezie, îndemnându-l să-și examineze esențial poziția de om, să trăiască cu problemele timpului și ale societății.

**Ion VATAMANU, scriitor,
fragment din prefața
la ciclul de versuri “Nesaț de limpeziri” al Ninei Slutu,
inclus în culegerea colectivă “Șapte poeți tineri”,
Chișinău, Literatura artistică, 1989**

* * *

Dincolo de mode și modernisme, încredințată doar propriilor mărturii și mărturisiri în deplină intimitate sufletească „la margine de inimă”, Nina Slutu e o romantică întârziată într-o lume plină de durități și teatralități ciudate. Ea ține să citească Marea Carte a vieții de la început și cu toată plinătatea trăirii, cu tot complexul de „înseninări” și „limpeziri”: învață singurătatea și trăiește bucuria de a suferi, își asumă de una singură destinul / „și margine de drum îmi e destinul...” /, mângâie cu tandrețe pruncul, se contopește panteistic cu universul, printr-o logodire cu florile și stelele: “Cine știe, câte stele-au pierit – /eu să mă nasc; / câte ploii și-au plâns

lacrima – /setea mea s-o potoale;/ câte fulgere m-au răsărit;/ câte flori m-au murit; / câte păsări/ m-au smuls din tăcere ?..” (Cine știe ?...)

E în întreaga carte un ceremonial confesiv, punctat cu dezvăluiri sincere, pline de fior poetic autentic: “Vin din tăcere./ Vin din singurătate./ Vin din blestem./ Vin din cădere. / Vin din moarte. / Țin calea spre Dumnezeu”.

Academician Mihai CIMPOI.
postfață la placheta de versuri
“Timp abrupt” de Nina Slutu. Chișinău, Museum. 2000

* * *

După decenii de îndoieli și căutări, Nina Slutu a rămas o romantică, o emotivă, păstrând în suflet și-n conștiință dorul, bucuria, seninătatea și încercând să îmbrățișeze destinul, să-l accepte așa precum i l-a dat Dumnezeu. Este o poezie autentică, trăită și simțită, deopotrivă, atât cu inima, cât și cu spiritul...

...Poeta aude cum o strigă lumina, îndemnând-o să țină calea spre Dumnezeu... De la un ciclu la altul simți mișcarea gândului spre noi zone ale materiei poetice, punctând în ansamblu o tulburătoare și dramatică confesiune de suflet.

Vlad ZBÂRCIOG, scriitor,
fragment din recenzie
la culegerea “Timp abrupt” de Nina Slutu,
ziarul Moldova Suverană,
din 22 iunie 2000

* * *

Revelația a fost s-o regălesc pe Nina Slutu acea de la începuturi: fermă în credința ei că poezia, pe lângă faptul că este un lux al tinereții, poate fi și preocuparea de o viață a omului aflat în căutarea adevărului. Dintr-un respect deosebit față de Poezie, ea (Nina Slutu) a lăsat-o să curgă nestingherit, în ritmurile ei firești. Nu a forțat-o, nu a obligat-o să se nască înainte de timp. A refuzat să „dea din coate”, chiar dacă asta ar fi putut grăbi apariția editorială a primului ei volum. Convingerea dintotdeauna a poetei a fost că arta adevărată nu are nimic în comun cu ... „datul din coate”.

Autoarea a ales, așadar, poezia ca mod de viață. Cu toate consecințele și sacrificiile pe care le implică o asemenea opțiune. Nina Slutu s-a condus încă din studenție de ideea că arta e ceva pentru care merită să te sacrifici.

**Tatiana CORAI, jurnalistă,
Schiță de portret al Ninei Slutu,
Ziarul Luceafărul din 30 iunie 2000**

* * *

Oscilând între sensibilitate înălțătoare cu libații cutremurătoare și senzualitate care rareori devine libidinoasă, între afecțiune și admirație, atracție și repulsie, Nina Slutu încearcă să realizeze un fel de ovidiană Arta iubirii (Ars amatoria)...

Este necesar a se preciza că starea de amărăciune emană lumină.

**A. TONIȚĂ, jurnalistă,
fragment din recenzia
la placheta “Niciodată și Totdeauna” de Nina Slutu,
ziarul „Moldova Suverană”, 16 mai, 2001**

* * *

O înfiorare ciudată te cuprinde, dacă încerci să te adâncești printre rândurile din file. O stare de acută receptivitate lirică. E, în acest volum de versuri „Timp abrupt” tentativa, dar și cristalizarea voinței de a descoperi lumea și pe sine în lume prin intermediul descătușării verbale, e căutarea unui punct de echilibru pentru spirit, e o reușită încercare de identificare a sinelui cu alesul cuvânt.

Nina Slutu scrie într-o manieră ce împletește tradiția cu noutatea. Se ferește de prețiozități stilistice sau jocuri de artificiu verbal. Contemplative și luptătoare sunt configurațiile poetice care se vor constituind o lume. Caracterul dârz în căutarea unei formule proprii se lasă detectat din mai multe lucrări... Pătrunsă de un lirism paradoxal spectacular, modern, prin sensibilitate și viziune, filele copleșesc în același timp prin simplitate, melodicitate, firesc, sinceritate.

**Galina FURDUI, scriitoare.
fragment din recenzia la “Timp abrupt”,
Moldova Suverană, din 20 ianuarie, 2001**

* * *

Vitalitatea și volubilitatea sunt însemnele cărții „Timp abrupt” de Nina Slutu. Cu năzuința de „a mai lumi” și ținând „calea spre Dumnezeu”, autoarea își revendică „dreptul la nume”... Prerogativa „creșterii în sine” și a renașterii prin cuvânt a fost obținută de ea într-o confruntare acebră cu realități adverse din care umanul este evacuat, gonit pe țărmul îndobitocirii, când instinctul de conservare ia formele unui egoism agresiv, iar opacitatea și surzenia devin generale. Procesul anevoios de eliberare din chingile unui cotidian demoralizator va fi fixat de autoare într-o revelație lirică zguduitoare impregnată cu recompensele cunoașterii...

Cartea „Timp abrupt” este un mesaj trimis în lume pentru a anunța deplina disponibilitate a autoarei de a conlucra la purificarea vieții prin cuvânt inspirat și înțelegere reciprocă.

**A. BASARABEANCA, jurnalistă,
fragment din recenzia
la placheta “Timp abrupt”, de Nina Slutu,
Ziarul “Literatura și Arta”
din 15 februarie, 2001**

* * *

Poeta este contemporană cu toate durerile noastre, deși prin nopți îi bat la geam îngerii (și aceștia „înlăcrimați”!), deși „cuprinde necuprinsul” și „vede nevăzutul” – au aceste situații nu sunt „stări firești ale poeziei”? Sunt!... Esențial este, precum ne convinge poeta, să trecem de „miezul disperării”.

**Anatol CIOCANU, poet,
fragment din crochiul “Eu am ales Cuvântul”,
“Literatura și Arta” din 13 septembrie, 2001**

* * *

Nu oricine se face poet. Și nu fiecare poet (ajuns) acceptă rolul de Pasăre, care-și țese din sine cântecul... Și nu oricare creator alege rolul de străjer la marginea lanului de secară, unde se joacă niște copii (lumea), iar la un pas de jocul lor, cu gura căscată a lăcomiei și curiozității, așteaptă hăul care le înghite pe toate.

Nina Slutu – poeta-surpriză a acestui sfârșit de veac stresant...

Nina Slutu e tentată să atingă intangibilul, știind, firește, de la bun început că, asemeni multor temerari, va sfida doar Necunoscutul. Oricum, e de admirat curajul ei poetic.

Poezia Ninei Slutu este plină de dragoste și simțire, de gând și de neliniște... E freamățul unui suflet neîmpăcat cu cele „prea trecătoare”, deși îl doare „dacă cineva răpune-o floare...”. Un fel de rugăciuni pe care le plăsmuiește după o îndelungă căutare un poet venit a-i sluji Adevărului (cu toată modestia, dar, mai ales, cu întreaga dragoste).

Asemeni razei de lumină, crezul poetic al Ninei Slutu penetrează până și adâncurile din gândire, din faptă, realizând ideea că „Devii cel care a trăit cât a creat”. Cred că după această explozie poetică Nina Slutu va mai veni în lume...

**Claudia PARTOLE, scriitoare,
fragment din recenzia la
placheta “Timp abrupt”,
ziarul “Capitala” din 23 decembrie, 2000**

*Nina Slutu ne propune într-o cheie sentimental-feministă, confesională-neoromantică, cea de-a treia carte de versuri. Notațiile sale poartă caracter baladesc, fiind marcate de accentuate mărturii **pro domo suo**, dar și de deschideri ardente spre lumea din jur, căreia îi încredințează durerile, tristețile, disperările de mamă, femeie și cetățeană a universului.*

**Academician Mihai CIMPOI,
secvență din alocuțiunea rostită la lansarea culegerii
“Niciodată și Totdeauna” de Nina Slutu, martie, 2003**

... Nina Slutu-Soroceanu este una din cele mai harnice scriitoare, doldora de surprize... Nina vine din ziaristică și din folclor, scriitura ei caracterizându-se prin improvizații cu har.

**Efim TARLAPAN, scriitor
„BiblioPolis”, 2012, Nr. 1, p. 68**

O AMBARCAȚIUNE ÎN LARGUL VIEȚII

Poezia Ninei Slutu-Soroceanu este o ambarcațiune în largul oceanului (vieții), dar nu în lupta cu morile de vânt, ci într-un continuu dialog cu ceea ce se află dincolo de ele, pentru a le sfida prin niște ziceri înțelepte antice: „*Nil sine nobis*”, adică „*Nimic fără noi*”, inclusiv fără protagonistă acestui eseu, o promovare a frumosului – optimistă, cu lumină, mereu cu dor de omenie și reflectarea acestei supreme valori, fie chiar și cu acele stări instabile de muritor de rând, toate de moment, ale sufletului uman, ce încapă în multe cercuri încercări, care furtună s-ar regăsi în poanta unui poem („*Doamne, încercările tale / Soartă se cheamă?...*”), fiecare reziduu al arderilor interne oferind loc intensității de a rezista („*Inima mea – într-un pumn de cenușă. / Învăț a cânta printre lacrimi. / Învăț a pași printre morminte*”).

Este un gând prin care se face trimitere la mesajul din Eminescu „*Nu credeam să-nvăț a muri vreodată*”, cu finalul „*pe mine mie redă-mă*”, ce dezvăluie filosofia noțiunii a trăi cu misiunea îndeplinită de pământean. Indiferent de orice nori ai destinului, tentația de a nu muri în viață trebuie să devină o obsesie frumoasă ce ar răsturna vântoaițele necruțătoare ale trecerii vertiginoase a timpului: „*Trece lume și mă-ntreabă: / – Ce mai faci, poete dragă? / Îi spun lumii c-o duc bine. / Însă ea râde de mine: / – Nu ne minți c-una, cu două... / Dar de ce ți-s ochi-n rouă?... / – Ah, îi spun, am plâns un pic / Mă durea, nu era chip / Să nu plâng de ne-alinare / Și de mare supărare / Că mă trec ca frunzele, / Mă usuc ca ierbile... / Lumea, oftează și ea: / – Asta nu-i doar boala ta...*” (**Boala de lume**).

Așa cum speranța moare ultima, ea nu poate fi strivită simplu de norii ce te ademenesc mereu într-un deșis, pentru al cărui cojoc există ac – raza de lumină. Eul liric pledează pentru trăirile de un parfum primăvărat și, străbătând energii cețoase, e tentat de spațiul libertății imense a pasării în zbor: „*Nu-mi mai este dor de lume, / Nu-mi mai este dor de tine / C-a venit o umbră neagră / Și m-a alungat din mine. / Și mă caut prin vântoaițe, / Și mă caut prin balade... / Doar în cântec m-aș întoarce – / Pasăre pe țarmuri calde...*” (**Mereu**

la început).

Este ars poetica Ninei Slutu-Soroceanu, dominată distinct de frumos, al cărei vers se contopește cu susurul apei de izvor, cu șopotul frunzei mișcate de vânt, cu strigătul tăcerii al unui firicel de iarbă ce se ridică tandru în urma unei tălpi de picior ce a uitat intenționat să-și scoată pantoful pentru a-i mângâia respirația aflată într-un tot unitar cu cea a Universului.

Poezia nu are vârstă, iar poetul Nina Slutu-Soroceanu, mereu aflată în apogeul creației, ne vindecă de închistare sufletele cu splendori ale trăirilor intense, mai păstrând cu lacrima ce curge o taină încă nedescoperită pentru fiecare din noi, în timp ce văzul este alintat de o geană umedă, mereu pusă să ne purifice în numele frumosului cu un descântec inedit: „*Ochii mei plângeau la stele / Gura mea ruga la cântec / Și, din lacrimile mele, / Versul izvora descântec.*” (**Fiori**).

Lidia GROSU, poetă,
fragment din eseul “O imagine distinctă
a unui medalion literar”, “Literatura și Arta”
din 14 februarie, 2013

O CARTE - ALBUM

Intitulată *Am venit la voi, copii...*, noua carte a Ninei Soroceanu e mai curând un album care va fi privit cu plăcere de sutele ori poate, totuși, miile de copii cu care autoarea a avut întâlniri cu lansări de volume, cu lecturi de versuri ale doamnei scriitoare, dar și ale voastre, fetițe și băieței care ați găzduit-o împreună cu pedagogii voștri și v-ați folosit de îndemnul ei de a citi din încercările voastre de a împerechea frumos cuvintele...

E drept că în cartea de față au fost inserate numai versuri de ale autoarei, dar nu pierdeți speranța: ori de câte ori vă întâlniți cu scriitorii, nu vă sfițiți, citiți din strofele pe care le închinați mămicăi, bunicăi, satului sau orașului natal, Patriei, Neamului, Limbii Române.

Cele mai reușite poezioare pot nimeri și în cărțile oaspeților voștri. Până atunci, să vedem ce și cum ne spune scriitoarea în poezia titulară: „*Am venit la voi, copii, / Să vă spun trei poezii: / Prima-i despre țara mea – / Că mi-i drag tare de ea! / Alta-i despre limba noastră – / Că-i o pasăre măiastră! / Și a treia-i despre voi – / Că sunteți ca niște flori!*”.

Dar cartea *Am venit la voi, copii...* ne deschide ochii și la unele lucruri principialmente interesante, importante, folositoare. Fiind jurnalistă ani la rând, Nina Soroceanu „a colindat toată republica...” și a reușit să reproducă în cartea de față o sumă considerabilă de imagini fotografice de la întâlnirile cu cititorii (în acestea se vor regăsi cu bucurie mulți dintre voi, copii, dar și învățătoare, educatoare, bibliotecare din Chișinău, Soroca, Orhei, și din alte orașe ori sate) sau reprezentând cetățile seculare ale neamului: Cetatea Albă, Hotin, Tighina, Soroca, Ismail, Chilia; Case-muzeu, ca cea de la Zaim, raionul Căușeni, care păstrează cu sfințenie memoria preotului–poet Alexei Mateevici; secvențe de la sărbătoarea Limbii Române, de la Uniunea Scriitorilor, de la Saloanele de Carte organizate anual la Biblioteca Națională a Republicii Moldova și la Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”.

În mod deosebit apreciem reproducerea unor picturi inspirate și impresionante ale maestrului Igor Vieru (*Portretul lui Ion Creangă*,

Baladă despre pământ, Ctitorii satului ș.a.), ale neuitatului plastician Aurel David (*Arborele Eminescu*).

În unitatea nedezmembrabilă a textelor, desenelor, fotografiilor, cartea *Am venit la voi, copii...* se lasă citită și, repetăm, privită cu plăcere și cu folos.

***Dr.hab.Ion CIOCANU, scriitor și critic literar,
fragment din prezentarea cărții
“Am venit la voi, copii” de Nina Soroceanu,
ziarul „Florile dalbe”, ianuarie, 2015***

O PREZENȚĂ LITERARĂ ACTIVĂ

Cu ani în urmă, în cadrul Redacției Literare de la Radioul Național, atât ascultătorii, cât și invitații emisiunilor pe care le realiza Nina Slutu-Soroceanu, menționau că ea constituie o prezență activă în domeniul literelor. Și, de bună seamă, s-a întreținut, a dialogat în eter (sau a scris în presa vremii despre) cu mai toți eminenții oameni de cultură ai zilelor noastre. Multe din portretele și dialogurile realizate de protagonistă au completat apoi Fondul de Aur al Radiodifuziunii Naționale, câteva dintre acestea fiind utilizate și la sonorizarea unor filme documentare...

Pasiunea de a informa și cultiva publicul larg e o preocupare constantă a Ninei Soroceanu. Din cele 18 cărți ale ei, o mare parte sunt destinate copiilor, tineretului. Nina Slutu e o scriitoare-pedagog, bună cunoscătoare a sufletului, psihologiei celor mici. Cărțile destinate lor găsesc viu ecou la cititori, mai ales că autoarea participă la cinacluri, serate literare, întâlniri în biblioteci, școli, grădinițe...

***Ecaterina URĂTU, jurnalistă,
fragment din corespondența omonimă, inserată
în ziarul „Făclia” din 9 februarie 2013***

VIAȚA LA RANGUL DE VIS

Viața la rangul de vis

Emil CIORAN

Am văzut, văd și asemui sufletul Ninei Soroceanu cu o rană deschisă pe care mereu se picură foc. Suflet treaz ce vine grăbit către noi, strigă și luptă întru creație, făcând dovada unui caracter.

Condeiera nu dezertează din tumultul cotidianului, nu se plânge de trecutul presant și dur, nici de clipa-i ardentă, ci își trăiește dinamic, cu multă participare, inspirația și propria scriere. Bună „de cetit”, aceasta (scrierea – N.S.) e prielnică deopotrivă celor mici, dar și celor mari – de la farmecul primilor pași la pagina de poezie și proză pentru maturi.

Nina Slutu-Soroceanu o ia „de la început în fiecare zi” cu sentimentul celui care poate înfrunta munți de nedreptate, zădărnicie, ingraturitudine, durere și suferință, considerând chiar și înfrângerea și lovitura sorții drept un prilej de a persevera în numele cuvântului scris.

La 1 februarie 2013, în incinta Bibliotecii Publice „Onisifor Ghibu” din capitală (director Vitalie Răileanu), sub auspiciile Centrului de Cultură „Călin Postolachi”, s-a desfășurat *Medalionul literar* (nr. 37) dedicat creației Ninei Slutu-Soroceanu, moderat cu multă înaripare de către profesoara și scriitoarea Veronica Postolachi care, pe parcursul festivității, a adus în prim-plan sinceritatea unui vers trăit tumultos de către protagonistă.

...*Om de artă e dator să-și ridice „viața la rangul de vis”* (Emil Cioran). O felicit, dar, pe Nina Slutu-Soroceanu pentru că urmează acest îndemn fără de preț și plin de înțelepciune, chiar dacă trăiește un *Timp abrupt*. Priviți-o și voi cum „deschide ochii” către „teatrul stradal”, intuind „visul macilor”, după care, cu „furtună în inimă” cearcă a rosti tulburător *SOS în Univers*, aflându-se (nu întâmplător!) „între două vânturi”, „mereu la răscruce”...

**Lidia UNGUREANU, poetă și ziaristă,
fragment din relatarea “Viața la rangul de vis”,
inserat în ziarul “Florile dalbe” din 8 martie, 2013**

ÎNĂLȚARE PRIN „SETE DE-ADEVĂR ȘI DOR DE LUME”

Nina Slutu-Soroceanu a venit pe tărâmul poeziei, ca să găsească „rostul limpezirilor”, să instaureze armonia dintre „fire” și „cuget”. Drumul spre lume i-a fost unul lung: „răzbate”, până la noi, „din secole”.

Placheta *101 poeme* (colecția *Ideal*), 2012, se deschide cu versurile în care poeta apreciază propria naștere, debut în această lume, ca o consecință a stihilor revărsate în întregul cosmos: „*Cine știe, câte stele-au pierit – / eu să mă nasc; / Câte ploii și-au plâns lacrima / setea mea s-o potoale; / Câte fulgere m-au răsărit; / Câte flori m-au murit; / Câte păsări / m-au smuls din tăcere?...*”

Versurile acestea, o adevărată metaforă existențială, anunță osmoza cu elementele cosmosului, atestată în mai multe poezii; poeta se simte „înrudită cu steaua”, dialoghează cu elementele firii (câmpia, pasărea, cișmeaua, pietrele, ploile), umanizându-le: „...*Orice floare mă sărută, / Iar orice frunză îmi dăruie o taină... / În orice fir de iarbă văd un suflet, / În orice mugur simt cum urcă anii*” (*Acum, că te iubesc...*).

A venit în lume, ca să învețe „a lumi”, iar cărările vieții îi sunt așternute cu „flori de busuioc”, cu „*pulbere de stele*” și doar „*un drob de noroc*” (*Biografie*).

Atmosfera poetică descinde din câteva aspecte tematice: timpul, creația, dragostea, femeia, viața, moartea, limba maternă, copilăria, natura... Toate temele trec printr-un balsam al suferinței, ceea ce configurează și o anumită **stare de spirit** a eului liric: contează pe ajutorul lui Dumnezeu, ca să poată trece peste stigmatul întristării; ca să nu-și uite rădăcinile („*să știu drumul spre origini*”), s-a „*logodit cu această palmă de pământ*” și cu „*stâncile ei milenare*” (*A fi logodit*); trăiește cu speranța, pe care o crede „un sfetnic bun” în momente de răscruce sufletească („*Eu te rog să nu mă părăsești / Și să nu te pierzi în necuprinsa zare!*” (*Nu pleca*)); se zbate între „*îndoială*” și „*disperare*”; e măcinată de întrebări substanțiale: „...*De unde-ncepe-al vieții tainic drum / Și-ncotro ne-mbie?...*” (*La pagina*

1001); consideră că suferința nu e pedeapsă, ci dar divin („*lacrimă-avere*” ca metonimie a suferinței); acceptă un singur drum – „*calea spre Dumnezeu*” („*Cale*”); râvnește armonia în toate, de aceea are grijă să nu lase „*vreo umbră-n cuget*” („*Râvnită armonie*”); își păstrează sufletul de copil, privind miracolul creației cu ochii mirării („*Ca un copil, rămân uimită / De vraja unui vers*” – „*Autoportret în comparații*”).

Multiplele stări de spirit configurează un suflet dominat de puritate, de frumusețe, de dor, de vise, care îi ajută să înfrunte furtuna disperării, să învingă tristețea, să nu abandoneze „*leagănul amintirilor*” din copilărie, să-și croiască propria cale – cea a „adevărului” (*Unica valoare*).

**Veronica POSTOLACHI, doctor în filologie,
fragment din recenzie la placheta “101 poeme”
Colecția „Ideal”, București, februarie, 2013**

CREAȚIA NINEI SOROCEANU – O IMAGINE DISTINSĂ A UNUI MEDALION LITERAR

La Biblioteca Publică „Onisifor Ghibu” a fost organizat un medalion literar consacrat creației scriitoarei Nina Slutu-Soroceanu, moderat de doctorul în filologie Veronica Postolachi, profesoară de limba și literatura română la liceele „M. Eliade” și „Al. Ioan Cuza”, însoțită fiind de un grup de liceeni ai acestor instituții, care s-au referit îndeosebi la conținutul cărții „Cu rădăcinile în vânt” (povestiri și nuvele), ce dezvăluie probleme actuale cu care se confruntă societatea contemporană. Au participat: criticii literari: Ion Ciocanu, doctor habilitat în filologie, Vitalie Răileanu, directorul Bibliotecii Publice „O.Ghibu”, Tudor Palladi; poetul, publicistul Traian Vasilcău; scriitorul, pictorul Vasile Căpătână, editor „Biodova”, București; doctor, conferențiar universitar Ana Ghilaș; critic de artă Eleonora Sădnic, – care a intervenit cu o amplă interpretare a „Șarjelor și desenelor”, domeniu al artei ne-străin Ninei Slutu; scriitoarele Claudia Partole, Claudia Grama, Lidia Ungureanu; jurnalistul Andrei Viziru; actorul Sandu Aristin Cupcea, profesoarele Al-dra Badiu (Liceul „I. Creangă”) și Rodica Busuioc-Pojoga (Gimnaziul nr. 7), însoțite de grupuri de elevi talentați. Toți vorbitorii au apreciat la justa valoare creația Ninei Slutu-Soroceanu, subliniind îndeosebi faptul că atât poezia, cât și proza acestei scriitoare cu har de la Dumnezeu conțin teme, mesaje, idei și abordează probleme stringente ale existenței umane.

Așa s-a făcut că toate ușile pe care i le-a deschis Domnul în calea vieții distinsei **Nina Slutu** au avut o singură destinație – Marea Creație și, indiferent de genul de literatură ales, a mânuit cu măiestrie penița ce nu-i obosește niciodată, Domnia Sa, pledând și alegându-și ca scut expresivitatea și eleganța cuvântului artistic prin prisma „*visului prin care s-au perindat atâtea lumi*”. Eul liric ar fi reflectarea unei conștiințe ce are ca vector luminile multicolore cu chipul distinct al Domnului în faptele și calitățile omului. Într-o lume de vis imaginea perfecțiunii capătă contur în lumina dorului care pentru români e însăși existența: *E calea grea și nouă / Și n-am*

busolă-n față, / dar visul iar mi-i tată / Și iar îmi dă povață: „N-ai teamă să te sprijini / Pe-un dor fără sfârșit, / Cât inima te-ndeamnă / Să crezi în infinit... (O, câte lumi).

Crezul poetic este cuvântul-taină, pe care poeta îl descoperă și îl țese deopotrivă la lumânarea metaforei trecută prin ochiul vigilent, prin fibra optică a Marelui Timp și pe care îl vede ca pe un **rost al limpezirilor**: *Ai munți de întrebări, / și toate își așteaptă rândul, / – Să te înalțe sau să te arunce, / Și nimeni vreo-ndurare nu-ți aduce, / De nu poți dezlega: Ce taină e cuvântul? (Rostul limpezirilor).*

A plămădit de un gust spiritual rafinat versuri ce izvorăsc când dintr-un aflux de energii cosmice, eul liric sugerându-ne ceva mai demn decât o trecere ușoară în timp, fiecare om având o misiune aparte, pentru că „nici un om nu știe a muri... / Doar a trăi abia de mai învață câte unul), când dintr-un val de trăiri de intensitate lumești, cu o altă imagine a omului, emblematic de o trecere demnă, frumoasă prin toate anotimpurile vieții, cu toată iubirea înveșnicită într-un evantai de doruri pentru tot și toate, dar îndeosebi pentru limba română care e mama cuvântului, rămasă „un dangăt de baladă răstignită” pentru care „un ocean de inimi zbuciumate, / o mare de cuvinte-ncătușate / va erupe-n val – pentru dreptate. Eul liric demască ipocrizia, lașitatea pentru cei care își schimbă epoleții, răspunsul la întrebarea „Ce-a mai rămas din blânda noastră limbă?”, fiind unul pentru toți acei care nu-l intuiesc: „Un paloș nedepins să ruginească / La poartă de cetate să rămână, / De toți mancurții să ne izbăvească (**Bunavestire**).

Viața poartă însemnul demnității și, repetat trăită, eul liric la fel ar pleda pentru dăruirea de sine frumuseții și nobleței, cei mai frumoși zei ai microcosmosului omului – sufletul acestuia, ca spațiu și dimensiune favorabilă pentru un asemenea locaș în cazul în care Divinității i se atribuie supremația: *Aș mai fredona și-atunci un cânt de dor / Aș mai regreta și-atunci că trece timpul / Și că n-am deprins decât ce-i setea pentru zbor, / Și că n-am aflat decât că Viața e OLIMPUL.*

Eul liric trăiește și respiră revelatoriu în toamna vieții cu pomi aurii în care îmbobocesc frunzele și explodează în flori mugurii graiului matern, ce-și trăiesc eterna primăvară în cuvântul secundat

Rodul cuvintelor

de marea dorință de a se revărsa în toată splendoarea și libertatea:
„*Mi-s pașii firavi ca de prunc. / Demult... / La drum imens... / Din stâncă-a trebuit să ies, / Să-nfrunt mereu și să veghez; / Cu traiul / Că mă mut în vers / În care pot să mă revărs / Ca dintre munți – / un râu pe șes; / Nu soarta – harul să-l urmez / Din adevăr să fac un sens... / Ca rugul care l-am ales / Să-mi deie zbor, / Să uit de mers...*”. Este cuvântul poetei Ninei Slutu care ne înaripează și pe noi, îndemnându-ne să ne purtăm pașii prinși de aripi...

***Dr.Lidia GROSU, poetă,
fragment din culegerea de studii critice „Aspecte ale poeziei
dorului”, (vol. I), Ch., Editura „Lexon-Prim”, 2013***

TALENT ȘI IMAGINAȚIE

Nas în nas – o nouă apariție editorială care poartă semnătura Ninei Slutu-Soroceanu. Autoarea, cum bine se știe, e deja un nume afirmat în literatură prin multiple și valoroase scrieri poetice, de proză, publicistică de ziar și radiofonică, mai și compunând romane...

Cartea-i recent apărută ține de un cu tot alt domeniu: cel al artelor plastice, al graficii, mai precis – cel al desenului și graficii satirice, autoarea abordând un gen poate mai puțin practicat la noi – șarja, desenul satiric.

Referitor la cartea Ninei Slutu-Soroceanu e de remarcat denumirea-i neobișnuită, sugestivă și incitantă: *Nas în nas*. Sintagma e arhicunoscută, dar în cazul dat, foarte provocatoare, mai ales pentru un desenator. Pentru Nina Slutu-Soroceanu, limbajul plastic nu constituie o problemă. L-a însușit și-i cunoaște perfect valențele, dovadă fiind o altă carte a autoarei *De la noi până la voi*, ilustrată cu desene de-ale autoarei.

E de remarcat că pentru această din urmă carte autoarea folosește un alt limbaj plastic: doar linia. Având un spațiu vizual relativ redus, ea explorează la maximum posibilitățile expresive ale liniilor, asamblându-le și orchestrându-le în așa mod încât desenul să capete o forță expresivă pregnantă. Pe autoare nu o preocupă respectarea datelor concrete, fizionomice. Eroii săi rămân a fi anonimi, neidentificabili, dar atât de cunoscuți (și recognoscibili!) nouă prin felul lor de a fi, de a se manifesta în societate în raport cu sus-pușii sau subalternii, sau, pur și simplu, cu semenii lor.

Nas în nas constituie pentru autoare un motiv, un subiect, o provocare, dar una foarte elocventă și reliefantă pentru a vedea, a urmări și a ne arăta comportamentul oamenilor, atitudinea, conduita și fizionomia lor – nu cea de exterior, nu „învelișul”, ci cea de interior – esența lor morală (mai curând – amorală...), valoarea etică a fiecărui personaj în parte.

Protagonistii dnei Nina Slutu-Soroceanu nu pozează. Ei sunt priviți direct printr-un vizor ager, un ochi foarte sensibil și foarte antrenat al autoarei, ea manifestându-și prin toate aceste desene și

darul ei exclusiv de fin și subtil psiholog.

Desenele par a fi simple de tot, ușor accesibile. Fiecare nouă pagină a cărții (sunt peste o sută în total) pare a fi o improvizație de gânduri și idei transformate/ traduse în linii, curbe și forme simple, lapidare, ritmate de fiecare dată astfel încât au la baza lor compozițională o altă axă din toată multitudinea și complexitatea traiectoriilor lor fie pe registre verticale (majoritatea), fie pe cel orizontal sau cel pe diagonală. Este folosită des și spirala, ca element plastic. Autoarea face să lunece linia foarte ușor, dezinvolt și, pentru a pune în relief esența (lumea) lăuntrică, aspectul moral, psihologic al eroilor săi, ea suprimă la maximum toate liniile pe care le consideră de prisos și care ar putea distra sau îngreua citirea, descifrarea mesajului. Folosește preponderent linia de contur, linia care conturează nu fața, ci mai degrabă profilul personajului, accentul final pus pe mișcarea corpului, a capului; pe racursiu.

Pentru o nuanțare psihologică mai evidentă a caracterului uman, ea fixează reacțiile personajului, imprevizibile, într-o situație anume/ concretă. De regulă, doi oameni foarte diferiți, extrapolări sunt puși față-n față, nas în nas, cum zice autoarea. Adică, fiecare imagine poartă aceeași amprentă a umorului, a bunăvoinței, a blândeții, pentru că situațiile, deși foarte diverse, pornesc din aceeași sursă de inspirație, aceeași sintagmă – *Nas în nas*, care, în primul rând, ne trezește (provoacă) zâmbetul. Această amprentă – a zâmbetului binevoitor – se întrezărește în fiecare desen, în fiecare imagine – imagini cristalizate în cele mai diverse și surprinzătoare formule grotești.

Recurgând la metaforă, alegoria (descoperim în carte și un om-măgar, un om-porc, om-cal...), prin hiperbolizarea anumitor trăsături, prin ridicularizarea lor, autoarea doar face aluzie la anumite paradoxuri fizice, dar mai mult, morale, propunându-ne în fapt să ne vedem, să-i recunoaștem pe cei pe care-i știm în aceste imagini.

Dar nu toate chipurile „expuse” sunt tratate de către autoare la fel. În primele pagini ale cărții ne sunt prezentate câteva chipuri feminine tratate fără pic de ironie. Se pare, autoarea își exprimă admirația sa pentru tinerele ce întruchipează frumusețea, grația, feminitatea. Tratarea acestor portrete în creion e mai minuțioasă, desenele sunt

mai realiste, ireproșabile chiar.

Totuși, mie personal mi-au părut mult mai expresive și mai fascinante, sub aspect plastic, celelalte desene, de la pag. 13 până la finele cărții: sunt mai inventive, și, prin aceasta, mai originale, mai inedite.

Descoperim o sinteză a reușitei acestei lucrări a Ninei Slutu-Soroceanu chiar pe coperta cărții. Este nu pur și simplu o imagine a unei oarecare întâlniri *nas în nas*, este o carte de vizită, o emblemă a întregii cărți. Autoarea dă dovadă de o surprinzătoare originalitate a compoziției în folosirea spațiului, în care coraportul, dialogul de alb-negru este strict dozat, coordonat, conceput în contrast. Antiteza – unul din procedeele preferate, în opinia noastră, de autoare, și-a găsit aici o elocventă aplicare, petele de alb-negru punând în evidență desenul, traiectoria contrapusă a liniilor, în jocul subtil al cărora se proiectează două personaje, două caractere – o întruchipare vizibilă, evidentă a pozitivului și negativului, a binelui și răului.

Nas în nas e cartea care ne convinge că autoarea, dna Nina Slutu-Soroceanu, om talentat, care are și multe straturi și substraturi de gândire, emoții, viziuni sedimentate pe retina ochilor săi care așteaptă să fie revărsate, cristalizate mai apoi fie în imagini verbale, fie plastice, fie muzicale. De ce nu? Autoarea are talent și multă fantezie, imaginație creatoare, dar și dragoste de noi, oamenii, dragoste pe care ne-o dăruiește din toată inima-i.

***Eleonora SÎDNIC, critic în studiul artelor,
săptămânalul „Literatura și arta”
din 18 iulie, 2013***

CUVINTE ÎNFLORITE

În poezia pe care o cultivă și o publică încă din adolescență Nina Soroceanu, cuvintele înfloresc. Ea reușește să le armonizeze într-atât, încât ele devin cântec; o revărsare de sentimente pure, înălțătoare; un imn dedicat patriei, mamei, copilului, limbii materne.

Cititorul e invitat să traverseze un fascinant traseu în/prin *lumea cuvintelor*, unde va descoperi, ghidat de autoare, imagini poetice inedite, metafore proaspete, ziceri aforistice și multă dragoste.

***Gheorghe CUTASEVICI, scriitor,
„Cuvinte înflorite” de Nina Soroceanu
(Ch., Editura „Labirint”, 2016)***

ADMIRAȚIE

O admiram pentru abilitățile jurnalistice și pentru capacitatea de a munci cu multă plăcere; avea un comportament de jurnalist profesionist care mă fascina. Sunt sigură că am învățat măiestrie de la Nina Slutu, fapt pentru care îi mulțumesc, dar și mai impresionată am fost când am citit poeziile ei scrise cu multă sinceritate, de multe ori cu durere. Poezia Ninei Slutu m-a făcut să o cunosc mai bine, să-i înțeleg stările de spirit, care, la rândul lor, schimbă stările noastre sufletești.

***Luminița POPA, jurnalist, fostă colegă de redacție
cu Nina Slutu, șef de departament la Jurnal TV,
(fragment din schița „Inimă de carte”,
inserată în ziarul „Realitatea”, Soroca,
din 22 ianuarie, 2010)***

ESEU DEDICAT SCRIITOAREI NINA SOROCEANU

În eseu dedicat scriitoarei Nina Soroceanu „aflată în apogeul creației”, dincolo de harul îmbrăcării ideilor și simțirilor în haina originală și plină de sensibilitate feminină, se remarcă și conștiința de scriitor-cetățean atunci când Nina Soroceanu reprezintă datoria sacră față de limba română, devenită „*un dangăt de baladă răstignită*” pentru care „*un ocean de inimi zbuciumate, / o mare de cuvinte-ncătușate / va erupe-n val – pentru dreptate*”. Atunci Nina Soroceanu își înmoaie „vârful peniței” în vehemența și intransigența față de ipocrizia și lașitatea „cameleonilor” contemporani, la fel ca Dumitru Matcovschi sau Ion Vatamanu. Căci limba rămâne efigia identității noastre: „*Un paloș nedepriș să ruginească / La poartă de cetate să rămână, / De toți mancurții să ne izbăvească*” (*Buna Vestire*).

*Ion BERGHIA, poet, doctor în filologie,
prefață la cartea „Aspecte ale poeziei dorului”,
(vol. I) de Lidia Grosu, Ch.,
Editura „Lexon-Prim”, 2013*

INIMĂ DE CARTE

Odată, când înregistram un recital din poezia lui Bacovia în studioul de la Casa Radio, Chișinău, am cunoscut-o pe jurnalista, poeta Nina Slutu-Soroceanu. Aici trebuie să recunosc că la începutul anilor '90, volumele cu poezii de G. Bacovia, T. Arghezi, N. Stănescu, I. Barbu ș. a. abia treceau Prutul și majoritatea basarabenilor însușeau „limba” și „limbajul” marilor poeți. Adevărat, mai savurasem câte ceva din marea literatură română (în grafia firească) din cărțile cumpărate din magazinele „Дружба” din Kiev, Leningrad (pe atunci), Moscova, pe care le transmitem unuia altuia ca pe un pașaport comun în care ne înscriam fiecare numele. Cei de la radio făceau rost de cărțile valoroase mai lesne, și-apoi față de televiziune ei au fost mai curajoși, mai insistenți în privința promovării valorilor naționale. Tot aici am auzit înregistrarea pe bandă magnetică și vocea poetului academician Andrei Lupan... Tot așa, cu tărie, fermitate rostea (cuvintele) și Nina

Slutu. Energia pozitivă pe care o degaja, mișcările energice, expresia hotărâtă nu au trădat niciodată monologul singurătății hazardate...

Alături de Cecilia Melniciuc, Nina Parfentie, colegile din redacția literară au hrănit speranța în izbânda limbii române, dăruindu-se plenar acestei cauze mărețe...

N-am vrut să o caut pe Nina Slutu pentru a-i solicita un interviu, m-am gândit să scriu despre personalitatea poetei reieșind din urmele, impresiile pe care le lasă ea în inimile celor din jur...

În ultimii ani ne întâlnim mai ales la serate de poezie, lansări de carte și dacă timpul nu ne îngăduie să stăm la taclale, ne facem schimb de scrieri recente și descoperim reciproc cărările labirintului, potrivit-ne pasul, respirația la ritmul zilei care ne îndeamnă spre alte râuri cu același izvor...

*Petre POPA, scriitor,
fragment din schița „Inimă de carte”,
inserată în ziarul raional „Realitatea”, Soroca,
din 22 ianuarie, 2010*

POEME ȘOPTITE ÎN RUGĂ

Nu știu dacă s-ar potrivi un alt titlu pentru acest volum de versuri, apărut la Editura Tipo Moldova din Iași, în colecția „Opera Omnia”, poezie contemporană, numit destul de sugestiv – *Catedrala*, semnat de binecuvântata noastră scriitoare Nina Soroceanu.

Am avut nevoie de ceva timp ca să lecturez cele 552 de pagini ale acestei *Antologii de autor*.

Poeta Nina Soroceanu și prin cuprinsul acestui impunător volum nu-și dezamăgește cititorii fideli, fiind pe aceeași lungime de undă, exprimând setea de esențe discrete al contemporanității, întrucât această Lume contemporană caută idealurile în ea însăși, înainte de a le exterioriza într-un gest de auto-afirmare: „*O, câte lumi s-au perindat / Aici, în visul meu! / Și câte lumi m-au îmbiat / Să le urmez și eu!... / Dar unde-or fi oare acum, / Pe care drum de stea / Să pot din urmă să le-ajung / Cu toată mahna mea? Trimite-mi, Doamne, vise, / Și ducă-mă de-acasă / Pân' luna mi-a fi soră, / Pân' să mă*

cred crăiasă: / Să trec peste-ntristare, / Să uit de rău și bine, / Să știu că-s toate una / Și seamănă cu tine! / E calea grea și nouă / Și n-am busolă-n față, / Dar Visul iar mi-i tată / Și iar îmi dă povață: / „N-ai teamă, cât te sprijini / Pe-un dor fără sfârșit, / Cât inima te-ndeamnă / Să crezi în infinit!” (O, câte lumi!...p. 51), susține autoarea. Evidențele sunt respinse cu riscul solipsismului, deși incompatibilitatea acuzată este nu a insului cu ceilalți, ci cu tentația înstrăinării prin dezvoltarea subiectivității.

Poeta Nina Soroceanu demonstrează că ce e în afara eului se dovedește real prin aceea că violentează, încât chiar mitul platonic al jumătăților ce se caută într-o iubire, va fi reconsiderat: „*Te voi visa iarna. / Și foșnetul frunzelor, din amintire, / va presura iubire-n calea mea / până mă voi îmbăta. / Și-așa, beată de amintiri, / cu o singură privire / voi topi gheața / din inima ta*” (*Beată de amintiri*, p. 175), sau în (*Eu te rog*, p. 175): „*Dar pleacă! / Eu te rog să pleci, / Să uit că ești pe lume, / Să uit de ochii tăi pe veci, / Să nu-ți mai știu de nume... / Dar vino! / Eu te rog să vii / Din cântec și visare... / Să cred că-i clipa cea dintâi, / Când inima-mi tresare*”.

Autoarea pare mâhnită de trecerea timpului în care se regăsea, dar, supunându-se tăcerii, ea șoptește ruga: „*Dincolo e tăcerea... / Doamne, cât de mult am râvnit-o / De-am cântat – pentru ea am cântat, / De-am chemat – pentru ea am chemat, / Dac-am plâns – pentru ea am fost plâns, / dac-am râs – pentru ea am fost râs... / Suspinam – pentru ea suspinam, / Lăcrimam – pentru ea lăcrimam... / Îi recepționez undele-i liniștitoare / Vibrând undeva-n depărtare / Și-ncet-încet / Cum îl cuprinde poezia pe poet, / sau ca pe-un prunc – o mamă, / Ea m-a cuprins în brațe, / M-a sărutat pe față / și m-am lăsat cuprinsă / Și sărutată / De buzele-i de gheață*”. (*Tăcerea*, p. 270).

Ne aflăm într-o lume a poetei Nina Soroceanu în care nu sensurile aparțin lucrurilor, ci lucrurile sunt emanația acestor arhetipuri inaccesibile; ordinea naturală însăși va fi afectată, încât *ierburile* se atribuie *mirosurilor*, veritabile esențe intime ale vegetației (*La țară, la bunici*).

Autoarea noastră și-a conceput și și-a scris niște legi poetice doar ale sale. Nu este ordinea evidentă a lumii, sau *evidența* vieții, întrucât, starea de viață e grea: „*Cine știe, câte stele-au pierit – /*

eu să mă nasc; / Câte ploi și-au plâns lacrima – / setea mea s-o potoale; / Câte fulgere m-au răsărit; / Câte flori m-au murit; / Câte păsări / m-au smuls din tăcere?”... (Cine știe?... p. 228). Astfel, scriitoarea încearcă să fugă de aceste întrebări retorice care fac timpul transparent, dezvelindu-i interioritatea sacră.

De altfel, acest volum antologic intitulat *Catedrala*, oferit de scriitoarea Nina Soroceanu pare în aparență mânat de tristețe, dar rămâne o declarație sinceră de adeziune la viață, cu tot ce au legile sale esențial, intim, nonaparent, *interior*:

Vitalie RAILEANU,
critic literar

NINA SLUTU-SOROCEANU – O CONȘTIINȚĂ TREAZĂ

Mai întâi, am admirat-o ca ziarist-pedagog atent la procesul didactic. Ulterior am admirat-o ca scriitor atent la procesul literar.

Veni rândul și admirației pentru omul stoic care rezistă în fața unor nespuse drame sufletești și familiale.

Am fost colegi de breaslă ziaristică la „Învățământul public” și „Făclia”. Am realizat materiale împreună în drumețiile noastre prin școli. Am văzut-o cât de serioasă și motivată spiritual era în colectarea informației pe teren, în unități de învățământ și cu câtă măiestrie o structura în eseurile prezentate spre publicare.

Relatările ei inserate în ziar emanau mereu abordări proaspete, așa încât la tradiționalele ședințe săptămânale la care se analiza calitatea materialelor, creația colegei mele era înalt apreciată.

Firește, în eseurile, povestirile, nuvelele, reportajele ei nu poți să nu resimți harul de scriitor – limbaj elevat, digresii cu tâlc ordonate, metafore ce izgonesc plictiseala prin textul plin de vervă. Această perioadă de intensă activitate publicistică la ziarul care pentru întâia oară a făcut public apelul „Ceasul deșteptării a sunat!” rostit răspicat și convingător de dr.hab., prof.univ. Ion Buga, a coincis cu trecerea ziarului la grafia latină, cu publicarea acelor îndemnuri de redeșteptare a ființei naționale, pe care nu și le putea permite pe atunci aproape niciun ziar. Iar Nina Slutu-Soroceanu, animată de acel

avânt patriotic de care era cuprinsă întreaga redacție, pregătea pentru tipar, în fiecare număr, pagini întregi cu chemări colective la revoluția culturală și spirituală. Noi, angajații din redacție, am fost, la propriu, în epicentrul evenimentelor – „Învățăământul Public”, împreună cu „Literatura și Arta”, fără exagerare, au chemat tot poporul din stânga Prutului la lupta cea dreaptă. Iar ziarista Nina Slutu-Soroceanu, care, unde până atunci uimea toată redacția cu felul ei zbuciumat-neobosit de a fi, atunci și-a declanșat firea vulcanică și a contribuit cu toate puterile sufletului la procesul de deșteptare națională. Compatrioții îi admirau și stilul de a scrie, dar și cuvântul rostit cu elan de pe la tribune, la ședințele cenaclurilor...

Nina Slutu-Soroceanu, o doamnă de excepție, cu o operă de excepție. Și cu merite de excepție. Regretabil că de ani de zile în echipa „Făcliei” subsemnatul a rămas unicul dintre numeroșii ziariști combativi de odinioară. Printre cele mai vii amintiri sunt însă (și vor fi mereu) și cele legate de personalitatea radiind de energie, de crez spiritual, de voință, de principialitate, de cumsecădenie, de simț al adevărului și dreptății ale Ninei Slutu-Soroceanu. Văd în ea întruchiparea Pegasului dezlănțuit. A fost și a rămas persoana despre care știi cu siguranță că orice lucru întotdeauna pare în puterile ei, iar ea – mereu încrezătoare în virtuțile sale.

Pe orice om de cultură, oricât de distins ar fi, ea pare să-l considere egalul ei – și așa este! De atâtea ori am dedus (din exemple de viață, muncind împreună, în aceeași echipă), că mușchii spiritului și cugetului ei sunt întotdeauna puternici. Când figura ei năvalnică răsare în grupuri și pe la importante întruniri culturale, ea devine neîntârziat centrul atenției - demnă, sobră, sociabilă, cu reacții prompte, fulgerătoare. Omul care te face adesea să crezi că s-ar afla în posesia unei energii magice, o euforie de creație inepuizabilă. Toți cei care o știm, intuim că încă de acum înainte ea va demonstra comunității culturale de la Chișinău totul de ce este în stare.

Tudor RUSU,
directorul săptămânalului „Făclia”

ÎN CĂUTAREA IERBII DE LEAC SAU ÎMPLINIREA PRIN POEZIE

Se zice că însuși procesul căutării ierbii de leac e benefic. O fi știind această taină și poeta Nina Slutu-Soroceanu, căci ne mărturisește din paginile acestei cărți (e vorba de culegerea *Dumnezeia*, n.a.): „*Caut iarba de leac pentru sufletul pă răginit*”...

În raport cu plachetele anterioare, noua carte de poezii a Ninei Slutu-Soroceanu *Dumnezeia* înfățișează în mod pregnant o poetă ajunsă la amiaza nu atât a unei vârste anume, ci a unui verb inspirat și autentic, bine articulat artisticeste. Lupta care s-a dat până nu demult între versificarea lejeră și poezia „pură” s-a încheiat printr-o victorie sigură a acesteia din urmă, trăirile incandescente și durute până la tristețe ale autoarei aflându-și și o valorificare estetică pe potrivă. Aproape din fiecare piesă lirică a volumului „țâșnește” câte un frumos „strigăt” existențial apăsător: „Asta sunt eu, cu sinele și supraeul meu! Asta e crezul meu: cetățenesc, etic, estetic, ontologic, creștinesc, general-uman! Astea sunt visurile mele, dorurile și speranțele mele; dilemele și dramele mele, deziluziile și durerile... Țasta este universul meu de teme și motive, de idei obsedante, de imagini și metafore, de simboluri și mituri”, de cele mai multe ori surprinzător de proaspete.

Într-adevăr, e un univers artistic specific, bine individualizat și intimizat, tensionat, bogat în armonii și contrarii, în care gândurile și stările luminoase conviețuiesc cu cele umbroase, nimicitoare. Dominant însă este Dorul de a-și trăi până la rădăcini (până la „rădăcinile de floare”) poezia vieții și viața poeziei în perpetuă devenire și împlinire.

Noutatea și atractivitatea poeziei Ninei Slutu-Soroceanu provine din intuirea de viziuni neordinare asupra realiiilor vieții, din proiecții metaforice insolite, din răsturnări de perspective și din poante neprevăzute; dar mai ales, dintr-o mare *sinceritate și firesc* al discursului liric, dezinvolt până în acord cu „discursul” inimii. De regulă, este copleșitor nu numai potențialul sugestiv-revelator al formulei poetice confesional-meditative, ci și potențialul mesajului de idei de profund umanism. Autoarea are tot dreptul să mărturisească cu certitudine:

*Nu calc pe urmele nimănu.
Propria-mi cale o văd, clar, în față:
e calea adevărului
că trăim o singură viață.*

(Certitudine)

Cartea e pătrunsă – până la vibrație – de un puternic și nedisimulat fior ontologic și metafizic, mărturie că Nina Slutu meditează asupra condiției omului contemporan în plan multiaspectual și dintr-o perspectivă dialectică, filozofică.

Copilul propriu-zis și copilul din sufletul fiecărui om (dacă nu-l are, să și-l crească!), mama născătoare a toate și a tot (în viziunea poetei, Creatorul Lumii ar fi trebuit să se numească „Dumnezeia”; dacă, însă, nu s-a întâmplat, mai indicat ar fi să poarte acest nume, „femeia”), frumusețile dragostei și ale naturii, nevoia de purificare și autopurificare a sufletului, marile doruri împlinite și neîmplinite ale omului, doruri care s-au cristalizat în romanele tulburătoare (autoarea a semnat și câteva romane de o rară frumusețe), – iată câteva din temele și subtemele-pivot ale volumului de versuri *Dumnezeia*, semnat de Nina Slutu-Soroceanu.

Astăzi, când avem atâta tristețe de existență, atâta deficit de suflet și de dragoste („*Deficitul cel mai deficitar e dragostea*”, zice poeta), deficit de moralitate și de credință, deficit de visare cu ochii deschiși, – cartea *Dumnezeia* de Nina Slutu-Soroceanu vine să netezească întrucâtva și în măsura posibilităților această alarmantă stare de lucruri.

Acad. Mihail DOLGAN,
analist literar, scriitor, profesor universitar

SECVENȚE RĂZLEȚE DE LA ÎNTÂLNIRILE MELE CŪ CITITORII

Pe un scriitor, întâlnirile cu cititorii îl pot înaripa uneori, dar îl și întristează câte-odată... Îl înaripează atunci când reușește să stabilească bune relații de comunicare cu cititorii, când îi convinge să lectureze mult, dar și să mediteze, să analizeze cele citite; și-l întristează faptul dacă, din păcate, se lovește ca de un zid de indiferență față de carte, de limbă, de cuvânt... Dar scriitorul nu se dă bătut: scrie, se prezintă în fața cititorilor săi prin cărțile ce le editează, dar și în propria-i persoană.

Vorba lui Creangă: „Nu știu alții cum sunt...”, dar eu mă prezint în fața cititorilor mei **nu pentru a mă arăta, ci pentru a-i vedea**, a-i convinge și a le insufla dragoste de limba maternă; pentru a înțelege mai în profunzime firea omului, viața. Nu duc evidența acelor întâlniri, însă îmi notez, sporadic, impresii, gânduri, detalii despre ele. Iar unele amintiri despre întâlnirile mele cu cititorii chiar le port în suflet, peste ani, ca pe niște relicve scumpe. Deoarece îmi luminează calea, emană lumina. Aș vrea să cred că și unii cititori rămân, de pe urma întâlnirilor noastre, cu frumoase amintiri, cu dor și drag de Carte, de Cuvânt.

Întâlnirile-s de două feluri: programate și spontane, imprevizibile. Cele programate țin de invitații speciale fie din partea bibliotecilor, fie a învățătorilor, educatorilor de a merge și de a le vorbi cititorilor... despre ce? Despre orice! Mi-aduc aminte cum odată, fiind invitată de către colaboratoarele de la Biblioteca Publică „Ovidius” din capitală să le vorbesc picilor de la o grădiniță despre cărțile mele destinate lor, m-am „înarmat” cu ele, dar mi-am zis că e musai să le fac și o surpriză. Și ce surpriză le poți face unor copilași îngrijiți, dădăciți, sătui și frumoși?! Bomboane? – nu, că nu-s benefice pentru firava lor sănătate; flori? – dar ei, copiii, sunt florile vieții! Hai, zic, să le arăt ceva obișnuit – nevăzut, probabil, de mulți dintre dâșii. Am luat câteva spice de grâu aurit, pe care mi-i drag să le adun când dau în pârğ – o obișnuință sfântă din îndepărtata-mi copilărie, când înmărmuream de fericire să mă văd în mijlocul unui lan de grâu

vălurând... Și vin cu spicele aurii, acum, la întâlnirea cu micii mei cititori. Inițial, vorbim despre cărți, despre poezii: recit eu, recită și ei. Apoi vorbim despre pâine – că de unde vine ea? „Din magazin!”, strigă în cor copilașii. Da, cad eu de acord, dar în magazin, pâinica, de unde vine? Copiii meditează, se agită. Un băiețel îmi povestește că bunica lui coace pâine. Din ce coace bunicuța pâinica? întreb eu, complice la o mare taină și la fel de mare prietenie care, uite-o, se înfiripă între mine, bunica lui și el, omulețul care descoperă misterele lumii aceste: „Din făină!” exclamă omulețul, dar și niște fetițe prind a-mi mărturisi că și mămicile lor coc plăcinte, prăjituri... Ei bine, e momentul oportun să le dezvălui o altă mare taină: că făina se face din grâu! Iar grâu – iată-l, aici, îi spic. Scăpărări de curiozitate se aprind în privirile micuților: mă înconjoară (deși doamnele educatoare, bibliotecarele se fac a-i struni să fie disciplinați), admiră spicele. Iar eu depăn povestea pâinii mai departe: că spicele acestea au și ele părinți... (aici copiii chiar exclamă în cor, simultan: cine, cine sunt părinții spicelor de grâu?!); pământul și apa, le spun eu povestea asta simplă, însă nouă pentru ei; pământul nostru, pe care trăiți și voi, copii! Firesc, trecem de la povestea pâinii la poezie: despre spicul de grâu, despre părinți, copii; despre păsări, flori, buburuze... Ei, am impresia, deschid mai larg ochii – să vadă mai mult, să îndrăgească mai mult. Vreau să cred că le-am deschis și sufletul– pentru un spic de grâu, pentru pământul nostru mănos...

Dar tot la o întâlnire aici, la Biblioteca Publică „Ovidius”, deja cu niște elevi mărișori – de clasa a IV-a, m-am întristat nițel. Și nu din motiv că n-ar fi fost ascultători copiii, sau că nu manifestau interes pentru cărți. Ci pentru că, mi-am dat seama, pentru copiii de la oraș, azi, multe noțiuni le sunt necunoscute. În textul pe care l-am citit, figura și cuvântul *prăjină*. Ce-mi vine mie? Hai să-i întreb cum ar descrie ei o prăjină? Tăcere. Le-am mai spus o dată textul, în speranța să priceapă din context sensul. Același rezultat: tăcere. Și mi-am dat seama că nu doar neologismele se cuvin explicate copiilor, ci, din păcate, și unele cuvinte „învechite”, de care ei nu au habar. Cuvintele mor? Sau noi murim fără cuvinte, fără a ne cultiva limba, fără a ne-o îmbogăți continuu? Întrebări, meditații, îngrijorări îți pot provoca uneori întâlnirile cu cititorii, dar și bucurii. Bunăoară, aflându-mă

la o întâlnire cu elevii și cu picii de la Grădinița de Copii din satul Seliște, raionul Orhei, întâlnire care a avut loc în incinta bibliotecii sătești – o odaie strâmțișoară, boțită parcă într-un colț al casei de cultură din localitate – și picii, și elevii au prezentat un miniconcert, un recital de poezie. Lucru obișnuit. Neobișnuit era doar faptul că afară era frig! Frig era și în bibliotecă. Dar domnițele-eleve, stoic, s-au îmbrăcat în costume naționale, și încălțămintea au preferat să le fie ușoară... Era frig, iar picii, elevii cântau, spuneau poezii... M-au înduișat până la lacrimi. Mi-am zis că prea puține facem noi, cei maturi, pentru generația în creștere, sub aspect spiritual. Nu doar noi, scriitorii, dorim să fim apreciați pentru munca noastră. Cititorul, în special cel tânăr, dorește cu ardoare să fie admirat, luat în seamă, apreciat, respectat. Cititorul ne educă, indirect, simțul imensei responsabilității pe care se cuvine s-o avem în fața lui. Și tot acolo, la Seliștea Orheiului, mi-a fost dat să întâlnesc o tânără mămică ce mi-a mărturisit că are un băiețel de trei anișori și că ea îl deprinde, diminețile, să înceapă ziua cu... o cârticică. „Unde-i cârticica **noastră**?”, obișnuiește ea să-l întrebe, sărutându-l pe obrăjori când el face ochișori. Și copilul **caută** cartea **lui**, și râde fericit că o găsește mereu **în casă**, și o ține la piept, cu drag, dar și buchisește litere, silabe, cuvinte din ea. Sau născocoște cuvinte proprii. „Și nu plânge, zău, niciodată!”, mă asigură tânăra mămică, iar eu mă bucuram și-mi ziceam că ea, posibil, a descoperit și aplică în practică un exercițiu magic de a educa cititorul: de mic, din fragedă copilărie cartea se cuvine să-i fie prezentată micuțului ca ceva drag, frumos, atractiv. Un astfel de copil, crescând, se va întreba mereu: „Unde-i cartea mea?”, și o va căuta, și se va împrieteni cu ea pe viață.

Evident, există tratate, studii elaborate de către specialiștii în domeniu despre arta de a pasiona cititorii. La noi, un împătimit de Carte și de lectură – Vlad Pohilă, a scris chiar și o carte cu acest titlu, lucrare de care m-am bucurat să iau cunoștință cu mare atenție. Însă, îmi zic, părinții, bunicii – acei care l-ar putea îndruma de mic copil pe viitorul cititor spre lumina cărții, nu se prea dau în vânt să cerceteze, să citească ei înșiși (cei maturi, adică), astfel de lucrări. Și e păcat. Sfaturile unui specialist sunt binevenite. Însă realitatea ne convinge că... e mult până departe! Să ne bucurăm că încălcea există

minți luminate – educatori, învățători, bibliotecari, scriitori – care îi îndrumază pe copii, de mici, dar și la o vârstă mai măricică, să citească, să fugă de lumea păguboasă, de molima „lunii” virtuale – internetul, televizorul, care, dau alarma psihologiei, blochează dezvoltarea inteligenței.

Un aliat bun al scriitorului e învățătorul. Pe parcursul anilor, de când mă tot deplasez la întâlniri cu cititorii, mi-a fost dat să mă conving de acest adevăr: că învățătorul poate și trebuie să le vorbească elevilor și despre beneficiile lecturii, nu doar să le predea materia de studiu. M-am bucurat să iau cunoștință de metoda de activitate în acest sens a două învățătoare de vocație din Chișinău; Silvia Cricovan, de la Liceul Teoretic „Al. I. Cuza”, și Rodica Busuioc-Pojoga, de la Gimnaziul nr. 7 din capitală. Dumnealor folosesc orice ocazie – lecție, concert, manifestare festivă, adunarea părinților, ziarul de perete, deplasare la teatru, la biblioteci etc. – pentru a-i convinge și a le aminti mereu copiilor că, autocultivându-se, ei se descurcă mai bine și mai ușor când susțin un examen, când formulează un răspuns. Iar scriitorul le este aliat atât învățătorilor, cât și copiilor, în lumea cunoștințelor. Colaborez cu plăcere cu învățătorii-entuziaști, care nu-și precupețesc puterile pentru a-i înțelepți pe învățăceii lor. Mă duce gândul deseori la o doamnă învățătoare care și-a făcut o faimă aparte printre scriitorii noștri, și care se bucură de mare respect din partea lor. E vorba de Veronica Postolachi, profesoară de limbă și literatura română la două licee din Chișinău: „Mircea Eliade” și „Al. I. Cuza”. Originalitatea și ineditul acestei profesoare cu har de la Domnul rezidă în metoda ei de a petrece unele ore de curs la bibliotecă. Nu la cea a școlii, ci la o mare, veritabilă Bibliotecă Publică „Onisifor Ghibu”. Iar lecțiile organizate aici sunt veritabile medalioane literare, deoarece participă la ele nu doar bibliotecarii – învățătoarele – elevii, dar și scriitorii, special invitați pentru acest eveniment. Am trecut și eu (cu brio, sper!) examenul benevol de a mă prezenta cu producția-mi literară în fața liceenilor, și m-am convins că profesoara lor, Veronica Postolachi (doctor în filologie, apropo, și membră a Uniunii Scriitorilor...) îi ghidează spre valoare, le cultivă respect și drag pentru limba maternă. Mă bucur de fiecare dată când viața îmi scoate în cale învățători buni. Același sentiment

mi-l provoacă și colaborarea cu bibliotecarii noștri (mai bine zis, cu bibliotecarele noastre, deoarece bărbații, la noi, se cam feresc de profesia aceasta. Și explicația-i plauzibilă: lefuri mici, condiții de muncă, uneori, modeste, cerințe mari...). Oricum, bibliotecarii sunt aliații noștri buni. Anume ei ne organizează întâlnirile, deseori; anume ei coordonează în detalii evenimentul, și scriitorii le sunt recunoscători pentru colaborare. Mi-am exprimat și eu recunoștința, de fiecare dată, bibliotecarelor de la Biblioteca Publică Raională din Soroca, în frunte cu Eugenia Răileanu, doamnelor bibliotecare de la instituția de același rang din Orhei (director – dna Lidia Sitaru), doamnelor (și domnilor!) de la filiale și Biblioteca Municipală „B.P. Hasdeu”, de la Biblioteca Națională a R. Moldova, de la Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”: Noi, scriitorii, le numim pe bibliotecare **albinuțe** (sper să fie de acord că e cea mai frumoasă „poreclă!”).

Zeci de întâlniri cu cititorii, cenacluri literare, saloane de carte... – toate manifestările organizate la biblioteci necesită timp, pricepere, tact, dăruire și multă răbdare, calități și cunoștințe, dar și o ținută adecvată. Căci în cadrul întâlnirilor, trec pragul bibliotecilor oameni notorii de la noi, dar și oaspeți sosiți de peste hotare – artiști, savanți, politicieni, și, desigur, scriitori, care sunt „convertiți” apoi în fideli cititori. Da-da, eu, scriitoarea, acea care particip la întâlnirile cu cititorii, la rându-mi, sunt o pasionată cititoare: răsfoiesc presa, împrumut reviste, cărți la domiciliu, pe care țin neapărat să le restituie în termen. Din respect pentru bibliotecari, din solidaritate cu ceilalți cititori, fie maturi sau copii. Că lectura ne disciplinează, ne solidarizează.

E firesc și îmbucurător să întâlnești cititorul la bibliotecă. Dar e și mai îmbucurător faptul să-l întâlnești și în alte locuri, în alt anturaj: în parc, bunăoară; sau acasă la cineva, sau în transportul public... Omul cu cartea în mână e un indiciu că el se autocultivă (să sperăm că se și autoperfecționează...). Mulți cititori am cunoscut! Cu mulți am stat de vorbă, am făcut schimb de cărți, de opinii... Iar câțiva cititori chiar mi-au marcat destinul. Cum? În ce mod? În ce împrejurări? E mit, poveste sau părere doar? E adevăr și e lecție, concomitent.

Așadar, cine-s marii cititori care mi-au marcat destinul? Poate-s

vestiți profesori în ale cititului? Poate-s bibliotecari – îndrumători specializați anume în această disciplină?..

Da. Sunt copiii mei: Călin și Dănuț. De-ar fi să mă invite alți părinți la vreun seminar să le vorbesc despre arta de a crește copiii-cititori, fără falsă modestie cred că le-aș putea sugera câteva sfaturi utile și elocvente în acest domeniu (sens). Fiind înconjurați de cărți mai abitir decât de jucării, cei doi fii ai mei **s-au pătruns de carte** ca de ceva indispensabil existenței. Întâi le-am pus în mână cartea de colorat. O, ce spectacole cu cărți organizam noi! Nu m-am ținut de teoretizări, ci de intuiție. Din capul locului, le-am cultivat copiilor mei o atitudine grijulie, dar și de mare dragoste pentru cărți. Cum? Prin exemplul propriu. Aveam, țin minte, un dicționar cam terfelit, căci fusese deseori răsfoit, sărmanul, și hai să-l lecuim, le-am spus. „Dar ce-l doare?”, m-au întrebat copiii mei. „Totul, le-am răspuns: și degețelele, și năsucul...”. Cel mic, Dănuț, că tocmai era foarte „răcoare” în apartament, să nu zic frig de-a binelea, și că el era cam răcit, a oftat, înțelegător: nu-i bine defel când ești bolnav... și am lecuit cartea: i-am lipit copertile, am așteptat să se usuce cleiul, apoi am și învelit-o. „Să-i fie cald”, au concluzionat ei. Da, cărților le era cald în casa noastră. Mereu între cărți, mereu cu cartea pe masă, mereu cu cartea deschisă, nici n-am băgat de seamă când au deprins alfabetul, apoi au prins a silabisi cuvinte. Călinaș dormea (la propriu!) cu „Albinuța” sub pernă, astfel că, diminețile, s-o poată găsi și să admire fie vreun desen, fie vreo literă. De mirare, dar cartea a rezistat, și deja el, badea!, i-o deschidea deseori fiului cel mic, Dănuț, astfel că și micu’ a deprins alfabetul foarte ușor. Iar când a mers fiul cel mare – Călin, la școală, având experiența „lecuirii” cărților de mic, și-a învelit (singur! exclama el cu mândrie) cărțile cu mare grijă. Micu’, Dănuț adică, îl aștepta pe badea Călin cu mare nerăbdare să revină acasă, să-i arate ce a scris el la școală. Și de-aici încolo, copiii mei s-au pus pe citit cărți. Deși aveam multisoare cărți în biblioteca familiei, ei lecturau și de acolo, dar împrumutau cărți și de la bibliotecă: inițial, de la cea a liceelor unde învățau (Călin – la LT „Gh. Asachi”, iar Dănuț – la LT „Mircea Eliade”, apoi și de la „Ion Creangă”). Bineînțeles, mă interesam ce anume citesc ei, mai ales că eu scriam încă de pe atunci poezii pentru copii, dar și

improvizam cu ei diverse scenete, născoceam povești despre... orice. Despre ceainic, bunăoară, sau despre castane, când le aduceam toamna în casă. Din jocul acela înțelegeam mai bine psihologia copilului, și vroiam să scriu astfel încât ei, în primul rând, copiii mei, să mă asculte, să citească ceea ce-am născocit eu pentru deliciul lor. Mă bucuram nespun că nu-mi creau probleme: aduceau note bune, iar la limbă, la literatură erau lăudați mereu de învățătoarele lor că citesc bine, coerent, că scriu citeț. Ba și mai mare mi-a fost bucuria când am observat că Dănuț, micu', scrie pe furiș ceva într-un caiet, apoi chiar mi-a mărturisit că el scrie o poveste. Și a scris-o! A scris-o când mai putea ține tocul în mână, dar și când l-a atacat o boală incurabilă și i se uscau mânuțele, el, cu eforturi supraomenești, a dus la bun sfârșit povestea. Povestea vieții lui, „**Hidronauții**”, a intitulat-o, și pe care am reușit să i-o edităm post-mortem. Tot post-mortem, la Salonul Internațional de Carte pentru Copii, ediția 1999, cartea lui Dănuț Postolache, fiul meu decedat la doar 15 ani și patru luni, a fost desemnată a fi „Cea mai bună carte scrisă de un copil”. Cartea a avut două ediții, am lansat-o, cu inima în lacrimi, în școli, biblioteci.

La rândul-mi, i-am făcut pe fiii mei personaje centrale în cartea-mi de povestiri „**Împreună cu Binuțu**”. Că lui Dănuț așa-i ziceau toți: **Binuțu**. Adică, acel care face bine, un copil al binelui, cum sunt, de altfel, toți copiii, și păcat că mediul social le calicește sufletul inocent...

Și celălalt fiu-cititor, Călin, tot de carte a fost influențat, probabil, când și-a ales profesia de jurnalist. A susținut cu succes examenele de admitere la Universitatea de Stat din Moldova, și-a luat licența în arta comunicării. Că cititorul asta caută și dorește: comunicarea. Și eu de aceea merg la întâlniri cu cititorii: să comunic cu ei, să știu că ceea ce scriu află ecou în sufletul, conștiința cuiva...

Așadar, am cunoscut și m-am întâlnit cu diferiți cititori: cititori pe care i-am crescut, cititori-copii, cititori-maturi, cititori cultivați, cititori începători, cititori pe care trebuie să-i educi, cititori pe care trebuie să-i îmbărbătezi... Cuvântul poate face minuni! Iată-mă la o întâlnire cu micuții de la grădinița dintr-un sat din r-nul Criuleni. Zarvă, dar și bucuria unei toamne molcome, îmbeșugate. Fetițele-s gătite ca de sărbătoare, băieții au o ținută de mici gospodari cumpătați. Am

fost invitată să jurizez creația copiilor din frunze, poame, castane, crenguțe. Doamne, cum să jurizez eu atâta fantezie?! Cum să mă încumet a afirma că o compoziție e bună, iar alta, chipurile, nu merită a fi premiată, dacă eu nu-s capabilă decât de admirație?!? Le spun doamnelor educatoare că eu consider că toate compozițiile merită premii. Și-i premiez: cu poezii pentru copii. Dar observ că mâna unui băiețel e în ghips.

– Ce-ai pățit? îl întreb.

– Eram pe prisă, zice puștiul, și-am vrut să cobor, dar pragul era departe, de aceea am sărit, am căzut și...

Îmi întocmisem o listă cu poezioarele pe care intenționam să le spun copiilor. Dar, aflând pățania lui Andrian (așa mi-a spus că-l cheamă), schimb pe loc macazul : în loc de poezii despre toamnă, flori și rațe, le recit *Pisicuța face sport*, pe care o închei cu întrebarea: Vă place să practicați sportul? Și trag cu coada ochiului la Andrian. Păi bine, anume el e acel care ridică mânuța sănătoasă, nerăbdător, semn că anume el vrea să răspundă la întrebare. Bineînțeles, el are acceptul meu prioritar, și dă-i băiete! Că lui îi place să alerge, că el urcă în copac, și că s-ar plimba chiar cu bicicleta, ba n-ar fi contra să călărească un pic mânzul bunicului. Iar mânzul, sunt anunțată, are și el nume! (cum altfel? dau eu din umeri, complice) – Roibu, Roibuțu, Roibușor...

Ei zău, eu credeam că va fi nevoie să-l îmbărbătez că „las' c-a trece fractura ceea...”, iar acest mic haiduc îmi toarnă în suflet atâta voie bună, optimism și vorbă dulce, că-mi vine a nu mă duce...

Te îmbogățești, te îndrăgostești de oameni. Căci, la urma-urmei, nu vii la un cititor-tip, împietrit cu o carte în mână, fie ea oricât de măiestrit scrisă, dar vii la oameni pe care vrei să-i citești, să le știi destinul; oameni care îți pot deveni ulterior prieteni, personaje ale scrierilor tale; oameni de la care înveți și tu, la rându-ți, scriitorul, acte de stoicism, devotament, demnitate... Ajunsă la acest gând, memoria-mi aduce-n fața ochilor o cititoare deosebită: Ana Garaz. Ea a fost soția regretatului scriitor Mihail Garaz, împușcat mișelește în pragul căsuței sale din Trebujeni, Orhei, căsuță pe care el și-a meșterit-o cu propriile mâini. Motivul pentru care a fost împușcat un scriitor în pragul casei sale? Neelucidat nici azi, deși foarte cunoscut

de toată lumea. Mihail Garaz, ecologistul, pornise, în presa de la noi, o luptă pe viață și pe moarte cu nătărăi care tăiau ilicit codrul nostru secular ca-n... codru. Și a fost omorât. I-au rămas nepublicate articole combatante, poezii duioase despre plai, arbori, izvoare... Și buna lui soție, ca o Ană a Meșterului Manole, s-a zidit (citește – și-a cheltuit banii, sănătatea) în cărțile pe care le-a editat pe cont propriu, ale soțului ei. Ea, cititoarea... Ba mai mult ca atât: la plecarea-n veșnicie a Anei Garaz, sora ei, Alexandra Cucu, învățătoare bine cotate în Trebujeni, vinde casa, gospodăria proprie, vine în Chișinău și editează, pe cont propriu, opera (aproape) completă a lui Mihail Garaz, în 6 volume. Când ți-i dat să faci cunoștință cu asemenea cititori, te cutremuri de admirație și respect pentru faptul că există, totuși, oameni care știu a prețui munca, efortul scriitorului de a împlânzi lumea asta bezmetică, hapsână, rea.

Există cititori de care ești mândru. O astfel de persoană, pentru mine, este și dna Alexandra Badiu, soția regretatului savant istoric literar Vasile Badiu. Și pe dânsul l-a răpit moartea când era în floarea vârstei, când elaborase numeroase articole, studii pertinente despre procesul literar autohton. Dar pe care n-a mai apucat să le adune într-o carte... Atunci soția – cititoare – păstrătoare nu doar a focului din vatră, dar și a memoriei treze, a făcut demersuri, astfel că o stradă din orașul Chișinău, dar și două școli din republică îi poartă cu cinste numele lui Vasile Badiu. În plus, prin strădania și contribuția dnei Alexandra Badiu, în 2015 a văzut lumina tiparului o biobibliografie despre Vasile Badiu.

Cititorii, iată, duc o parte din povara elaborării și editării unor cărți necesare. Căci istoria literaturii, la noi, nu e pavată cu roze. Ea se scrie cu chin, cu lacrimi, cu jertfire de sine, și cititorilor le revine sarcina să se pătrundă de dramatismul, dar și de măreția ei.

Un alt exemplu elocvent în acest sens e și cel al creației Stelianeii Grama. Plecată în eternitate la doar 32 de ani, nici ea n-a apucat să-și vadă opera integrală editată. De lucrul acesta sunt preocupăți permanent părinții ei – Claudia Slutu-Grama și Dumitru Grama. Am participat de multe ori la întâlnirile cu cititorii pe care le organizează îndurerații părinți ai Stelianeii, în lipsa ei, și mă conving că cititorii noștri se pătrund de dramatismul situației, se maturizează, optează

pentru valoare – de dincolo de moarte, lacrimi, suferință – poezia, arta triumfă!

... Și nu există întâlnire a scriitorului fără întrebări din partea cititorilor. În special, copiii-cititori îi dau ghes cu întrebările. Te poți aștepta la orice întrebare, din oricare domeniu, de la gusturile gastronomice pe care le ai până la probleme și opinii despre tainele universului... Se întâmplă să fii întrebată, insistent, ce întâmplări haioase (îmi displace categoric cuvântul *haioase*, dar le dau ascultare copiilor...) mi s-au întâmplat în copilărie. Ei o fi așteptând, probabil, completări la năzdrăvăniile – amintiri despre copilărie *à la* Ion Creangă. Le-aș expune cu dragă inimă, însă, din păcate, copilăria mea a fost marcată de lipsuri și nevoi, căci noi, cei nouă copii la părinți, am fost nevoiți să muncim de mici pentru a ne întreține. Țin bine minte că în copilăria mea din perioada socialismului pe care tocmai declarau că-l fac tot mai fericit conducătorii imperiului sovietic mergeam, mică fiind, la Soroca, împreună cu două surori, să procurăm pâine. Ne duceam câte două-trei de fiecare dată, că **aveam dreptul** să procurăm doar o pâine-două de persoană, iar acasă așteptau guri multe, flămânde și hămesite de munci agricole. Că tata, chiar fiind invalid de război de gradul II, nu primea nicio indemnizație de la stat, și muncea de se spetea pe ogoarele gospodăriei colective, dar și pe lotul de lângă casă, pe care cei de la sovietul sătesc mereu amenințau să ni-l ia – că așa era directiva: tot pământul țăranilor să aparțină colectivei! Părinții îmi stăruie în amintire în broboane de sudoare. Nimic haios...

Altă amintire din copilărie, la fel, lipsită de haz, ține de deplasările mele la școală. Locuiam în partea din vale a satului, iar școala era în marginea din deal. Drumul lung, pe care-l străbăteam ca în zbor, pe timp frumos. Iar când se răzmuia huma, pământul se lipea, firesc, de tălpile încălțărilor. Era nevoie și de curaj să ajungi la școală, deoarece unii săteni lăsau câinii slobozi, iar un câine de bun gospodar ce face? – hămăie, ba și mușcă uneori. „Nu te temi de câini?”, mă întreba bunul meu părinte. Știind cât are de lucru, dar și dorind nespuse de mult să-l fac să creadă că fata lui cea mică deja e mare, îi răspundeam că nu mă tem. Consecința? De două ori am fost mușcată de câine, în copilărie, în drum spre școală; deci, spre carte. Dar am perseverat, nu

am lipsit de la lecții, n-am întârziat. Nimic haios... Să le povestesc copiilor de azi despre cum **am mers noi spre carte**? Inimaginabil să creadă că e adevăr, că a fost, cu alți copii, și mai greu... De aceea, când sunt rugată să le vorbesc de ceva nostim din și despre îndepărtata mea copilărie, le povestesc că-mi plăcea să urc în pomi, să culeg mere-pere. Și îi înveselesc mult când le împărtășesc ceva despre plăcerea mea de a cânta... urcându-mă pe gard. Rămânând eu singură acasă, mai mare peste orăștii, dar și să păzesc casa, că ceilalți plecau la muncă, am observat că pintenatul de cocoș, cântă mai cu tragere de inimă când se cațără pe gardul nostru de nuiele. Iar mie tot îmi plăcea să cânt! Tare! Cât mai tare! Să mă audă satul, nu alta. Scenă nu aveam, dar îi simțeam impetuos necesitatea. Și mi-o improvizam, urcând, aidoma cocoșului, pe gardul de nuiele. Cântam din toți bojocii. Mă ascultau orăștii, pomii și florile. Păcat că nu mă aplaudau, dar nu sufeream din acest motiv, că eu, la 4-6 ani, încă nu aveam știință de gestul acesta...

Îi invidiam și-i admiram pe surorile-frații mai mari – că merg la școală, că au cărți-caiete. Dacă mă comportam bine, bine de tot, ei îmi permiteau să țin în mâini vreo carte, să desenez ceva. Cititul l-am însușit, se pare, dintr-o ochire. Că n-avea cine se juca și cu mine de-a școala – toți erau serioși, plini de griji și de importanță, așadar a trebuit să le fiu recunoscătoare că au binevoit a-mi explica și arăta literele – cifrele încaltea o dată. Le-am memorizat, din prima, căci le vedeam și-n somn, și-n vis, și-aieva. Și am prins a citi, devenind și rămânând cititor pasionat pe toată viața. Iată de ce cred că cititorul trebuie educat din fragedă copilărie. Deși, azi, cu-atâta tehnică disponibilă, e mult mai greu să-l pasionezi pe cititor, spre lectură. Paradox! Eu, pășind prin glodul satului, mușcată de câini, nu m-am dezis de școală, de carte. Copiii de azi, cu biblioteci, librării, întâlniri cu scriitorii, ore de lectură etc. – o neglijează. Și-ar mai fi cum ar fi starea asta de lucruri, dacă, încaltea, ei ar apela la internet etc. spre a se informa, spre a acumula cunoștințe noi. Dar se întâmplă, din păcate, deseori că bieții copii *recenti* să folosească și aceste oportunități doar pentru a se distra. Iată un caz elocvent. Eram la o bibliotecă, în Chișinău. Am venit să consult presa. Cam simultan cu mine a trecut pragul bibliotecii și un băiețș de vreo 10-11 ani.

Era zi de vară. Deci, copilul era în vacanță. M-am emoționat de-a binelea; uite-l, îmi zicem în sine cu mândrie, copilul-cititor vine în vacanță la bibliotecă să... Dar ce-a făcut cititorul *recent*? A rugat-o (e-adevărat, respectuos) pe bibliotecara de serviciu să-i permită să se joace la calculator. Eu – cu ochii la ziare și reviste, dar și la micul așteptatul cititor. Nu exagerez; o oră întreagă el se tot căznea, apăsând pe butoane, să-l facă pe un personaj din jocul acela primitiv de calculator, înarmat cu o măciucă în mână, să-l lovească la scăfârlie pe un tip la fel de primitiv ca și el. Oameni preistorici, de peșteră îl pot face, meditam eu, și pe bietul *utilizator* din epoca modernă să rămână la nivelul instinctelor sălbatice. Păzea!, mi-am zis. E nevoie să-i *îndrăgostim* pe copiii de carte, iar pentru a ne atinge acest deziderat, e bine să ne conjugăm eforturile: părinții (familia), școala, biblioteca, scriitorii. Iată de ce particip la întâlnirile cu cititorii ori de câte ori am posibilitatea și ocazia s-o fac: întru a-i convinge pe cât mai mulți oameni să caute lumina cărții.

Și sunt fericită să constat că efortul acesta nu e în van. Ce plăcere e să asیști (și mai bine e să participi activ!) la ședințele cenaclurilor literare! Aici vin, de obicei, ființe cultivate, dornice de carte, capabile să rostească și ele cuvântul artistic sau, cel puțin, să aprecieze la justa valoare munca acelora care-l slujesc. Am observat că în acele școli unde este organizat și un cenaclu, elevii vorbesc mult mai coerent, preocupările lor extrașcolare sunt orientate spre autocultivare, lucru fără de care nicio școală, oricât de prestigioasă și performantă, nu te poate face om.

Savanții au demonstrat că acei copii care sunt crescuți într-un mediu cu multe cărți, sunt mai inteligenți. Nota bene!

Cel mai respectat cititor, pentru mine, e acel care nu mai trebuie să fie îndemnat să lectureze, dar care o face din proprie inițiativă, din necesitate sau plăcere, neprogramat. Anume episoadele acestea neprogramate, imprevizibile, spontane mă încurajează să cred că face să scriu, că face să las casă și masă și să merg, iar și iar, la întâlnirile cu cititorii mei. Cu cititorii mei? Dar îi am eu oare? Iată câteva episoade-răspuns. Zi de miercuri. Urc în troleibuz, ținând calea spre Uniunea Scriitorilor, unde o colegă își serbează două evenimente: un jubileu, și lansarea unei antologii. Sunt invitată, nu pot refuza, deși

e toamnă, multe griji casnice, multe pagini nescrise m-o fi așteptând să însăilez gânduri-rânduri... Zi însorită. În troleibuz lume puțină. Observ că un domn citește un ziar, lucru cam rar întâlnit astăzi, când telefonul mobil înghesuie și cartea, și ziarul. Observ și ce ziar anume citește domnul. Inima-mi tresaltă: e tocmai numărul în care am publicat ceva și eu. Dar domnul citește alte pagini. Așa... Răsfoiește ziarul. Citește atent, însă tot nu e pagina „mea”. Nu-mi iau ochii de la ziar: ce va face oare cititorul (acesta e cititorul adevărat! – pe care nu-l cunoști, care nu te știe...) când va da cu ochii de textul meu? Iată-l că schimbă iar pagina. Acum textul meu e chiar în câmpul lui de vedere! Mă emoționez: dacă da, dacă nu. Își reține privirea asupra textului meu, eu – asupra chipului său. Pare să manifeste interes! E stația la care trebuie să cobor. Cobor zâmbind: în troleibuz, într-o zi însorită de toamnă, un cititor necunoscut și-a oprit privirea la un text scris de mine. Nu-mi fac iluzii că mi-a reținut și numele, dar nu asta contează. Contează că ne dăm întâlnire, că, prin intermediul cuvântului tipărit, comunicăm. Acum meditez profund **ce** și **cum** ar fi bine să scriu eu în continuare întru a-i reține atenția cititorului meu. De fapt, meditez permanent la chestia asta: **ce** și **cum** să scriu. Mai ales, după ce doi cunoscuți – soț și soție, cu care am dat nas în nas în stradă, după ce am făcut schimbul obligatoriu de informații cum o mai ducem cu... pensia noastră mizeră, îmi spun, franc, că mi-au citit un fragment de proză, și mă întreabă când și unde ar putea citi textul integral. Le mulțumesc că m-au citit, și le promit să-i anunț când a da Domnul să-mi pot edita cartea ce va include și acel fragment, ne luăm rămas bun, și eu plec cu gândul la ei: oameni așezați, civilizați, de vârstă înaintată... Ei, ce așteaptă de la noi, de la scriitori? Că o întâlnire de aceasta, întâmplătoare, neprevăzută, cu un cititor neprogramat îi poate provoca unui scriitor mai multe emoții decât chiar vreo exegeză a unui analist literar referitor la opera lui... Deoarece nu crezi pentru critici, scrii pentru cititori.

Dar mi-amintesc cu drag de încă un cititor „spontan” de-al meu. Eram la policlinică. Urma să dau, cum zice lumea noastră pestriță la limbă, analize la sânge. Iar sângele, de obicei, în policlinică, se prevalează diminețile devreme. Rând mare. Fețe posomorâte. Și mai dezolant e peisajul, deoarece fac coadă și vreo patru părinți cu micuți:

două mămici și doi tătici tineri. Micuții o țin tot o gură. Mămicile reușesc parcă să-i calmeze pe micuții lor, dar tăticii se descurcă mai greu. Sau nu se descurcă deloc: copiii lor țipă, se zbat, vor să fugă. Unde? Undeva, dar mai departe de oamenii în halate albe. Ca să-și calmeze întrucâtva micuțul, un tătuc scoate ceva din geantă. E o carte. Tresar. E chiar cartea mea destinată micuților, *Primii pași*. Ediția cea cu coperta de carton, de format mai mare. Observ că e foarte uzată cartea, și bucuria mea n-are margini: cartea a nimerit pe mâini bune, ale unui cititor asiduu. Micul cititor, care până la acel moment se plictisea și poate chiar tremura de frica oamenilor în halate albe, își încheie amarul suspin, ia cartea în mâini, și i-o arată celuilalt băiețel, mândru de ceea ce posedă. Și, ca să se fâlească și mai tare, se cere jos din brațele tătâne-său, ține cartea doar de copertă (sărmana carte, era chip să se dezlipescă, dar micului cititor nu-i pasă de jertfa asta: el se poate mândri cu ceva!), și hai la alergat printre oamenii crispați, cu zâmbetul pe buze. Celălalt băiețel se cere, așijderea, jos din brațele lui tătâne-său, uită de teamă, și o ia cătinel în întâmpinarea micuțului cu cartea în mână. Și se rotesc ei în jurul cărții, unul o bălbănește, altul o privește, și se instalează nițică liniște pe coridor. Doar că o micuță, în brațele mamei sale, nu se ogoiește. Maică-sa vrea s-o aline, nu se ogoiește. Maică-sa vrea s-o aline cu o vorbă dulce, la ureche, cu o mângâiere tandră, însă fetița plânge în continuare. Ce face biata femeie? Îi arată fetiței o foiță-prospect din cutia cu medicamente. Și-i arată o literă: A. „A”, repetă fetița, arată cu degetul-i un semn pe hârtiuța ceea, și privește, cu triumf, spre cei doi băieței care valsează, nu alta, fluturând unul din ei cartea mea în tactul unei melodii doar de inimioarele lor percepută. „A” exclamă fetița și ia hârtiuța în mână: să priceapă cei doi că și ea are carte! Vine rândul, și tătucul cu copilul cu o carte în mână intră la medici. „Aaaaaa!” răzbate din cabinet vocea micuțului, dar nu chiar ca din gură de șarpe. Intru și eu, în alt cabinet. Dau proba de sânge. Proba de scriitor am dat-o. Mi-o iau cititorii mei – acei care mă invită la ei, care mă cunosc, dar și acei care habar n-au că au călătorit odată cu un scriitor în același troleibuz; că au pășit alături de el pe alei; că, la vederea lacrimilor lor, scriitorul regretă că nu a creat încă **Ceva ce ar zvânta lacrimile oamenilor, pentru totdeauna!**

În luna iulie, 2016 am fost invitata specială (așa m-a prezentat Zinaida Ambroci) la o întâlnire cu cititorii de toate vârstele din satul Lozova, Strășeni. Zi de vară, lumea, la sat, mai mult pe-afară... Totuși, a fost public multișor, ba chiar ales pe sprânceană – învățători, funcționari din primărie, bibliotecari, elevi. Zinaida Ambroci, originară din acest sat, își lansa două cărți de poezie – *Pe aripile iubirii* și *Sărut suflarea voastră*, ambele prefațate de mine (poate, de aceea m-a și preamărit cu titlul de „invitat special”...). În Lozova n-am fost de mult... încă din perioada când mai tăbărceam la șold reportofonul, greu de vreo 7 kg, dar amintirile despre această așezare mi-s frumoase. Oamenii vorbesc frumos, țin la vatra și la numele lor... Așa i-am și regăsit, doar că și în acest sat, chiar în centru, dar și pe la periferii, casele noi, frumoase, vecinează cu terenuri părăsite, lăsate de izbeliște de acei plecați să-și caute norocul domnul știe prin ce părți... - peisaj obișnuit azi pentru satele noastre. Oricum, public era, astfel că întâlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, culturală, așa putea spune. Uneori se întâmplă, în cadrul întâlnirilor, să manifeste publicul mai mult interes pentru cum arăți, necum de ceea ce-i comunic; alteori simți că publicul te tratează ca pe... un actor – ai sau nu ai har actoricesc?... Acestora le vorbești cam în van – ei și-or aminti de tine doar cum arătai, iar de poezie, de spusa ta nu le prea pasă... Nici de carte... Ei doresc și de la scriitor spectacol, distracție, haz (hlikeală) cu orice preț. Se întâmplă de toate, în cadrul întâlnirilor cu cititorii. Este important să nu te pierzi cu firea și să încerci a ți-i face aliați pe acei cărora le vorbești. Iar pentru asta trebuie să ai capacitatea de a-i convinge că **literatura contează**, că ea îi deschide omului noi orizonturi de cunoaștere...

Sigur, e mai plăcut să reconstitui secvențele „pozitive”, dar, straniu lucru, anume secvențele mai puțin plăcute îți provoacă mai numeroase teme de meditație, de analiză și de surprinzătoare concluzii. Iată de ce nu neglijez niciodată și amintirile mele mai triste, ba, pot spune, chiar le dau uneori prioritate...

Totuși, purced la drum, la întâlnirile mele cu cititorii, cu cele mai luminoase gânduri: să-i văd, să-i admir dacă manifestă interes pentru cunoștințe, pentru lecturi; iar dacă nu prea dau buzna la carte, să-i conving, să le explic că, în secolul nostru grăbit, cartea-l face pe om!

Astfel, în cadrul Salonului Internațional de Carte, ediția din 2016, am lansat cartea *Cuvinte înflorite*. Evenimentul s-a produs chiar în incinta Bibliotecii Naționale a R. Moldova, în sala „Alexe Rău”, la 2 septembrie. Adică, la începutul anului școlar, fapt ce-mi provoca teama că nu voi avea public. Însă lumea a venit: scriitoarea Ana Manole, Petru Iacob, Raisa Plăieșu, Valeriu Rață, Floarea Rotaru, Ecaterina Iurcu-Urătu, Gheorghe Postolache, Margareta Spănu-Cemârtan, Nadejda Pascal, bibliotecare. Una dintre bibliotecare – dna Tatiana Gheiceanu, a și citit (frumos!) două poezii de-ale mele. Actriță-bibliotecară, situație foarte fericită. La fel, și Raisa Plăieșu, scriitoare care e angajata acestei biblioteci, m-a susținut, a vorbit... Surpriza a fost că, totuși, au asistat și copii la lansare, iar Andreea Pintilei, elevă în clasa a IV-a la Liceul Teoretic „Gh. Asachi”, a reușit (din fugă!) să învețe și să recite două poezii de-ale mele. Le-am dăruit copiilor câte o carte, le-am mulțumit tuturor pentru prezență. În special, traducătoarei poeziilor mele în limba rusă – dna Ala Corchin, prezentă la lansare (care m-a și laudat că urmez, a zis ea, calea acelor autori, ce tind să armonizeze, prin poezie, lumea...), cât și lui Ilie Văluță, compozitorul. El ne-a delectat cu melodia „La nunta ta” (pentru care eu am scris versurile, cu ocazia căsătoriei fiicei lui – Diana, melodie-cadou la nunta ei, dar care sper să devină șlagăr și la alte nunți...), iar el, corespunzător, muzica. Dl Eugen, operatorul, a înregistrat tot ce s-a vorbit la lansare, și-i foarte bine! Întrucât, la lansări, se spun lucruri frumoase, interesante, însă, dacă nu sunt înregistrate, parcă nici n-au fost... Voi descifra pelicula, și voi transcrie textul...

Aceeași situație (când se spun lucruri frumoase, însă, dacă nu sunt înregistrate, se pierd...) s-a repetat și pe data de 15 septembrie 2016. De astă dată, la insistențele scriitoarei Raisa Plăieșu, mi-am lansat cartea *Cuvinte înflorite* la Biblioteca „Târgoviște” din capitală, alături de Valerian Ciobanu, care și-a lansat o carte SF. De ce la „Târgoviște”? Aici au loc ședințele Cenaclului literar-creștin „Cuvântul”, condus de Raisa Plăieșu. N-a fost lume multă (era duminică), însă toți cei prezenți au fost oameni **cu drag de limbă**, de poezie. Și lucrul acesta e foarte important, deoarece, între ei, cei îndrăgostiți de cuvânt, scriitorul se simte ca într-o familie. Ne-a

onorat cu prezența sa și dl Vasile Galaicu, ba a și vorbit, laudându-ne că slujim limba. S-au referit la creația mea (of, doar laudativ!) Margareta Spânu-Cemârtan, Petru Hasnaș, Nadejda Pascal, Raisa Plăieșu, Tatiana Afanas-Creciun... Din păcate, și aici au lipsit tinerii cititori (au fost doi – un tânăr și-o tânără, ajunși aici, probabil, din pură întâmplare), însă care n-au putut „râbda” până la sfârșitul șezătorii, și-au plecat – se pare că erau îndrăgostiți, și ce păcat că anume ei, îndrăgostiții, nu ascultă poezie! Că avem atâtea versuri de dragoste! – pentru ei... Dar fie: de-or fi îndrăgostiți cu-adevărat, pentru dânsii e mai important, la etapa aceasta, ce-și spun, fie și banalități...

Însă problema persistă: cititorul. Cum, pe ce căi să-l **îndrăgostim** de carte, de cuvânt, de poezie?.. Pentru că, doar îndrăgostindu-l, nu-l vom pierde. Permanent, meditez, analizez această problemă. Mă întristez când pleacă lumea din bibliotecă, în toiul șezătorilor literare. Bunăoară, atunci și acolo, la „Târgoviște”, se pare că erau create condiții și atmosferă ideale pentru a-l atrage pe cititor: sala, după renovare, superbă; bibliotecarele – întruchiparea amabilității, scriitorii – deschiși, dispuși să dialogheze... Ba, în plus, Raisa Plăieșu a și interpretat două cântece, pictorul Alexandru Harabagiu a executat schițe, Tatiana Afanas filma-fotografia... Iar cititorul (e-adevărat, întâmplătorul cititor...) pleacă. E capricios. E alintat. Deși, pe de altă parte, o altă cititoare atunci, la acea ședință, ne-a mărturisit că ea, de dragul literaturii, a șezătorilor literare, venea tocmai dintr-un sat din raionul Rezina, să-i vadă și să-i asculte „pe viu” pe scriitori. I-am oferit un autograf. Deci, nu e totul pierdut. Ceva i-a mișcat sufletul acelei cititoare – ce anume? Păcat că în țărișoara noastră n-are cine organiza și desfășura nu doar sondaje de opinie despre popularitatea politicianilor, ci și despre și printre cititori. Cel puțin, cineva trebuie să-i amintească omului nostru, de orișicare vârstă, că „cine are carte, are patru ochi”. Iar de văzut, acum ni-i dat atâtea! Și avem nevoie, probabil, nu de patru, ci de 6, 8 ochi, pentru a discerne ce și de ce ni se întâmplă ceea ce pătimim...

Mă nedumerește faptul că nici la radio, nici la TV nu se organizează **dialoguri**, dezbateri literare; adică, să fie invitați scriitorii în studio, nu doar pentru a mirolăi coala niște teorii neghioabe despre modernism, cum se întâmplă cel mai des, ci să și vorbească scriitorul despre

viață, realitate, problemele sociale, de educație... Că scriitorul nu e un străin, ci e parte (și foarte binevăzătoare!) a acestei societăți. Însă realizatorii emisiunilor literare, la noi, preferă fie retrodiscuții, fie, cum spuneam, lecturi de pe hârtie, din cărți; sau, și mai neghiob, scriitorii sunt îndemnați s-o facă pe clovnul – să distreze publicul ascultător-privitor. Și mulți se lasă momiți, de dragul unei pretinse popularități, s-o facă pe clovnul...

Nu vreau să fiu scriitor-clovn! Chiar dacă uneori sunt rugată să vorbesc despre „întâmplări haioase” din viața, copilăria mea, și aș putea-o face (că am făcut teatru și-n școală, și la universitate...), și că mi-aș apropia, posibil, cititorii în acest mod (lumea, azi, vrea distracții...), eu mă străduiesc, în cadrul întâlnirilor mele cu cititorii (de toate vârstele!) să orientez discursul, dialogul cu ei pe un alt făgaș: pe cel al meditației, analizei, înțeleptirii lor. Însă, în acest caz, există un alt pericol de a pierde interesul cititorilor din fața ta: plictisul.

Fie un auditoriu de micuți, fie unul de maturi, e bine să le vorbești de o manieră accesibilă, lejeră, captivantă. Ușor de zis, greu de realizat. Unii autori își etalează superioritatea, turuind citat peste citat din opera lor, din cea a anticilor, din alte limbi etc. Chiar cei mai mici ascultători sesizează snobismul, și, sesizându-l, refuză contactul, comunicarea. În astfel de situații, devin și ei falși: mimează că ascultă, însă Domnul știe unde le zboară gândul... Probabil, aceeași greșală – de a-și etala superioritatea, vastitatea cunoștințelor – o comit și unii învățători de literatură, cerându-le elevilor să învețe și să repete doar citate (ale corifeilor!), teorii și reguli. Consecința – lehamitea, în cazuri triste – chiar ura elevilor față de literatură, limbă, cultură.

Întru a nu ajunge la situații și rezultate atât de regretabile, trebuie să regândim și să modernizăm însuși conceptul lecției de literatură. Lecția aceasta nu poate și nu trebuie să fie ca cea de fizică, să zicem, unde există legi etc. Literatura e emoție, și trebuie prezentată astfel ca să genereze emoții! Lecția de literatură trebuie să fie ca o învioreare spirituală a elevilor.

În cadrul unei întâlniri de-ale mele cu cititorii elevi (țin bine minte că ea avea loc în incinta Bibliotecii Publice Raionale Sorooca), o fetiță m-a întrebat dacă-mi plac călătoriile.

– Foarte mult! i-am răspuns eu și am adăugat: însă fără a pleca de-acasă.

– Cum adică? au făcut ochi mari cei prezenți în sală.

Le-am explicat că îmi place extrem de mult să aflu, să mă documentez chiar despre țări, locuri exotice, îndepărtate. Și o pot face de minune prin intermediul enciclopediilor, a cărților, adică, a televizorului, internetului etc. Imaginile, informația pe care le extrag din aceste surse le completez apoi foarte ușor, cu imaginația care-mi ajută să simt ceea ce se numește de la antici încă **spiritul locului** (*spiritus loci*, pare-se, în latină). Astfel, călătoresc în vis unde și cum vreau. Dar prefer să rămân și să trăiesc acasă! Mereu acasă. Pentru mine, deplasarea pe-o potecă de pădure, popasul lângă un firav pâraiaș de apă, sau lângă un tumultuos izvor constituie un prilej de fericire. Mă minunez ca un copil că mereu – singură! fără mamă, fără tată... - crește iarba, că înfloresc atât de frumos copacii, primăvara; că, dacă pui în solul acesta fertil o cât de mică sămânță, răsare ceva! – o plantă, un copac... și crește!

Aici îmi permit o digresiune lirică: am și eu o grădină, și-mi place, primăverile să merg anume la grădină: să muncesc, să îngrijesc de flori, de pomi, dar și să-mi spăl ochii cu splendorile pe care ni le oferă – pe gratis! – natura, primăvara: potop de flori, muguri cumiști, gingași, dar atât de puternici! Că se hrănesc, singurei, cu seva pământului, apoi cresc și ne dăruiesc acea verdeață crudă, neasemuit de pastelată, pe care ai vrea s-o tot fixezi pe retina ochilor și s-o tot privești ca pe o imagine dătătoare de bucurie și de sațietate vitală... În **călătoriile mele la grădină** (așa le numesc eu) eu văd mult mai mulți pomi în floare! Cireșii-vișinii își scutură deja agale petala, iar merii abia își desfac floarea și parfumul acelor flori, delicat, întâlnindu-se cu parfumul mult mai accentuat al liliacului, te face să respiri nu pur și simplu aer, ci **văzduh** – adică, să vezi și să respiri, simultan, cu sete, cu drag, cu recunoștință pentru pământul care le alimentează. Și, stând eu în grădina mea, mută de fericire că-mi oferă natura-mamă această comoară de peisaj viu, mi-am zis că s-ar cuveni să-i ducem pe copiii noștri – pe orășeni în special, dar și pe cei din sate, în excursii nu atât prin locuri așa-zise turistice, peste mări și țări, căci acele călătorii le pot inocula **dorul de ducă**, de străinie, și, în consecință, de înstrăinare de plaiul natal, fenomen la care participăm, neputincioși, incapabili să-l stopăm... Ci să-i ducem pe copiii noștri

în excursie, primăverile mai ales, în livezi cu pomi înfloriți – acolo unde nu e nevoie de nici un cicerone-ghid, ci doar de ochi de văzut, inimă – de îndrăgostit, și suflet – de simțit. Astfel, i-am îndrăgosti pe copii de plai o dată și pentru totdeauna! Și nu i-ar mai purta dorul pe meleaguri străine... Aș sădi, în scopul de a-i înrădăcina cumva pe toți conaționali mei **acasă**, o livadă de liliac – mare, pe-o costișă. Liliac de toate nuanțele, violet și, pe ici-colo, câte unul de un alb imaculat. Farmecul liliacului în floare rezidă anume în repede-a-i trecere: trebuie să-i aștepți sosirea ca pe o minune: să vii într-un suflet s-o vezi, s-o admiri și, știind că se va trece repede (curând), să-l sorbi cu privirea și cu plămâni cu nesaț, cât mai profund, în dorința de a-i păstra, fie și în amintire doar, splendoarea... În general, există atâtea – simple! – „metode” de a-i îndrăgosti pe copiii noștri de plai, de vatră, de patrie! Doar că nimeni încă nu le-a explicat bine de tot eficiența. Or, în această subtilă educație, nu de „metode savante” e nevoie, ci de mult-mult tact, suflet și... acțiune.

Excursiile simple – la un izvor, la un stejar, la un cuib de pasăre; primăvara – într-o livadă înflorită, vara – într-un lan de grâu vălurând; toamna – într-o vie doldora de rod... – sunt lecții! Lecții elocvente, învățăminte cu sens profund: că pământul ne ține, că ne hrănește și ne adapă; că pământul ne oferă – pe gratis! (lucru extrem de elocvent și neobișnuit azi când mulți consideră că totul-totul se vinde și se cumpără, când pentru orice trebuie să plătești...) bucurii.

Copiii s-ar convinge că **plaiul le oferă daruri** – ca Moș Crăciun, ca părinții – bunicii... Și li s-ar îmblânzi, limpezi gândul, și s-ar înrădăcina în sufletul lor inocent dorul **anume** de acești pomi, de aceste izvoare, de acești oameni... O dată pentru totdeauna!

Nina SOROCEANU

Nina SOROCEANU

STRĂVEZIMI

Cugetări, sintagme, aforisme, puncte de vedere

- Doar în străvezimea adevărului îți poți purifica sufletul și conștiința.
- Ferice de acel care, căutându-l pe Dumnezeu, se descoperă (găsește) pe sine!
- Credința l-a salvat pe om.
- Tradițiile sunt oglinda noastră spirituală.
- Cine crede în Sfânta Înviere, crede și în cea a înveșnicirii.
- Doar oamenii valoroși promovează valori.
- Suntem într-o acută și permanentă criză de oameni demni, de fapte demne.
- Din toate robiile, pe om l-a salvat totdeauna libertatea fanteziei sale.
- Înțeleptul nu-i critică pe ceilalți. Înțeleptul îi ajută și-i îndeamnă pe cei neînțelepți cel puțin să se deștepte.
- Când îți fuge viața de sub picioare, sufletul ți-i puntea de salvare.
- Cel care-a pățimit mai mult, acela-i mai priceput.
- Fapta omului, judecata Domnului.
- Ca să poți crea ceva valoros, trebuie să posezi simțul veșniciei. Starea de veșnicie nu presupune, cum poate părea la prima vedere, iluzia veșniciei, ci pe cea a continuității – ștafeta vieții, a speranței, a zborului, a dragostei, deci – a continuității. Continuitatea – calea înveșnicirii.
- Mulți autori doar poluează arta. Artiști poluanți.
- Cu cât citesc mai multă poezie, așa zisă modernă, cu-atât mai mult mă conving că cea mai perfectă poezie e tăcerea.
- Pe cel tare de înger singurătatea-l căleşte; pe cel slab de înger, îl nimicește.
- Cât univers conține opera unui mare artist!
- Doar la adânci bătrânețe înțelegi că unicul lucru pe care ar fi

- trebuit să-l însușești asiduu este arta de a trăi. Doar atât!
- Alergătura gândului te poate obosi uneori mai tare decât alergătura propriu-zisă.
 - Intelectualii adevărați sunt părinții spirituali ai unui popor.
 - Mediocritatea regretă că genialitatea nu ia mită.
 - Visul îți dă puterea să smulgi viața din ghearele morții.
 - Există oameni prin care se arată vecia.
 - Nu păcătuiești, și te vei îndumnezei.
 - Cine-și păzește limba, nu-și pierde țara.
 - E greu s-o faci pe nebunul între nebuni...
 - N-ai cum citi în stele, dacă n-ai învățat să citești în ochii oamenilor.
 - Literatura – clocotul lumii, oceanul omenirii. Nu e nimic altceva mai cuprinzător al necuprinsului omenirii ca literatura!
 - Va fi mult mai dificil, pentru om, să se dezrobotizeze, decât i-a fost să creeze roboți.
 - Pacea-i balsam, pentru viață.
 - Veșnicia, cică, s-a născut la sat... Și moare în marile metropole!
 - Cine nu se lasă umilit, mai greu poate fi-nrobite.
 - Nivelul de cultură al unui om se manifestă cu adevărat atunci când el e pus într-o situație cam incultă...
 - Nimeni nu posedă o limbă frumoasă fără o logică sănătoasă.
 - Prin poezie, o limbă își durează temple de veșnicie.
 - Catedrala sufletelor noastre
Mai durabilă-i ca stâncă milenară:
Ea adună infinitul zărilor albastre,
Ea ni-i scut și temelie pentru țară.
 - Dar nicio floare nu știe a minți;
Dar nicio mamă nu-și urăște puiul;
Dar niciun om nu știe a muri –
Doar a trăi abia de-nvață câte unul...
 - Versul meu mă apără de moarte
Și tot el mă va renaște-ntruna.
 - Ce fericire e să poți aprinde-un rug
în inima omului drag!
 - Citește-mi sufletul ca pe o carte
-

- Pe care îți permit – deschis – să-l vezi...
- Învăță să împarți fărâma secundeii în două.
 - Ne rugăm la tine, Doamne,
Când ni-i soarta grea;
Când ni-i sete și ni-i foame,
Cerem mila ta...
 - Îndurarea ta, Iisuse,
Nu are hotar:
Îl ridici pe cel care căzuse,
Îl înveți pe cel fără habar...
 - Împart raze de speranțe
Copilașilor zglobii,
Iar în taină de romanță
Las izvor de nostalgii...
 - Am știut surâsul florii.
 - Am aflat taina iubirii.
 - Cânt la cuvinte ca la un pian.
 - Trec singurică-singurea printr-o simfonie de cuvinte și le dirijezi
spre gura însetată a pruncilor.
 - M-am logodit cu-această palmă de pământ...
 - Am însușit, din dor, silabe și cuvinte.
 - Am fost și noi odată păsări!
 - Chiar sufletu-l poți vedea în oglinda timpului!
 - Din galaxia sorții renaștem ca din zgură.
 - Vecia nicicând nu moare.
 - Am scris un poem de iubire cu al inimii tainic fior...
 - Vântoaițele nu mă pot strămuta ca pe un pai de pe plai.
 - Adu-ți aminte de mine, pădure, când vei deschide frumoșii tăi
ochi, primăvara.
 - Plâng amintirile, plâng amintirile sfâșietor...
 - Inima mea, ca scânteia ia foc...
 - Mă cufundam în veșnicie ca-ntr-o poveste de alean...
 - Întristare fără alinare, ce te doare?..
 - Veșnicia: se desface floarea udată cu lacrimi.
 - Mă dau huța în leagănul amintirilor...
 - Cu suflarea caldă a inimii tale,

Apropie-te de inima pământului.

- Pân-o fi că voi muri, drag să-mi fie **a lumi**.
- Ar fi prea trist să nu crezi în iubire...
- Înaintează și prin disperare, orișicând!
- Visez de la o vreme că n-am pierdut nimic.
- Raza speranței: credința că Dumnezeu e-n preajmă.
- Un pic de infinit, de unde l-aș mai putea împrumuta?..
- Învăț singurătatea, învăț plecarea...
- Steaua vieții, necurmată: să dăm mâna cu nemurirea.
- Cutreierând această viață, ajungi la punctul de-nceput: nimic nu-nseamnă o speranță de nu-nsușești ce-a fost demult...
- Prin Domnul vom afla nemărginirea puterii noastre și credinței noastre...
- Prin Domnul necuprinsu-l vom cuprinde.
- Prin Domnul nevăzutu-l vom vedea.
- Ființa fără urmă s-ar scurge în nisip,
Dar Domnul ne-a dat Visul,
Și Domnul ne-a dat Timp.
- Cineva ne strigă din nemurire...
- Ce mare, ce grea povară! Să renaști din cenușă ca un izvor, din adâncuri...
- Crede în cântecul vieții ca într-o rugăciune tămăduitoare...
- Religia mea e iubirea:
Din câte le văd și le știu
Ea, mereu, ne-arată menirea
De-ai fi, din Tată în Fiu.
- Viața triumfă, aidoma unui drapel salvat de pe un câmp de luptă.
- O măicuță ce tânjește, ca floarea se ofilește.
- Mulțumesc, măicuță dragă,
C-ai vegheat viața-ntregă
Pruncia mea, viitorul,
Visele mele și dorul.
- O căutăm pe mama
Prin vise și-amintiri,
Dar îi aflăm icoana
În marile iubiri.

- Dragostea de mamă: apă vie din izvorul Tămăduirii.
- Icoana ta, măicuță, vie-i în sufletul meu
Alături de chipul bunului Dumnezeu.
- Amintește-ți-o pe mama cum ți-ai aminti de plai.
- Ce copil cuminte ești, mamă!
- În ochii omului iubit privești ca-n ochii cerului.
- Mereu veghez: lângă leagănul Copilăriei.
- Să trăim dragostea ca pe o perpetuă primăvară!
- Niciun cuvânt nu poate reda clipa dragostei adevărate, doar Veșnicia.
- Tristețea nu se va sfârși cu mine...
- Doar tu știi durerea inimii mele, floare uscată.
- Peste veacuri, peste munți este-o altă înălțare:
a visărilor cărunte, a iubirii ce nu moare.
- Și cartea ne provoacă setea: atunci când ni-i însetat sufletul,
pe care-l potolim cu lumină, cu înțelepciunea cuvântului scris...
- Eminescu a reușit să transpună în versuri nu doar trăirile sale, ci toate simțurile omenești. El a revărsat în poezie sângele său clocotitor, gândul său iscoditor, visul său triumfător.
Și acea frumusețe, acea armonie muncește. Ea ne pătrunde ființa, ne cuprinde și ne îndeamnă să ne perfecționăm, să ne cunoaștem mai bine tainele firii...
- Alfabetul educației se însușește greu, iar aplicarea lui în practică necesită nu doar cunoștințe ample, ci și dragoste față de copii.
- E știut de când lumea: exemplul personal al părinților e decisiv pentru buna educație a copiilor. Și dacă tindem, dacă dorim să avem copii cuminiți, buni la suflet și muncitori, să dăm dovadă noi, părinții, de asemenea calități.
 - Toți trebuie să se pătrundă de adevărul că nu este, pur și simplu, domeniu de activitate umană, ce nu ar necesita o cunoaștere cât mai temeinică a limbii materne.

- Peste veacuri, munți și stele este-o altă înălțare – iubirea care nu moare.
- Setea lumii – nemurirea.
- Mi-i strâmt în lume, fără ochii tăi...
- Nu ești singur, dacă mai există ceva sau cineva pe care-l gândești.
- Iubirea aprinde stelele.
- Cuvântul mamei, fraged și alinător ca o floare.
- Cine află iubirea, și-a dăruit fericirea!
- Dragostea e veritabila noastră naștere.
- Cuvinte – sămânță: te iubesc.
- Salvatoarea cea mare a vieții – dragostea.
- Dragostea ne înseninează sufletul.
- Viața omului, strop de veșnicie...
- Inima luminează mai puternic decât luna.
- Arta supremă a iubirii: să aduni, să păstrezi și să dăruiești lumină.
- Privirile îndrăgostiților aprind stelele iubirii.
- Cel mai rău hoț e acel care-ți răpește speranța.
- Orice clipă-i un dar – prețuiește-o.
- Destinul trece prin clepsidra timpului.
- Mireasma gutuilor, deopotrivă cu cea de busuioc, ne îmblânzesc tristețile.
- Oceanul lumii – larg și zbuciumat
Ca-n ziua furtunii, pare-a fi turbat:
Mușcă și distruge, luptă și lovește;
În loc să adune, veșnic risipește...
- La marginea inimii timpul devine abrupt...
- Toți caută un punct de sprijin; îl află doar acei care se sprijină mai mult pe sine decât pe alții.
- Mereu e timp să creștem în sine.
- Cel mai greu, dar și mai necesar, e să te naști în fiecare zi...
- Nu doar apă ne dau izvoarele, ci și cânt.
- Doar floarea merită să-i cer iertare...

- Noroc că umbra mă-nsoțește,
Noroc că nuca are coajă,
Noroc că mamele veghează...
- Ce ți-i drag, nu cucerești, dacă nu știi să iubești.
- Când slujești ura, trufia, n-ai știre ce-i Veșnicia.
- Moda schimbă „modernul”...
- În secunda vieții mele văzuși bune, văzuși rele...
- Atât de rar se-ntâmplă să întâlnești un om și să poți afirma că ai cunoscut un domn...
- Ca niște balade, frunzele: se nasc din baladă și pleacă în ea...
- Trădând iubirea, trădezi totul.
- Lipsa cea mare, a tuturor, e dragostea.
- E foarte trist să nu ai vreo veste – de alinare, de la cineva...
- Se-ntețesc lupii la stână?
N-aștepta – ia băta-n mână!
- Aștept primăverile: să-mi tămâiez învierile...
- Calea Vieții – Marea Carte – o citim de la-nceput...
- Privindu-mă-n oglinda lunii,
Părea că văd un tren grăbit
Oprindu-se în Gara Lumii
Doar cât să urc – și-n infinit!
- Țin calea spre Dumnezeu.
- Nu calc pe urmele nimănui, dar m-aș bucura să las niște urme pe care să le caute cineva...
- Scriitorul deschide fereastra vieții.
- Deschisu-s-a frunza – deschisu-s-a ochiul către uimire...
- Doar inima știe să numere clipele.
- Adună cer, cât mai mult cer în suflet!
- Salvarea-i credință.
- Oare aceasta-i legea firii
Când cei cu har, neprihăniți,
Străpunși de legile iubirii
Sunt cârmuiți de cei smintiți?!
- Doar tu ne poți salva, iubire!
- Coboară în taina firii, cu gândul solitar, și-ai să citești mai multe ca în stele...

- Dar nici aici, unde voiam s-ajung, nu e iubire...
- Dar nici aici, unde voiam să mor, nu-i începutul...
- Deprimem supraviețuirea de la flori.
- Așa e sufletul – tace și alege...
- De-am putea culege și dragoste, cum culegem flori!..
- Neuitarea: poetul răsare din cuvinte.
- Ca pasărea, cât voi trăi, în zbor aș vrea
Să-nalț iubirea ca pe-o stea...
- Mi-ar fi-ndeajuns să știu că mă cunosc...
- Ce neputincioase-s cuvintele în fața morții!
- Ce sărac e omul în lipsa iubirii!
- Cei dragi atâta timp nu mor
Cât nu-i acoperă uitarea...
- Nu mai e nevoie de cuvinte, când știi a asculta cu inima.
- Oamenii își otrăvesc sufletul unul altuia cu multă bucurie-n suflet...
- Învăț a cânta printre lacrimi,
Învăț a păși printre morminte...
- Dintre florile ce-au plâns
Tu-ai fost taina ce s-a stins...
- Tristețea, ultima se stinge
Ca dorul care n-am să-l cânt...
- Jalnic e să vezi iubirea, cum o pierzi...
- Vei afla ce-i fericirea când te-a părăsi mânia...
- Adevărata rugăciune a vieții: nu mă uita!
- De-ar tot fremăta iubirea
Ca frunzele, înverzirea!
- Mă tem să-mi amintesc cum fremătau copacii,
Fiindcă-mi amintesc, de fapt, de ruga ta: „Nu mă uita!”...
- Acel plecat în stele pe-aici nu va mai trece...
- Te așteaptă florile: să le-admiri culorile...
- Plângi în cântec, taci în descântec...
- În privirea mamelor - vecia.
- Morminte învelite cu lacrimi...
- De-o viață învăț iertarea...
- Moartea nu așteaptă: vine nerugată.

- Război: la fiecare colț de amintire, morminte și cimitire.
- Ne dăm veșnic întâlnire: la un colț de amintire...
- Artistului nu-i ajunge cer, celorlalți nu le-ajung bani.
- Revărsarea privirilor într-un lan de flori: să-și spele lumea ochii de ură.
- Nu plângeți! Să nu sărăm prea mult huma aceasta de miere, pe care au a se naște alți prunci...
- Cântă veșnicia la vioară
Și se risipește fericirea în zadar...
- „Ascultă-mă!”, se roagă lacrima cu lacrimi în ochi...
- Numai la dragoste gândeam, la sufletul de pâine...
- S-au risipit fără urmă speranțele ce le-am născut...
- Copii frumoși, copii cuminți
Se pierd fără de urmă,
Și-i rană inima-n părinți,
Și jalea-ncet îi curmă...
- M-aș boteza a doua oară – într-o lacrimă de rouă...
- Aud cum se coc stelele...
- Ce-mi pasă mie, fiule, de vremea care trece,
Când ochii tăi au adormit, și inima ți-i rece?..
Când un surâs ce a apus
Nici când nu mai revine,
Când tu te-ai dus,
Iar eu rămân
Orfană, fără tine?!
- Voi vorbi cu tine cum vorbești cu marea –
Fără de cuvinte, numai cu visarea...
- Ghicesc că lumina mi-i dată –
Un sprijin să am,
Și visarea se-arată, dezrobotă, la geam!
- Nu-i nimeni ca tine, mamă,
Să-nalțe rugă către cer
Pentru odorul mic, din leagăn,
Pentru suflarea-i de mister.
Nu-i nimeni pe lume, mamă,
Care să-i apere ființa

Cu inima, ci nu cu arma
Celor avizi de umilință...

- Veșnica memorie – apă curgătoare, tămăduitoare, luminată de cerul vieții.
- Mă voi plimba prin amintiri cum te-ai plimba printr-o livadă...
- E scumpă viața, și n-o dau pe ură:
Mai bine-o cheltuiesc, toată, pe dor...
- În viață, totuși, dragostea-i regină! –
De vrea, dă fericire tuturor.
- Iubirea pururi ne-nsoțește:
Cum pe o floare, soarele-o-ncălzește,
Cum se înalță pasărea în zbor,
Cum murmură în taină apa de izvor.
- Știu, oglinzile nu mint...
- Inima care iubește niciodată nu greșește.
- Când inimile noastre înfloreau
Cum înflorește pomul, primăvara,
Atunci viorile de dragoste-mi cântau
Și partitura inima-mi știa, mai bine ca vioara...
- Se-ntoarce sufletul spre soare
Ca un cocor, de cărduri rătăcit.
- În orice fir de iarbă văd un suflet,
În orice mugur simt cum urcă anii...
- Acum, că te iubesc ca-ntâia oară,
Și viața-mi pare că-i la început...
- Pășesc prin viață cu ochii în lumină,
Cu vers de șoaptă dulce și alinare lină...
- De dragul unui cântec –
Mai face să trăiești!
 - Am ars în cântec ca o lumânare,
Și-am plâns în cântec ca-ntr-o mănăstire...
- Căutam cândva umbra ta, și-am aflat-o în inima mea...
- Iubirile trădate nu te iartă! –
Te doare chiar și amintirea lor –
Iubirile trădate întâi mor...
- Mai bine-o dragoste târzie,

Decât să n-o știi vreodată...

- Un început de sărbătoare e dragostea ce te-a găsit...
- Vremea-i nemiloasă: schimbă oameni, amintiri și case...
- Visare, mută-mă-n iubire!
- Îmi oftează inima
Că mereu e singurea
În această lume mare
Unde-atâta dor și jale
Sunt călcate în picioare
Ca iarba de pe cărare!
- Aduceți dragostea acasă!
- Alta mai frumoasă nu-i, decât Țara Dorului!
- Întru dăinuire – zid de iubire;
- Întru viață fără moarte – zid de cetate.
- Sfântă Unire întru dăinuire.
- Nu-l mai aștepta pe-acel care-a uitat dorul...
- Nu-i ușor s-alegi din frumos frumosul cel mai frumos!
- Acel care-și pierde-obrazul, fără să caute, găsește necazul...
- Ceartă din nimic: cine-i mare, cine-i mic...
- Ce e întrebat, nu știe; iar ce știe, e prostie...
- Nu e glumă să glumești!
- Cine uită de prășit, va ajunge la cerșit...
- Cu căciula pe-o ureche... Dar nu-i om într-o ureche!
- Chiar și-ntr-un car cu noroc nu-ajunge pentru toți loc...
- Nu da ghes la păhăruș, să n-ajungi flămând-desculț...
- Eu am ales Cuvântul –
Să mi-l învăț mai bine.
Însă, de fapt, întâiul
El m-a ales pe mine.
- De obicei, acei duși pe sus nu urcă, ci coboară...
- Poezia mea e angajată: ea veghează izvorul limbii noastre.
- Ce ușor urmează pana
Pasul gândurilor mele! –
Parc-ar răsfoi o carte,
Parcă ar citi în stele...
- Să știi că timpul nu se trece doar – el mereu vine!

- Limba dorului o știe
Iarba, floarea din câmpie,
Pasărea ce cântă-n ram,
Omul-frate,
Omul-neam.
- Limbă de stat – ca o bună veste.
- Între cărți, ai parte de vecie! –
Poți călători, cu ele-n infinit.
- S-au ruinat palate,
S-au ruinat cetăți...
O viață fără moarte
Găsește omu-n cărți.
În templul lor anume –
Cel de biblioteci
Speranța-și pune-o lume –
Să dăinuie în veci.
- Toate florile plâng când se scutură,
Toate stelele razele-și plâng,
Toate clipele-s aripi de fluturi,
Toate viețile curg în pământ...
- Când revin în cântec, uit c-o fi să plâng...
- Cânt la cuvinte ca la un pian...
- Părea că e pe sfârșite vecia...
A reinventat-o poezia.
- Înmușcuresc cuvintele în gura unui prunc...
- Cetatea sufletului, mai durabilă ca piatra muntelui!
- Cetatea dorului – inima poetului.
- Să privim lumea prin fereastra inimii, de iubire...
- Spune-mi tu, frate de carte,
Cum e să duci mai departe
Lumina Cuvântului
În sufletul omului?...
- Din cât zburci a trebuit să mă adun!...
- Un nume e o avere – învață să-l păzești.
- Vetrele noastre de glorie au nume de istorie.
- Tac și cuget la icoane...

- Fii chemare către taine, către stele –
Tu ești **Om** **ce Cuvântă** către ele.
- Cu „poate” nu ajungi departe,
Cu „poate” nu ai de toate,
Dar cu dragoste de carte
Și cu muncă, îți faci parte...
- Oamenii mari
Mai rar ca florile răsar pe pământ...
- Ușor cade omul, greu se ridică...
- În cuvinte ni-i cetatea de gândire.

DIALOG ÎN LOC DE EPILOG

Nina Soroceanu intervievată de către Dumitrița Parfentie, corespondent radio, la finele anului 2012. O secvență din acel interviu a fost pus pe post în cadrul emisiunii „Convorbiri literare”, pr. I, Radio Național.

Dumitrița Parfentie: *Ați afirmat în poemele Dumneavoastră, că ați ales cuvântul pentru că ați crescut alături de cuvânt. Cum e să ai o astfel de copilărie, să crești alături de cuvânt?*

Nina Soroceanu: Nu doar copilăria, noi existăm în și prin cuvânt, și este o responsabilitate totuși, adică aceasta nu este o frondă, expresia aceasta, că „eu am ales cuvântul”, dar dacă ați observat, în poemul acesta am subliniat, că „însă, de fapt, întâiul El m-a ales pe mine”. Toți suntem scăldați, ocrotiți de acest izvor frumos care este graiul matern, limba maternă și iată de aceea îl și slujesc.

D.P. : *Spuneați că a avea un grai înseamnă a avea noroc. Acum, având în vedere problemele pe care le are neamul nostru la capitolul limbă, ne mai putem considera norocoși?*

N.S. : Ne putem considera și putem fi norocoși în măsura în care ne vom apăra ființa, ne vom apăra limba, vom ști să o slujim, să o dezvoltăm, să trăim prin cuvântul nostru, să-l perfecționăm, căci tocmai aceasta și fac poezii, scriitorii în general. Chiar, fără exagerare, de multe ori cu jertfire de sine, ei slujesc cuvântul. Tocmai aceasta și fac: șlefuiesc în continuare, duc mai departe, perpetuiază această nestemată.

D.P. : *V-ați jucat cu cuvântul încă pe când erați mică-mică-mică, din copilărie... de atunci scrieți poeme?*

N.S. : Absolut fără modestie, da. Nu scriam, evident că nu scriam, deși am deprins scrisul de foarte mică, înainte de a merge la școală. Deși trăiam într-un sat, așa să zic, cum se spunea pe atunci, ”fără perspectivă”, un sat mic, care intră și acuma în componența altor comune, în satul Țepilova, raionul Soroca. Și, deși iată în satul acela s-ar părea că nu era chip de a avea posibilități de însușire, de afirmare, fiind mezină între cei nouă copii ai părinților mei Tecla și

Iacob Slutu, am avut norocul, și se vede, că mi-a dat Dumnezeu așa o ureche fină pentru cuvânt, că auzeam și în special sesizam imediat sclipirile acestea - de limbă. Și mama, și tata vorbeau foarte, foarte artistic, atunci când caracterizau pe cineva. Sau, chiar la sărbătorile de Crăciun, bunăoară, neapărat tata ne învăța și colinde, și hăituri pe frați i-a învățat... Și, neapărat, în colindele pe care tata le iniția totdeauna el zicea: „Cine e cea mai frumoasă? E Teclușa cea frumoasă”, adică - mama; totdeauna în colindele acelea ale lui tata, pe care noi evident că mai apoi le-am însușit treptat, personajul cel mai principal, cel mai frumos, cel mai venerat era mama mea, Tecla. Și am deprins, iată așa, treptat nu a scrie poeme (sigur că nu puteam încă), dar – prin ritmare. De foarte mică, îmi plăcea să dansez – să țupăi, cum se spune pe la noi. Iar pentru a „țupăi”, aveam nevoie de muzică, de ritm, cel puțin. Săream într-un picior și-mi născoceam ritmurile mele, simple: „Tra-la-la”. Iată, să zicem, îmi venea să sar într-un picior, căci nu eram, parcă se vede, și acuma sunt cum se zice pe la noi „tuchilată pe lopată” – când șezi așa, nemișcată într-un loc, dar eram tot așa: vioaie și săream într-un picior: Tra-la-la-la! sau alt ritm făceam, și jucam, și săream. În plus mă urcam într-un pom, ascultam păsările... Satul nostru are două păduri – o pădurice, nu chiar mare și alta. Am trăit într-un paradis al păsărilor. Întrucât sunt aceste două păduri – una de o parte și alta de altă parte, păsările din pădure veneau și în pomii din sat, pentru că nu suntem departe de malul Nistrului, satul fiind situat la vreo cinci kilometri de râu. În acest paradis al păsărilor, în special primăvara, abia acum analizez și-mi dau seama că așteptam la sigur să înflorească copacii, era ca o deschidere, dar întâi și întâi, veneau păsările... Veneau multe păsări pe când încă nu se lua zăpada, și ciripeau, și cântau!.. Acum înțeleg și sesizez, dar atunci pur și simplu trăiam în lumea cântecului și a poeziei. Mă trezeam, bunăoară dimineața sau în dricul zilei și auzeam ceva, un ciripit nou. Imediat observam chiar în fața casei stătea un pițigoi, sau alte păsări, și triluiau, și pe urmă alte păsări veneau... Astfel în acest paradis al naturii, am deprins și eu „scrisul”, cântecul. În plus se făceau niște hore extraordinare și la hramul satului, primăvara, de Sfântul Gheorghe. Astfel, intrând eu în ritmul acesta al limbii și totodată al păsăretului, al muzicii, se vede că s-a

întâmplat minunea aceea că în solul sufletului meu era deja brazda aceasta de receptivitate pentru ritmul muzicii, al limbii. Primele mele „poeme” au fost... silabice, pot spune. Așa m-am format și m-am cultivat permanent. Am avut întotdeauna o dragoste de limbă, de grai, de sonoritatea limbii, de muzica ei. Așa m-am format...

D.P. : *Acum înțeleg de ce cântați în poemele Dumneavoastră atât de mult primăvara! Trebuie să discuți cu poetul, ca să-i „prinzi” versul. Pe de altă parte, într-un alt vers spuneți că recitiți permanent cartea vieții. Și vroiam să vă întreb : care parte vă place mai mult să o recitiți?*

N.S. : Uneori mai recitești, din păcate, și ceea ce nu-ți place... Sigur că mi-ar plăcea să recitesc permanent tot ceea ce ar fi așa... doar strălucitor, doar vesel. Însă, iată, *cartea vieții* este foarte complexă, este și cu pagini de lumină, dar și cu pagini de furtună - cum e și destinul omului (mai ales în țărișoara noastră)... Dar, viața este, totuși, o mare zbuciumată pe care, ca s-o parcurgi, trebuie să ai răbdare, perseverență, rezistență, să-ți călești cugetul, sufletul ca s-o recitești, ca s-o treci cu demnitate, în special. Că de ce se scufundă unii în această mare zbuciumată? Pentru că nu-și dau seama că viața nu este doar o putere de valuri; viața este un zbucium, și trebuie să ai rezistență! Iată de ce cartea aceasta este o carte foarte complexă, este și cu pagini de lumină, dar și cu pagini de umbre... Trebuie să ai rezistență! Iată de ce afirm: *cartea vieții* este o carte foarte complexă.

D.P. : *Adică viața nu este ca discul lui Odin: cu o singură față, cum zicea Borges... Întotdeauna, orice felie cât de subțire are două părți. Poemele Dumneavoastră mai dezvăluie că ele, cuvintele, se nasc din tristeți. Oare trebuie întotdeauna să fie poetul atât de trist ca să scrie?*

N.S. : Dacă ați citit atent ce-am scris, chiar în cărțile din față, ziceam că viața e complexă, și nu poți ocoli problemele, chiar dacă ai vrea să le ocolești. Unii se refugiază în Nirvana. Poate că nu au rezistența necesară sau nu știu a-și apăra ființa... Eu nu fac parte din categoria lor. Eu redau, în versurile mele, și această fațetă a vieții: de tristeți, de lovituri, de...

D.P. : *Ca în poemul ceta cu băiețelul care vrea o minune, și caută un om bun?*

N.S.: Da, da, vă referiți la balada *Singur, singurel pe lume*. Totodată, vreau să zic că Dumneavoastră, dacă ați luat cunoștință de conținutul cărții ce stă în fața noastră culegerea *De la noi până la voi - poezii de voie bună*, care a văzut lumina zilei în 2012 și însumează aici poeziile și șarjele mele, ați înțeles, probabil, că-mi doresc și sper ca prin ele să le insufl cititorilor o doză de voie bună! Capitolele: „De-o teapă”, „Taifas fără popas”, „Să ai nume-n astă lume”, „La vetrele dorului”... sper să le placă cititorilor...

D.P. : *Știi ce vreau să vă întreb? Ați spus că v-ați refugia într-un vers, Mă întreb: „În care vers v-ați refugia, din aceste cărți?”*

N.S. : Nu știu... De fapt, deja m-am refugiat în toate, pe parcurs! Ba în una, ba în alta și, în special, în cărțile pentru copii. Iată, chiar în aceasta – *Moș Crăciun ne-a vizitat* – e un joc, o scenetă... Sau, să zicem: *La bunica în ogradă*. Am scris-o demult, a văzut lumina zilei demult, și mi-aș dori mult să o reeditez. Vă recit doar o poezie din această carte: *Alfabetul cocoșelului*:

*Cocoșelu-și umflă pieptul,
Parcă ar spune alfabetul...
Dar nu știe mare lucru,
Zice numai cucuriguu...*

Mă strădui prin joc, ludic, să le vorbesc micilor cititori. Căci copiilor altfel nu le poți vorbi! Cred că greșesc unii autori, care teoretizează mai mult. Poezia nu se scrie din teorii! Dacă ar fi atât de ușor te-ai așezat și ai creat... Dar poezia, în special cea pentru copii, se crează absolut în alt mod: dintr-o împletire extraordinar de subtilă între psihologia aceasta a copilului, care e ca o strună, ca o rază de lumină foarte-foarte fragilă, și, ca să nu o rupi, trebuie să știi a „juca” la ea foarte-foarte ușurel. În special în poeziile pentru copii, fac acest joc subtil. Am ținut cont de aceasta și în cartea „*Moș Crăciun ne-a vizitat*”. Chiar săptămâna aceasta am fost la Gimnaziul „V.Aleksandri”. Copiii încenează întreaga cârticică acum, în ajunul Crăciunului. Copiii din clasa întâi cântau cu atâta entuziasm: „*Moș Crăciun, Moș Crăciun nu te-ai abătut din drum! / Moș Crăciun, Moș Crăciun ai sosit la noi acum!*”. Și băteau din palme, la o repetiție. Nu știu pe cât îi inspirăm noi pe copii, pe învățători, dar ei pe mine m-au inspirat, și, venind acasă, o noapte nu am dormit – am scris. Sau,

întrucât am fost mai alaltaieri într-o altă deplasare literară, să-i zic așa – în satul Borogani, raionul Leova, și tot la un gimnaziu. Acolo am văzut măgăruși – așa cumiței în zilele acestea, cu căpșorul în jos, trăgeau căruțele celea... Am observat și un măgăruș legat de cleampa ușii, care păzea casa. Părea trist. M-am gândit că nu are fân și am venit acasă, și imediat am scris despre doi măgăruși un poem întreg: unuia i-am dat numele Urechiușă, celuiilalt – Codiță. Acum lucrez și perfecționez textul și sper chiar să scriu o carte despre aceste animale muncitoare și cumiți... Iată, așa te inspiri și crezi...

D.P. : *Observ că ați rămas într-o oarecare măsură copil. Nu întâmplător spuneți că și cărțile Dumneavoastră, unde vă puneți sufletul, le lăsați deschise – ca să le citească toți. Și în plus, mai afirmați că odaia unde sunt visele Dvs. stau ușile toate deschise mereu. Dar nu e oare un risc, adică, visele ar putea să intre oricând, dar și să iasă?*

N.S. : Nu, în privința aceasta, nu duc lipsă de vise. Adică, nu mă înspăimântă. Eu le-aș permite, celor triste, ca să dispară, să plece, să mă părăsească ele pe mine...

D.P. : *Ce vise aveți?*

N.S. : Am vise frumoase. Sunt vise care mă protejează. Sunt protejată de visele mele, precum oul este protejat de pojghiță. Ele m-au ajutat să înfrunt chiar de foarte multe ori loviturile sorții. Adică, nu m-am refugiat în ele, dar au venit alte vise, și le-am născocit chiar! Dacă ați observat, chiar și în cartea aceasta de proză *Cu rădăcinile în vânt* spre deosebire de poezie, în proză îmi exprim mai mult poziția mea de cetățean, Dar și în povestirile fantastice *Ecoul Universului* și *Gândul de întoarcere*, chiar și acolo e vorba de vise. Iarăși nu mă refugiez, dar mă strădui și fac așa, ca o împletire între elemente chiar dure-dure de tot de viață (cum ar fi în *Ecoul universului*)... Să le explicăm cititorilor, ascultătorilor că mi-am imaginat ce grozăvie s-ar putea întâmpla în univers dacă doar ecoul acestor cuvinte – „război stelar”, ar ajunge acolo... Mi-am imaginat că aceste cuvinte au răzbătut, doar ele, în Univers, și au declanșat și acolo un dezastru cosmic... Păi, uite, iată am și astfel de vise.

Căci cine este scriitorul? Este o vibrație, o ființă vibratorie, care receptează totodată toate acestea, își exteriorizează temerile și

încearcă să creeze ceva protector. Căci de ce creăm noi, mulți din creatori? În speranța că cititorul, ascultătorul va găsi, în creația noastră, un strat protector al spiritului uman – să-și protejeze sufletul. Dorința aceasta ne dă puteri să creăm.

D.P. : *Eu aș mai adăuga că un scriitor este o persoană darnică, pentru că un cuvânt rostit este pe jumătate al celui care îl rostește, iar jumătate al celui care îl ascultă. Dacă tot vorbeam despre cartea „Cu rădăcinile în vânt” apare la Dvs. un personaj care este în căutare de un ascultător. La un scriitor american – Truman Capote, apare un personaj care cumpără vise. Cât de mult ne inspiră realitatea în ceea ce scriem? Și oare chiar într-un asemenea punct a ajuns lumea, când trebuie să umblăm noi, ca Diogene să căutăm un om ziua în amiaza mare, cu o lampă? E greu de găsit oameni buni, oameni frumoși la suflet?*

N.S. : Mulțumesc. Da, aici am putea conversa ore întregi. E minunat, că Dumneavoastră aduceți în discuție probleme atât de profunde, chiar filosofice. Prin modul acesta al nostru – artistic, de a vedea lumea, care uneori, unor neinițiați, le poate părea așa, un joc, – poate chiar gratuit, dar, în esență, el este un joc foarte-foarte profund, cu elemente de psihologie, filosofie, sociologie și toate „ligismele” care e posibil și care țin de ființa umană. Vă referiți la povestirea *Un mort frumos*. M-a durut sufletul când am scris povestirea aceasta! Noi vorbim deja ca două persoane inițiate, eu ca persoana care am creat această povestire, Dumneavoastră sunteți inițiată ca ați lecturat-o. Ascultătorii pot să nu înțeleagă despre ce vorbim noi. Să-i inițiem pe scurt: în această povestire un personaj, o femeie, dă un anunț într-un ziar, un anunț foarte bizar: că „angajez un ascultător, plătesc foarte bine”. Plătește bine cui s-ar apuca s-o asculte ca ea să-și spună păsul. Păi bine, când am scris aceste două propoziții... Prima propoziție: „Știi să ascuți un om? – a întrebat sever doamna”. Și a doua propoziție, când cea care s-a angajat, ar vrea să-i răspundă: „Eu știu să ascult și un câine”. Am vrut să-i răspund prompt, însă la fel de prompt mi-am amintit că, în conformitate cu contractul nu am dreptul să-mi exprim părerea... Sinceră să fiu m-a durut sufletul și mă doare și acum și mă tem să nu ajungem și noi să nu avem cu cine vorbi... Și tocmai de aia am și scris povestirea aceasta, și ar

fi bine să o citească mai mulți și să fie analizată. Apare problema: cum să ajungă cartea la cititor? Căci îmi doresc extrem de mult să ajungă cărțile mele la cititor. Am scris-o ca un avertisment: să nu dea Domnul să ajungem, și sper să nu ajungem la asemenea momente, Slavă Domnului, încă ne mai ascultăm unii pe alții. Iată, o dovadă este chiar faptul că m-ați invitat la radio, pentru ce vă mulțumesc și faptul că cel puțin Dumneavoastră deja ați citit această carte. Au mai citit-o și alte persoane, și m-a întristat faptul când mi-au spus că au plâns, citind-o. Erau două femei lovite și ele de soartă. Da, acolo sunt povestirile *Caii care vin din moarte*, *Un gât de viață*, care evident nu chiar insuflă bucurie, dar foarte-foarte subtil nici nu conduc spre deznădejde. Totuși rămâne speranța...

D. P. : *Mi s-a părut că Dumneavoastră puneți pe acelaș cântar speranța și o filă de carte. Avem nevoie de speranță, ca de o filă de carte...*

N. S. : Păi, tocmai! Uite, asta nu înțelege multă lume. Și nu înțeleg acei care nu caută în cartea, fiindcă scriitorul se toarnă în carte!

Dacă, iarăși revenim la poezia mea – că poetul se toarnă în cuvinte, poetul își toarnă în cuvinte tot zbulciumul sufletesc, și o face în speranța că va servi cuiva de învățătură, de îmbărbătare. Iată cu această speranță și creăm noi în mare, Adică, noi sperăm și noi creăm întru a oferi cuiva niște lecții de viață. Omul care-și dă seama că în fila de carte (bineînțeles nu în toate, căci sunt unele ușurele, distractive), dar au și ele, mă rog, rostul lor, poate găsi un prieten, acela citește, caută cartea. Eu, chiar și în cărțile mele pentru copii îi aduc pe cititori, așa prin joc, înspre o învățătură. Și iată în această filă de carte rămân, sper să rămână, și ne dorim noi, creatorii, toți scriitorii să rămână, o piatră de temelie spirituală pentru cei care vor citi, care vor dori să citească cărțile noastre.

D.P. : *Îmi place atmosfera noastră! Suntem înconjurate doar de cărți. Iată, este aici o carte micuță. Dar știm cu toții că nu întotdeauna putem judeca o carte după copertă și după mărime. Dumneavoastră pe lângă faptul că scrieți poeme pentru oamenii mari, poeme pentru oamenii mici, eseuri, mai și desenați. Am în față cartea „Nas în nas” : desene, șarje. Cine sunt persoanele care au intrat în această carte? Aveți și pasiunea pentru desen...*

N. S. : Apropo, fiți atentă! Că eu, acum când vorbesc, mai trag câte o otheadă, și s-ar putea ca și Dumneavoastră să ajungeți una din personajele desenelor mele, sarjele. Dacă ați observat, în această carte sunt șarje. Adică, prin ce se deosebesc șarjele de caricaturi? Șarja este „cuminte”. Există șarje literare și muzicale. Referitor la cele muzicale aș vrea să amintesc aici numele lui Gheorghe Urschi, pe care Dumneavoastră, fiind atât de tânără, nu ați prins acele momente, când el excela în acest gen. Când era el tânăr și plin de vervă, făcea niște șarje muzicale! de care aproape nu mai face nimeni și care, din păcate, nu au fost înregistrate și păstrate. Șarja o faci din dragoste pentru personajul pe care îl vezi și vrei să evidențiezi caracteristica lui existențială, spirituală. Am și câteva caricaturi, dar încă nu le-am scos în vileag. Mai mult șarjele, întrucât toate sunt din dragoste pentru cineva. Multe din personajele desenelor mele, ale șarjelor, sunt persoane concrete, dar nu am notat ale cui sunt.

D. P.: *De ce?*

N. S.: Să rămână ca un chip generalizator, generalizant. Să ghicească sau să rămână ca o caracteristică a unui om: care ba e cu gura căscată, sau altul e foarte visător... Pasiunea aceasta, pentru desen, am avut-o dintotdeauna. Am desenat și în caetele de studiu (deși eram o elevă foarte stăruitoare la școală din prima clasă). Aveam pasiunea aceasta, și când nu aveam o foaie lângă mine, îmi permiteam să desenez la sfârșitul caietului, așa pe o pagină, și aveam uneori neplăceri cu învățătorul care controla caietul. Dar mie îmi venea inspirația și desenam. Îmi place să desenez și acum. Am făcut și o școală de pictură, o școală pentru adolescenții din Soroca, care și acum este și care a dat și câțiva pictori cunoscuți.

D. P. : *Cum se numește școala cea?*

N. S. : Școala de Arte Plastice pentru copii și adolescenți din Soroca. Din propria inițiativă am mers acolo! Apropo, eu vreau să zic am făcut, școala din proprie inițiativă. Explic: deși părinții mei erau țărani, frații și surorile mele mai mari erau deja cu studii... Vă spuneam că am fost cea mai mică, dar nu m-a dus nimeni de mână! Nu m-a dus la bibliotecă, dar când am intrat în biblioteca de la Soroca, în clasa a IX și a X (am făcut studiile la școala din Soroca, școala nr. 1)... Când am intrat în bibliotecă am fost fericită, că am scăpat de păscutul

vacilor, al găștelor, al rațelor și toate celelalte, Căci așa era, le aveam acasă, trebuia să ne întreținem pe lângă părinți. A fost ca o fericire pentru mine să șed în bibliotecă și să citesc încontinuu. Nimeni nu m-a dus de mână nici spre carte, nici spre pictură. Așa a fost un imbold... Eu mergeam de la un cămin prăpădit, păcătos, unde locuiam la Soroca, și treceam pe lângă școala de pictură. Pe geamuri am văzut expuse desenele unor copii, care m-au frapat. Îmi imaginam că e o fericire să desenezi. Am bătut timid, încetșor la ușa aceea. Aveam și eu desene în creion, nu în acuarelă, nu în albume, căci costau bani pe care eu nu îi aveam, și nimeni nu mi le procura. Tatăl meu a fost invalid de război. O duceam modest, să zic așa, eufemistic. Desenam pe foi de hârtie. Am luat câteva din ele, am bătut la ușa școlii de pictură și am zis că aș vrea să învăț și eu aici. Un bărbat tânăr m-a întrebat, de ce vreau să desenez? Zic, iată am și eu niște desene... Am fost admisă. Acolo am început a face compoziție, un pic de teorie... Făceam totul cu mare dragoste. Am și acuma legitimația de absolventă a Școlii de Arte Plastice din Soroca cu note de „5”, cea mai bună bună pe atunci, și două note de „4” cu plus.

D. P. : *Din ceea ce ați spus, am înțeles că omul trebuie să aibă ambiție și dorință. Pentru că un om fără aceste două, e ca o pasăre fără aripi...*

N. S. : În special un artist...

D. P. : *Foarte bine, că desenați. Dacă tot se numește cartea „Nas în nas” ... Nu pot să nu fac o tangență și cu lumea cuvintelor cu care a început și dialogul nostru să vă întreb: aici aveți un autoportret executat în creion sau în tuș. Dacă v-ați face autoportretul dintr-un cuvânt, ce cuvânt ar fi?*

N. S. : Zbucium.

D. P. : *De ce?*

N.S. : Păi, vă și ziceam: viața te face așa! Sigur că aș vrea și eu să desfăc aripile, să fiu așa, ca o pasăre – doar în cerul albastru. Dar viața te și cufundă, chiar și în noroi, și trebuie să ai tăria și dorința de a-ți păstra cel puțin sufletul curat. Iată, aceasta încerc să fac prin creația mea – să păstrez sufletul curat. Că prin ce ne deosebim noi, oamenii, de alte ființe? Revin la măgărușul de care v-am vorbit sau la alte vietăți... Acesta e miracolul omului – sufletul. Sufletul omului

este incomensurabil, incuprinzabil, inexprimabil.

D.P. : *De aia afirmați în poemul Dumneavoastră că sufletul este ceea ce rămâne... În anul 2012 o să rămână foarte multe bucurii – cărți, pentru că a fost un an benefic, probabil, pentru Dvs. Câte cărți au apărut și care sunt bucuriile Dumneavoastră din 2012?*

N.S. : Bucuriile literare, căci mai am și alte bucurii – de a sădi un pom, spre exemplu. Căci am sădit în 2012 mulți pomi și iată, chiar acum, venind încoace, mi-am pregătit acasă niște crizanteme – care așteaptă să le sădesc. Vreau să mai sădesc un pom de măr, și niște viță-de-viță...

D.P. : *Dar cărți, doriți să sădiți și cărți?*

N.S. : Chiar dacă cuvântul care mă caracterizează e „zbucium”, există și bucurii, pe care trebuie să știi să le cauți și să le găsești. Am bucurii literare: am editat cartea *Am vorbit cu florile* (poezii pentru copii), din care citez:

*Am vorbit cu florile,
Și am aflat că ele
Ar dori să aibă
Glasul mamei mele...*

Așa am conceput cartea aceasta micuță pentru copii – frumos colorată. Altă carte care tot a văzut lumina tiparului în acest an, este din colecția *Ideal 101 poeme* care a fost editată la București și cuprinde deja poezii pentru maturi. Am editat cărțile *De la noi până la voi*, *Poezii de voie bună*, *Cu rădăcinile în vânt*. *Povestiri și nuvele* și *Nas în nas*. *Șarje și desene*. Adică închei anul cu bucurii literare proprii. Doar cartea *Cu rădăcinile în vânt* a fost tipărită la editura „Lumina”, celelalte au fost editate pe cont propriu.

Îmi provoacă bucurii și lectură. Am citit și citesc foarte mult. Păcat că nu dispun de timp. În special, mă strădui să citesc ce scriu copiii. Neapărat citesc ce se publică în revista „Alunelul”, în „Florile dalbe”, în „Clipa”, în toate revistele literare ce se publică în spațiul nostru, întrucât eu consider că, oricum, sita vremii va face o cernire. Chiar marii scriitori, titanii literaturii din toate timpurile au exprimat doar o parte din toată marea aceasta zbuciumată a omenirii. Mai este loc vacant pentru toate stilurile... De ce am eu chemarea aceasta: să văd și să citesc mult? Există loc pentru gloria fiecăruia. Există

atâta viață. Niciodată n-am avut sentimentul că pe mine mă înghesuie cineva, sau îmi încurcă cineva să scriu. Numai doar dacă mi se termină cerneala în toc. Să dea Domnul să exprime toți cât mai multă viață, să fixeze, să-i ajute pe cititori și ascultători să se îmbogățească sufletește. Bucuriile mele literare, am mai spus, sunt și lecturile. Nu pot aici să nu numesc cartea lui Gheorghe Cutasevici *Exilul sau crâncena luptă a umbrelor*, o carte de memorii extraordinară. O altă carte care m-a impresionat este a lui Nicolae Roșca, redactor-șef la revista *Moldova – Memoria pașilor*, care evident conține memorii. Îmi place faptul că noi, în literatură, prindem a avea cărți de memorialistică. Este foarte bine că se fixează atmosfera care a fost. Cartea lui Mihai Cimpoi despre Ion Ghica, pe care am citit-o integral și m-a impresionat foarte profund; cartea Zinei Cenușă, de proză apărută odată cu a mea la editura Lumina – *Acul de trandafiri*. Am căutat și am găsit cartea Mihaelei Perciun *Printre bărbați*, care e scrisă în altă cheie decât, bunăoară, cum aș vrea eu, dar m-a impresionat tocmai felul acesta de a prezenta lumea în alt fel. Am citit cartea lui Emilian Galaicu-Păun *Țesut de viu. 10x10...* Sigur că nu puteam să nu citesc cărțile pentru copii ale Claudiei Partole, ale lui Titu Știrbu... Am citit o altă carte de proză proaspătă-proaspătă, a Mariei Mocanu *Fața soarelui...* Și am revenit la Ion Barbu, am citit despre polemicile lui pe care le-a avut vizavi de creația lui Arghezi. Sunt acolo niște tangențe cu frământările literare actuale de la noi din literatură. Unicul meu mare regret e că nu dispun de atâta timp și de atâta nesomn ca să pot lectura și asculta tot ce ține de literatură și de viață.

D.P. : *Într-adevăr, ar fi extraordinar cărțile să se vândă și cu timp... Spuneți, că citiți cărți de diverse genuri literare ... La un moment dat, inventați un cuvânt nou a lumii. De obicei, dadaiștii sau postmoderniștii inventau cuvinte. Ce înseamnă acest verb și cum se face că inventați noi cuvinte pentru dicționarul sufletului?*

N.S. : Nu doar acest cuvânt am inventat. Bunăoară în cartea mea de proză pentru copii *Împreună cu Binuțu. Povestiri pentru toți copiii care știu a citi*, prima frază din carte sună așa: „*Binuțu e Țumbici*”. Toată narațiunea din cartea aceea se axează pe ce înseamnă acest *Țumbici*? Explic: Personajul, un băiat în clasa a IV-a, are un frate mai mic, de un an și jumătate, Binuțu. Cel mare trebuie să le explice

tuturor că are un frate bun, harnic, omănos și drăgostos. Și inventează acest cuvânt, *Țumbici*. El are convingerea că exprimă toate calitățile care-s numai pozitive, ale acestui Binuțu. Îmi place să inventez cuvinte. Vreau să zic, că nu doar în această carte, dar și în poezie am o mulțime de cuvinte inventate, precum cuvântul *a lumi: eu lumesc/ tu lumești/ el, ea lumește/ ; noi lumim/ voi lumiți/ ei, ele lumesc*. Îl întrebuițez foarte des. Am și o carte care se numește *Boala de lume*. Teoria nu face literatura și literatura nu se face din teorie, literatura se face din țesătura aceasta de gând, de limbă, de sentiment, de muzică, de Univers, de terestru, de ape, de aer, de toate celea. Adică *a lumi* înseamnă a fi în lume, a păși în lume, a fi cu lumea, a-ți apropia lumea.

D.P. : *Nu ezit să vă întreb și de problemele unui scriitor. Ați spus că numai o carte v-a fost editată la editura „Lumina”, iar celelalte le-ați editat pe cont propriu, că viața Dumneavoastră, ar putea fi reprezentată prin cuvântul „zbucium”. Care sunt problemele cu care vă confrunțați?*

N.S.: Să mă refer la problemele literare pe care le concep eu și care mă frământă. Problemele literare sunt extraordinar de multe și se cer abordate în dezbateri care să ducă la ceva constructiv, spre ceva ce ar stimula procesul literar la noi. Spre exemplu, chiar în emisiunea precedentă a *Convorbirilor literare* cu Arcadie Suceveanu, Dumnealui a zis că nu avem prilej de bucurie în viața literară. Eu zic că avem prilej de bucurie în viața literară: cărți pentru copii extraordinare, avem foarte mulți tineri în literatură – admirabili, adorabili, cu perspectivă, perfect instruiți sub aspect literar. De ce să ne plângem?

D.P. : *Dânsul se referea că nu prea suntem cunoscători peste hotare.*

N.S.: Nu prea suntem traduși și cunoscători de atâta că nu știm a pune pe roate momentul acesta. Ar fi bine să luăm în dezbateri și să vedem, să constatăm la momentul actual cu posibilitățile care le avem, modeste cum sunt, ce putem face și de ce nu facem? Mă strădui să urmăresc literatura franceză, care este de o subtilitate extraordinară în comparație cu cea americană... Din literatura rusă iată l-am recitit recent pe Dostoevski – *Frații Karamazov*... Lansez o temă de meditație: Literatura în școală. De ce? Fiindcă, am zis și în

niște scrieri de ale mele că dacă pierdem cititorul din școală, atunci el este pierdut pentru totdeauna. Este important ca literatura, în școală, să fie predată în așa mod încât nu atât și nu doar să le implanteze elevilor cunoștințe vizavi de literatură, ci întâi și întâi, pentru toată viața să-i educe ca cititori. Am abordat tema aceasta pe paginile ziarului „Învățământul public”, dar și în emisiunea „Alma mater”, pe care am inițiat-o aici, la radio, și care trăiește și-i doresc mulți ani. Ar fi bine ca și în cadrul acelei emisiuni, și aici la „Convorbiri literare” să se discute despre cum se predă literatura în școală. Cred că e necesară o metodologie modernă de predare a literaturii. Literatura în școală **trebuie predată ca o îndrăgostire de carte, îndrăgostire de cuvinte, îndrăgostire de viață, îndrăgostire de frumos.**

D.P. : *Vă mulțumesc. E o sugestie.*

Consemnare: *Dumitrița Parfentie*

Post-Scriptum:

Aflându-mă la Biblioteca Publică „Alba-Iulia” din capitală pentru a participa la Conferința „Chișinăul citește Paul Goma” (evenimentul a avut loc la 22 noiembrie 2016), participanții la manifestare – scriitori, bibliotecari, învățători, liceeni, cum e și firesc, s-au referit la creația acestui autor. Cineva a întrebat dacă opera protagonistului se studiază în școală. „Nu”, a fost răspunsul, iar o doamnă învățătoare s-a și grăbit să opineze că nici nu trebuie, deoarece, explică ea, programa școlară la obiectul de studiu de literatură este extrem de încărcat... Dacă am urma această „logică”, ar reieși că avem prea multă literatură! Straniu... Criticii literari, cunoscători și analiști atenți ai procesului literar de la noi, emit opinii absolut contrare: cum că nu am avea încă suficientă literatură de bună calitate, valoroasă. Iar pentru a o avea, adaog eu, procesul literar trebuie să se dezvolte în continuare, și cât mai intens n-am prea întâlnit neghiobii asemănătoare, la alte etnii. Nici francezii, nici rușii, nici spaniolii sau germanii, care e bine știut, au o literatură mare, nu se plâng că ar fi și prea multă. Noi, că o avem, până una alta, pe aceea pe care nici nu știm a o aprecia la justa-i valoare, ne plângem că deja e prea multă! Ba e puțină, și e puțină inclusiv (deși nu doar...) din faptul cum o tratăm, cum știm să-i prețuim valoarea și realizările, atâtea câte sunt.

Să nu uităm că literatura, arta în general nu sunt create în serie, ca un produs oarecare. Artiștii, scriitorii crează pe cont propriu, mereu pe cont propriu; mereu cu speranța și cu năzuința de a-i înnobila pe consumatorii de artă. În societatea contemporană, unde tronează minciuna, ipocrizia, mafia, artiștii mai cutează să-i îndemne pe contemporani să fie oameni întregi, demni de condiția de a fi *homo sapiens*... Arta va salva lumea!

Nina SOROCEANU

INDEX ALFABETIC DE NUME

- A**
 Agachi, Alexei (muz.) 200, 205
 Aldea-Teodorovici, Doina
 (despre) 102, 313, 487
 Aldea-Teodorovici, Ion (despre)
 102
 Ambroci, Zinaida 391-393, 409-
 411
 Andrei, R. 449
 Anton, Ion (despre) 300, 379
- B**
 Badiu, Alexandra 431
 Badiu, Vasile (despre) 53, 349,
 353
 Bahнару, Mariana (lectura) 532
 Bahнару, Vasile 447
 Balaban, Claudia 321
 Baranovschi, Constantin (muz.)
 204, 210, 213
 Barcari, Irina 479
 Basarabeanca, A. (rec.) 1
 Bejan, Eugenia 322
 Bianu, Corin (cons. ed.) 6
 Bilețchi, Nicolae 517, 518
 Bobeică, Constantin (despre)
 253
 Bodrug, Tudor 527
 Borș, Ion 439
 Borșevici, I.G. 308
 Botezatu, Eliza 437, 491, 496,
 499, 501, 506, (despre) 339
 Botezatu, Grigore 303a, (alcăt.)
 383
- Bujor, Vasilisa 489
 Bulat, Nicolae 404
 Burghilă, Lenuța (interpr.) 191
 Busuioc-Pojoga, Rodica 427,
 464
- C**
 Callo, Antonina (rec.) 5, 383
 Capița, Ludmila (alcăt.) 400
 Caranfil, Ninela (lectura) 531
 Casian, Eva (despre) 219, 236
 Călin, George (coord.) 6
 Căpățână, Vasile 327, (coord.) 6,
 (despre) 44
 Căpraru, Ioana (interpr.) 200
 Cârchelan, Dorin (red.) 404
 Cârnecki, Radu (col. de red.) 6
 Cerevcov, Maxim (il.) 15
 Cezara (interpr.) 195
 Cîmpoi, Mihai 451, 501, 520, (rec.)
 9, (coord.) 347, (col. de red.) 6
 Ciobănaș, Svetlana (interpr.)
 208
 Ciocanu, Anatol (rec.) 1
 Ciocanu, Aurel 510
 Ciocanu, Ion 527, (rec.) 12, 21
 Ciubotaru, Galina 465
 Ciubotaru, Nicolae (interpr.) 204
 Ciuș, Mihail 314
 Clima, Mihail 493
 Coadă, Simion (il.) 16
 Codrea-Boj, Vally 381, 382,
 384, 398, 399, 401, 402,
 (despre) 460

Rodul cuvintelor

- Codreanca, Lidia (select.) 35, 38
Codru, Anatol 511, 524
Colac, Tudor 295, 315
Colesnic, Iurie (select.) 35, 38
Corai, Tatiana 438
Corlăteanu, Nicolae 492
Corobceanu, Svetlana (despre) 37
Costinescu, Roxana Alexandra (proiect edit.) 414
Crăciun, Petre (despre) 351
Cricovan, Silvia 452
Cristei, Tamara (rec.) 5
Crulicovschi, Nina (interpr.) 198, 202
Cuciuc, Igor (interpr.) 214
Cutasevici, Gheorghe 329, 407, (ed.) 10, (despre) 350, 352
- D**
Dabija, Doina (despre) 362, 434
Dabija, Elena 318
Dabija, Nicolae 309, 503, (col. de red.) 6
Damian, Liviu (despre) 298
Dascăl, Valeria (despre) 364
Dănilă, Nina 388, 405
Didic-Vlas, Viorica (cop., design) 10
Dima, C.S. (despre) 224
Dolgan, Mihai (muz.) 207, (despre) 213
Dolgan, Mihail 319, 320, 442
Dolgan, Radu (interpr.) 207
Dragomir, Luminița (interpr.) 196
- Drăgan, Maria (despre) 102
Dumbrăveanu, Luminița (red.) 496
- E**
Eminescu, Mihai (despre) 32, 93, 280
Ermurachi, Nina (interpr.) 203
- F**
Filip, Iulian 316
Fonari, Victoria 455
Furdui, Galina (rec.) 1, (despre) 355
- G**
Ganea, E.A. (despre) 215
Ganencu, Alexandru 458
Garaz, Ana 489, 498, 530
Garaz, Mihail (despre) 343, 344, 367, 461, 498, 530
Găină, Ion (despre) 222
Gălușcă, Tatiana (despre) 529
Găugaș, Petru 534
Gheorghiuță, Ion (select.) 31
Gordilă, Rodica (interpr.) 193, 197
Gorea-Costin, Iulia 504
Grama, Steliana (rec.) 5, (despre) 345, 354, 376
Grăsoiu, Liviu 486
Grosu, Lidia 450, 457
Gugel, Anatol 435
Guțu, I.T. 311
Guzun, Valentina (lectura) 533
-

H

Halipli, Vladimir (despre) 420
 Hâncu, Maria Augustina (trad.)
 412
 Hodorogea, Maria 502
 Hodorogea, Silvia (despre) 291
 Hropotinschi, Andrei 526

I

Iacob, Petru (despre) 365
 Iepure, Aglaia 424
 Ionițoi, Valeriu (cop.) 14
 Iurcu-Urâtu, Ecaterina (despre)
 430

J

Josanu, Vasile (cop.) 1
 Josu, Nina 463
 Julea, Zinaida 512

K

Kulikovski, Lidia 323

L

Ladaniuc, Victor 436a
 Lari, Leonida 304, 500, (despre)
 335, 337
 Leșcu, Elena. (il.) 383
 Lupan, Andrei 488

M

Madan, Ion 290
 Malanețchi, Tamara (moderator)
 475
 Malarciuc, Gheorghe (despre)
 502

Manea-Cernei, Eugenia 43,
 (despre) 377
 Manole, Ana (despre) 378
 Marcikova, E. (despre) 246
 Marin, Eugenia 313, 487
 Matvievici, Dinu (muz.) 150,
 191, 193, 196-198, 202, 209
 Mătcaș, Nicolae 514
 Mârzencu, Anatol (despre) 288
 Melnic, Ștefan (despre) 372
 Melniciuc, Cecilia (red.) 504
 Melniciuc, Ion 324, 330
 Mihanj-Steryu, Vanghea (trad.)
 413
 Milicescu, Emilia 529
 Morari, T. (despre) 226
 Moraru, A.T. 312
 Morăraș, Mihai (rec.) 5
 Movilă, Lica 459
 Musteață, Simion 535

N

Naconecinâi, Carolina (despre)
 289
 Nicuță, Iulian 523

O

Osadcenco, Ion 507
 Otgon, Alina 397

P

Palladi, Tudor 51, (rec.) 1, 7, 18,
 440, 441, 443 (despre) 340
 Parfentie, Nina (red.) 516
 Partole, Claudia (rec.) 1,
 (despre) 338, 358

Rodul cuvintelor

- Pânzaru, Sava 525
Pârău, Lidia (interpr.) 194
Pintilei, Elena 331
Plăcintă, Alexandru (despre) 351
Plăeșu, Raisa (despre) 430
Pohilă, Vlad 444, (lector) 4, (despre) 348, 357
Polin, Boris (muz.) 195, 199, 208
Popa, Petre 446
Popa-Pădure, Ion 53
Popescu, Maria (despre) 292
Popovschi, Veaceslav (des., cop.) 17
Postolache, Călin (des.) 14
Postolache, Dănuț 125, 164, 380, 395, 396, (des.) 11, 14, (despre) 33, 150, 301, 302
Postolache, Gheorghe 428, 471
Postolachi, Doina (despre) 373
Postolachi, Veronica 456, (moderator) 477, (despre) 368
Proca, Ion (despre) 342, 400
Puică, Sergiu (cop.) 18
- R**
- Railean, Eugenia 469
Rață, Renata (des.) 9, 20, 21
Rogac, Raisa 460
Roibu, Nicolae 485
Romanciuc, Valentina (despre) 302
Romanciuc, Vasile 306, (despre) 302
Roșca, Elena 316a
- Roșca, Eugenia 432
Rotaru, Floarea 406
Rufanda, Natalia 479
Rusnac, Gheorghe (despre) 3, 290
Rusu, Alexandrina (despre) 370
Rusu, Alexandru (despre) 293
Rusu, Tudor 332
- S**
- Satirovici, Alexandru 328
Sava, Mihai. (il.) 16, 18
Sădnic, Eleonora 453, (rec.) 8
Silvestru, Aurelian (despre) 361
Simașchevici, A. 310
Slutu-Grama Claudia (alcăt. coord.) 376
Sofronovici, Tatiana (despre) 374
Stancu, Valeriu (cuv. înainte) 414, (coord. serie) 28
Steryu-Dragivich, Anita (trad.) 413
Stratulat, Vasile 527
Struțescu, Paul 494
Suruceanu, Ion (interpr.) 199
- Ș**
- Șerbu-Cisteianu, Virgil 48
Ștefanachi, Aurel (red.) 28, 414
- T**
- Tanasoglu, Dionisie 495, 521, 522
Tarlapan, Efim 305, 317, 325, 326
-

- Tcaci, Lilia (alcăt.) 301, 302
 Teleșcu, Ilie (red.) 513, 515
 Teleucă, Victor 490, 528,
 (despre) 363
 Tighinean, Natalia (cop.) 7
 Timofti, N.V. 307
 Toniță, A. (rec.) 2, 13
 Traianus (despre) 341
 Tregubencu, Timofei (muz.) 194
 Trofimov, Daniela 467
- Ț**
 Țărnea, T. 230
 Țâra, Dumitru (despre) 359
 Țârdea-Spinei, Elena 385-387,
 389, 390, 423, 454
 Țopa, Efimia (rec.) 5
 Țopa, Tudor 458
 Țurcanu, I.G. (despre) 245
 Țurcanu, Ianoș (despre) 360
 Țurcanu, Peana (interpr.) 210,
 213
- U**
 Ungureanu, Ion 508, 509
 Ungureanu, Lidia 425
 Urătu, Dorin 408
 Ursache, Silvia (alcăt.) 40, 403,
 466 (despre) 294
- V**
 Vangheli, Spiridon 497, 419
 Varvariuc, Tatiana (il.) 12, 19
 Vatamanu, Ion 436, 505,
 (despre) 336
 Văluță, Diana (interpr.) 211, 212
 Văluță, Ilie (muz.) 211, 212
 Verejanu, Renata (despre) 347,
 445, 463
 Vieru, [Grigore] (despre) 142
 Vilinciuc, V. (muz.) 192
 Viziru, Andrei (despre) 346
 Volontir, Mihai (interpr.) 201
 Voloșenco, Nina 416
- Z**
 Zadnipru, Petru (despre) 37
 Zaharcenco, G. (despre) 231
 Zbârnciog, Vlad (rec.) 1
- * * *
- Ботезату, Григоре (сост.) 394
 Бродский, Александр (пер.)
 394
 Викторов, В. (пер.) 180
 Дабижа, Николае 334
 Демьяник, М. (пер.) 181
 Лешко, Елена (ил.) 394
 Мунтян, М. (пер.) 182
 Тарлапан, Ефим 333
 Флоря, М. (пер.) 183
 Юнко, Александр (пер.) 184

INDEX ALFABETIC DE TITLURI

65 de ani ai Radiodifuziunii române 486

101 Poeme 6

A

A cuprinde necuprinsul 49

A doua naștere 146

A fi chemat = Être appelle = To be called = Man ruft nach dir 414

A întâmpina cocorii 122

A lumi 117

A prins dorul rădăcină 275

A reveni 37, 105, 114

A trăi 45

A trăi în cântec 122

A vedea nevăzutul 40, 49

Abia acum (lui Mihai

Eminescu) 93

Abia acum... 76, 106

Abia atunci... 131

Acest descântec, poezia... 450

Acum, că te iubesc... 32, 36, 150

Acum, că te-am uitat... 48

Acută nevoie de ideal 327

Aidoma soarelui 261

Al 5-lea anotimp. Nina Slutu la 55 de ani 516

Al patruzeci și unulea, cel mai ager 262

Alfabet din Occident 399

Alianțe literare 299

Alma Mater. Dialog Nina Slutu – Simion Musteață 535

Alma Mater. Nina Slutu prezintă emisiunea la tema „Copiii talentați” 537

Alma Mater. Nina Slutu prezintă emisiunea la tema „Reforma în învățământ” 536

Alma Mater. Pedagogi care știu să dezvolte talentul copiilor 539

Alma Mater. Problemele societății și pedagogia 538

Almanahul Soroca 366

Am cântat și-am plâns de fericire 48

Am fost cândva (lui Mihai Eminescu) 32

Am să mă întorc 34

Am să-nconjur tot pământul... 62

Am venit la voi, copii... 21, 428

Am vorbit cu florile 17

Ambasadoarea frumuseții 292

Amintiri 83

Amintiri despre Doina Aldea-Teodorovici 487

Amurg 34

An Nou – speranțe noi 238

Anatomia unui conflict 220

Andrei Lupan – ultimul interviu la Radio-Moldova 488

Apărător al adevărului 461

-
- Apropie-te 63
 Ar fi bine să ghicești... 120
 Aș vrea să-nalț Cuvântul... 63
 Aș vrea să cred... 41
 Aștept primăverile 141
 Atâția soli de veghe! 48
 Atenție : fragil! 39, 45
 Atenție : fragil! = Cuidado : fragil! 412
 Autograf 300
- B**
- Bandaj 132
 Bat clopotele dăinuirii noastre 343
 Beată de amintiri 42, 137
 Biblioteca „Alba Iulia”, 13 octombrie 2009, orele 14 : prezentarea cărții „Cum am trăit într-un măr” de Nina Slutu-Soroceanu pentru copii de 9-10 ani 475
 Biblioteca – centru al culturii noastre 316a
 Binuțu sare în ajutor 154
 Boala de lume 4, 440
 Bujorel : (versuri ti ficiurits, ninti s-ducă la sculie) 413
 Bombonel e vornicel 161, 163
 Bombonel și Bombonica fac rânduială între stele 157
 Botez literar 430
 Bravo (Bravo!) 413
 Bravo! 169
 Bravo, Bujorel! 177
 Broscuța la oglindă 165
- Bujorel 169
 Bună dimineața! 177
 Bunavestire 46
 Bunicuța 165
- C**
- Ca firul vieții 84
 Ca mâine... 48
 „Ca pe o ultimă suflare rostesc cuvântul dor” 437
 Ca soarele, ca luna 32
 Cale 37, 39, 49, 103
 Cale lungă 44, 129, 132
 Camertonul 239
 Camertonul sufletelor noastre 336
 Candidați la Premiul Național : Mihai Cimpoi 520
 Carte frumoasă, cinste cui te-a editat 363
 Casa broscuțelor 167
 Casa memorială „M. Garaz” 489
 Casa nouă 194
 Castele pân-la stele 20
 Catedrala 9, 28
 Catedrala : (Triptic) 146
 Că umoru-i floare rară... 305
 Cătălin, copilul cucului 384
 Căținel 29
 Către liră 32
 Căutări continue 240
 Când... 127
 Când inimile noastre înfloreau... 48
 Când maci vor înflori din nou... 62, 150
-

Rodul cuvintelor

- Când mă privesc în ochii tăi... 64
- Când plânge-o floare 137
- Când se deschide frunza... 103
- Când totu-i pus la îndoială 34
- Când va bate ora adevărului 350, 407
- Cântec pentru inimă 259
- Cântecele noastre 103
- Cât costă nepăsarea? 216
- Cât nu-i acoperă uitarea... 276
- Câte o bibliotecă pentru fiecare 479
- Ce alb e vălul miresei! 58
- Ce bună-i poama! 147
- Ce carte aş scrie eu? 459
- Ce crede pasărea?... 32
- „Ce facem cu numele noastre?” 309
- Ce rămâne? 45
- Ce ușor 32
- Cea mai aşteptată carte 358
- Ceasornicul meu 111
- Cei îndrăgostiți de carte 130
- Ce-i place ieduțului... 177
- Cei plecați 131, 137
- Ce-i scris cu penița... 277
- Cel înrudit... 109
- Cel mai silitor elev 175
- Cel puțin... 99
- Cerul și luna 102
- Cetate de cuvinte 422
- Chemare 32, 109
- Chemați salvarea 100
- Chestionar „LA” : Cu ce sentimente vă despărțiți de anul 2010? Ce aşteptați de la 2011 : Nina Slutu-Soroceanu 462
- Cimbrișor 48
- Cine pune piedici? 312
- Cine știe?... 37, 103
- Cine vrea la școală? 22
- Cine vrea să facă școală... 173
- Cineva ne strigă din nemurire : (în memoria Doinei și a lui Ion Aldea-Teodorovici) 102
- Cititorului îi stă bine cu cartea... 415
- Claudia Partole „și alții” 338
- Clipa 32
- Clubul „Familia” 270
- Cocorii 109
- Colegele 445
- Colind pe ger, la gura sobei 143
- Comorile învățătoarei mele 215
- Concurs cu vii și cu morți 149
- Condu-mă, mamă, pân-la gară... 48, 150
- Conspectez iubirea 195
- Conștiința de sine 253
- Copăcelul 169
- Copil ce-ți sunt, părintele ce-mi ești... 33, 141
- Copil încăruntit 132
- Copilărie 141
- Copilul 126
- Correspondență despre conferința republicană „Rolul familiei, al școlii și al societății în educarea tineretului 241
- Creația Ninei Slutu 436a
- Criză de zâmbet 42, 131

-
- Crizantemă de argint 48, 140, 206, 211, 212
 Ctitor de biblioteci 323
 Cu dragoste de carte și frumos 432
 Cu gândul la ai noștri... : Inimă de carte 446
 Cu luna în fereastră 59
 Cu mama vorbind despre pace 64b
 Cu năzuința de „a mai lumi” 1
 Cu rădăcinile în vânt 7
 Cu respect, despre literatură 354, 368
 ... Cu sete de frumos 452
 Cum am trăit într-un măr 13, 138, 172
 Cum plânge-o floare 42, 127
 Cum plânge o floare... = Comme une fleur pleure... = How a flower cries... = Wie eine blume Weint... 414
 Cum pot intra noile opere literare în programa școlară? 257
 Cum să ieși basma curată 77
 Cum să împarți în două o floare? 260
 Cum sosește primăvara? 166
 Cunună de lumină 365
 Cupa tinereții 32
 Cupaclu (Copăcelul) 413
 Cuvinte înflorite 10
- D**
 Dac-ar fi... 109
- Dans 132
 Dar de la iepuraș 389
 „Dar mă trezește ora, să scriu un simplu vers...” sau Cine e poetul 304
 „...Dar Nimeni nu-l credea...” 164
 Dar tu, nicăieri... 48
 Dănuire 188
 Dăruire, curaj și răbdare 406
 De am plecat... 60
 De dor 99
 De dor pentru Moldova 71
 De dor pentru Moldova (lui Dănuț) 33, 150
 De dorul lunii pline 32, 72
 De Dragobete 151
 De la noi până la voi 18
 De mii de ori pot rosti cuvântul dor 439
 De noi... 72
 De pază, iubirea 88
 De tine-i plină lumea 103
 De toamnă 42, 137
 De vorbă cu inima mea 32, 65
 De vorbă cu Moș Martin 30, 35, 38, 153
 De-ar cădea merele-n gură... 160
 Declarație de dragoste pentru poezie 34
 Denissa – fata pe care o poți cunoaște doar o dată la 12 ani 381
 De-om mai trece visători 120
 Descântec 196
 Despre fantezie și comerț, sau
-

Rodul cuvintelor

- cum se face că ce e artă nu e la modă? 60a
Destăinuiri 258
Destin, cântec și poezie 405
Dialog : Nina Slutu – Eliza Botezatu 491
Dialog cu un robot sub clar de lună 32
Dialog inedit : Victor Teleucă – Nina Slutu 490
Dialoguri culturale : Mihail Clima – Nina Slutu 493
Dialoguri culturale : Nina Slutu – Nicolae Corlăteanu 492
Dialoguri culturale : Nina Slutu – Paul Struțescu 494
Dialoguri târzii 32
Dimensiunea istorică a unei cărți pentru dănuirea noastră 369
Din „ruinele noastre de crez”, poezia 5
Din când în când... 48
Din ce în ce mai rar... 99
Din îndemnul inimii 355
Din necesitate 357
Din tăcere 109
Dionisie Tanasoglu – 70 de ani de la naștere 495
Doar un deget 85
Doină de amintire 134, 137
Dor 66
Dor de mamă 32
Dor de Vieru 142
Două bilete de dor în țara copilăriei imaginare 443
Două cântece de dor 163
Dragoste târzie 48, 140
„Dragostea de limbă e un act de curaj” : Cadrele de filologi – problemă la zi 324
Dreptul de autor 94
Dreptul la nume 408
Drumul cărții 419
Drumul spre școala vieții 388
Dumnezeia 5, 127, 134
Dumnezeia a ajuns la noi 5
- E**
„E cu mult mai ușor să manipulezi o țară de trupuri decât o țară de minți...” 317
E prea devreme... 102
E prea puțin... 33, 68, 197
E timpul... 34
Eclipsă de suflet 221
Ecolul Universului 73
Editura „Gens Latina” în vizită la Cenaclul „Magia cuvântului” 465
„Ei n-au fost numai copiii mei...” 313
Emilia Milicescu despre Tatiana Gălușcă 529
Emisiunea „Cărți sonore” 473
Emisiunea „Cultura azi” 474
Emisiunea „Univers poetic” 472
Emma e cu noi! 27
Enigma dragostei târzii 391
Esențele tari ale miezului de viață 364
Ești acel... 99

Eu am ales cuvântul 1, 32, 118
 Eu mai tristă sunt... 100

F

Fântână cu apă vie 409
 Farul cărții 144
 Farul de luni. Diletantismul în literatură 496
 Față în față cu microfonul 339
 Felicitare 169
 Femeia și Dumnezeuia 39, 49
 Femeie așteptându-și iubitul din război 32
 Fenomenul literar Traianus 341
 Fetițe – garofițe 385
 Fii milostivă, soartă... 86
 Filomena, ești româncă! 382
 Fiori 48, 140
 Fiorul Patriei 376
 Firul Ariadnei : unde e ghemul? 263
 Flacăra omeniei 310
 Floare de cireș 43
 Floare de măr 120
 Floarea slovelor își dorește entuziaștii 268
 Forța literaturii 351
 Frate de carte : (scriitorului Vasile Căpțână) 44
 Frățiorul meu, Dănuț 177
 Freamăt de iubire 69
 Freamăt viu de devenire... 222
 Fuga-fuga 153
 Furtună în inimă 99

G

Gala personalităților sorocene a avut loc la Chișinău 485
 Gata de drum 34
 Gândul de întoarcere 97
 Gânsacul 169, 413
 Gestionarea culturii : experiență și căutări 316
 Gimnaziul nr. 7, clasa a II-a A (diriginte Rodica Busuioc-Pojoga), Comisia Metodică a Claselor Primare 427
 Goana = Courir = Rush = Hast 414
 Grădinița mea 23

H

„Hai la lectură!” 471
 Haristisiri (Felicitare) 413
 Hidronauții 380
 Hristos a Înviat! 466

I

Iar eu cerșeam 100
 Icoanele sfinte ale celor plecați... 5
 Ideea rămâne actuală 242
 Ieduțul 167
 Iepurilă cel viteaz 176
 Imposibilul posibil 361
 Impresii de lectură 401
 Indiferența, boală grea... 314
 Inima pământului 39
 Inimă de carte 42, 137
 Inițiere și spiritualitate 420
 Inspirația 164

Rodul cuvintelor

- Interviu : Nina Slutu – Spiridon Vangheli 497
Interviu cu Ana Garaz, soția poetului Mihail Garaz 498
Interviu cu Anatol Codru 524
Interviu cu Petru Găugaș, ministrul învățământului 534
Interviu inedit : redactor Nina Slutu – criticul literar Eliza Botezatu 499
Investind în biblioteci, se investește în viitor 139
Iubirile sfârșesc fără-a începe 132
Iubirile trădate 48, 140, 203
- Î**
Împlinirea prin poezie 442
Împreună cu Binuțu 14
În căsuța melcului 24
În căutarea limpezirilor 32
În doi 282
În doi cu gândul 360
În fața Patriei 54, 55
În gura lumii 120
În limba marilor iubiri 33
În loc de toast contra paharului cu lacrimi 278
În odaia de vise cu ușile deschise 5
În oglinda timpului 375
În Papagalia 12
În poezie 32, 87, 88
În pragul primei sesii 56
În pragul vieții 57
În preajma inimii 127
- În zadar 48
Înainte, la povești! 383
Înaripatul 48, 135
Înălțare prin „sete de adevăr și dor de lume” 456
Îndărătnicia Cărții 296
Îndatorată 33, 74
Îndumnezeirea 49
Îndumnezeirea maternității 5
Îndurare = Pitte = Pity = Gnade 414
Îngerul 131
Înrădăcinarea 256
Înseninări 34, 40
Însetată de iubire 32, 141
Întâlnire cu scriitoarea Nina Slutu-Soroceanu 481
Întâmplare 161
Întâmplări... neîntâmplătoare 243
Întoarcere 89
Întoarce-te la Chișinău! 41, 136, 207
Între două vânturi 123
Întristare fără alinare 131
Întuneric 132
Învăț plecarea 102
Învață să citești oamenii... 152
Înveșnicii în armonie... 146
Învierea 146
- J**
Jurnalist și artist 346
- L**
La 8 Martie, sinceritate dozată
-

-
- 148
 La bunica în ogradă 11, 153
 La cântecul vieții 425
 La cârma valului de cărți 264
 La harbusărie 174
 La marginea inimii 1
 La muzeul din Soroca 52, 188
 La pagina 1001 – 33, 79
 La poarta inimii 223
 La poarta raiului = À la porte du ciel = At heaven's door = Am tor des paradisies 414
 La școala armoniei 289
 La Soroca, la cetate 52, 188
 La vânătoare 52
 Lampa lui Diogene – revistă de critică literară 501
 Lansarea cărții „Cum am trăit într-un măr” de Nina Slutu-Soroceanu 416
 Lansarea cărții „Cuvinte înflorite” de Nina Soroceanu 431
 Lansarea cărții „Împreună cu Binuțu” 417
 Lansarea volumului „Cuvinte înflorite”, apărută la Editura „Labirint”, la Biblioteca Națională a Republicii Moldova 433
 Laureați ai săptămânalului „Literatura și arta”, 2015 pentru poezie – Nina Slutu-Soroceanu 468
 Laureați ai săptămânalului „Literatura și arta”, 2016 pentru proză – Nina Slutu-Soroceanu 470
 Lângă leagăn 42
 Lângă neam și lângă pâine 33
 Lângă neam și pâine 306
 Lângă o icoană... 150
 Leagăn, leagăn 137
 Leagănul speranțelor 41, 208
 Lecția întâia 33, 155
 Lecția puișorului 177
 Lecție de înot 162
 Lecție de viață 298
 Lectura și creativitatea 322
 Lecturile verii 2012 : Nina Slutu-Soroceanu – 60 de ani de la naștere 421, 476
 Legea firii 9, 451
 Lenea și foamea 189
 Leonida Lari și gura lumii 500
 Liceul „Iulia Hasdeu” din capitală : nume și renume 255
 Limbă comună 224
 Limba dorului 131
 Limba maternă 33, 79, 122
 Limba păsărilor 168
 Lina și albina 177
 Logodnă 33, 79
 Lumina iubirii 32, 65
 Lupta scriitorului cu „umbrele” 352
- M**
 Maeștri ai cuvântului. Victor Teleucă la 60 de ani 528
 „Mai bine dăruiește-mi o speranță...” 2
-

Rodul cuvintelor

- Mai departe, viața... 34
Mai face să trăiești 199
Mai mult ca alte cărți... 370
Mai mult suflet 99
Mama florilor 43
Mandat de poet 347
Maria Hodorozea despre
Gheorghe Malarciuc 502
Maternă 31, 32
Mă visez... 33
Mămuca Vasilina 78
Măsurariul civilizației 447
Medalion literar „Nina Slutu-
Soroceanu” 483
Medalion literar (nr. 37) „Nina
Slutu-Soroceanu” la Biblioteca
„Onisifor Ghibu” 477
Mereu altceva... 42, 137
Mereu la început 106, 122
Mereu la răscruce 100
Mesaj de suflet și de grai 367
Metamorfozele unei cărți 374
Mi-ar fi de-ajuns... 33, 79
Micuții din ograda noastră 155a
Mihăiță și Mihaela fac rânduială
între stele 158
Mireasa florilor de măr 48
Miresuica unui cuc 80
Misterul cunoașterii sau
înfrentarea spațiotimpului epic 7
Mofturel sau ce bucate
minunate! 25
Moldovenească 33, 75
Moș Crăciun ne-a vizitat 16,
170
Muștrare personală 225
- N**
N-ai să-mi mai vii... 48, 140
N-am când îmi alinta copiii 90
N-ar fi rău să fie bine 226
Nas în nas 8
Nașterea luminii 39, 112
Ne ascultă pasărea 177
Necazul lui Arvinte 186
Nedumeriri 227
Nesaț de limpezime : Nina Slutu
436
Netrecătoare flori de vers 377
Niciodată și Totdeauna 2
Nina Slutu-Soroceanu 444, 454
Nina Slutu-Soroceanu l-a adus
pe Moș Crăciun la bibliotecă
480
Nina Slutu-Soroceanu invitată
de onoare la Clubul Picilor de la
Filiala „Ștefan cel Mare” 482
Nina Slutu-Soroceanu și
catedrala din versuri 455
Noroc de cel ce are mamă 91
Nostalgia armoniilor eterne 295
Nu-i fricos... (Nu te teme...) 413
Nu pleca... : (variantă) 150
Nu pleca... 120
Nu te teme... 169
Numai dacă suntem sinceri 265
„Numai prin artă omenirea se
poate salva de vid” 319, 320
- O**
O achiziție prețioasă 348
O ambarcațiune în largul vieții
457
-

-
O bibliotecă pentru fiecare 424	Pân-la rădăcină 34, 72
O carte neterminată 12	Până a rosti sentința... 217
O carte-album 21	Pe aleea fericirii 44, 47, 150
O nouă carte de vizită a orașului Chișinău 371	Pe aripile dragostei 392
O poezie în dialog cu Dumnezeia 5	Pe cuptor 177
O problemă la zi : editarea manualelor, a literaturii destinate elevilor 328	Pe fâgașul râvnit 307
O seară de creație cu Nina Slutu-Soroceanu 449	Pe ospețe 169
Ochii care mi-au fost dragi 204	Pedagogia colaborării 228
Ochii tăi 191	Pedagogia firească a pășăretului 13
Ochiul al treilea 293	Pedagogizarea lui Ilie Bostănel 92
Oglindă sau proiector? 244	Peisaj de vară 104
Om al cărții 294	Pentru ce...? 127
Om al cetății 404	Pentru neprihana lumii 49
Omul incomod 330	Pentru sufletul tău de copil 42, 137
Omul inițiativei 245	Pentru tine 42
Optică pedagogică asupra creației literare 356	Pentru un rând de poezie 32
Oricine știe ceva 120	Perenitate 188
Orizonturile cunoașterii 246	Permanent actuală, pedagogia 332
Ozon primenitor 337	Permite-mi să-ți sărut tristețea... 133
P	Pic cu pic 279
Papagalul Toto – muza mea și a lui Dănuț 164	Pica 171
Paznici 42, 137	Pisicii 167
Paznicul 163	Pisicuța face sport 29
Păcăleală inversă 178	Pisicuța-pisicuța... 156
Păiangenul la adăpost 162	Plai bogat 113
Păstrează-mi sufletul 32	Plecată cu speranța... 32, 141
Pâine de la iepure 153	Plic cu plic 283
Pâinica de la iepuraș 30, 35, 38	Ploile care ne cresc 163a
	Plugarii 201
	Poem 95
	Poem atemporal 37, 44
-

Rodul cuvintelor

- Poetul 39, 98, 107
Poetii 122
Poezia 32
Poezia – mărturie a timpului 503
Poezia ca punct de sprijin 438
Poezia numelui sau metafizicii
lui 18
Poftele lui Ipate 176
Portret de rector – Gheorghe
Rusnac 3, 290
Povara genialității 81, 280
Povara limpezirilor 34
Povara numelui 362
Poveste 131
Poveste fără sfârșit 395
Povestea abeceduțului 386
Povestea cu colacii aburinzi și
rumeni 281
Povestea poveștilor lui Dănuț
164, 396
Povești versificate despre toți și
despre toate 387
Prefață : [Poezie și psihologie]
410
Prețul răsului zglobiu 308
Prezența prin cuvânt 340
Prietena mea – poezia 504
Prietenie... 44
Prima impresie 229
Primii pași 15, 19, 61
„Primiți-mă așa cum sunt” 288
Prin timp 102
Printre oameni, printre flori 39,
44, 115
Printre oameni, printre flori =
Entre la gente, entre las flores 412
- Priorități pe hârtie 254
Problemă de vacanță 187
Profil literar – Eliza Botezatu
506
Profil literar – Ion Vatamanu
505
Profil literar – Spiridon Vangheli
519
Profil literar – Iulian Nicuță 523
Profil literar – Nicolae Bilețchi
la 55 de ani 517
Provocările compromisurilor
calme 331
Psalm 40, 101
Purificarea prin poezie 145
Puțină vreme a mai rămas... 132
- R**
Radiomagazin cultural. (Ediție
Eminescu) 507
Radiomagazin cultural.
Comemorarea lui Mihail Garza
530
Radiomagazin cultural.
Eminesciana. Nina Slutu în
dialog cu Anatol Codru 511
Radiomagazin cultural. Nina
Slutu în dialog cu Dionisie
Tanasogiu 521
Radiomagazin cultural. Interviu
cu Ion Ungureanu, ministrul
Culturii 508
Radiomagazin cultural. Interviu
Nina Slutu – Aurel Ciocanu 510
Radiomagazin cultural. Interviu
Nina Slutu – Ion Ungureanu 509

-
- Radiomagazin cultural. Nina Slutu – Dionisie Tanasoglu 522
- Radiomagazin cultural. Nina Slutu în dialog cu Andrei Hropotinschi și cu refugiații din Bender 526
- Rădăcini – cetăți 423
- Rămâi cu bine... 104
- Răspunzători de un anumit tezaur 64c
- Râvnită armonie 32, 122
- Reabilitarea 230
- Reflecții despre participarea la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, ediția 2014 – 464
- Reflecțiile unui director 231
- Reforma : realizări, experiență, probleme 232
- Refren de primăvară 193
- Refren de toamnă 34
- Regina vieții, dragostea 44, 48, 128, 140, 150
- Rende-vous. Dialog Nina Slutu – Zinaida Julea 512
- Rende-vous. Nina Slutu în dialog cu Nicolae Bilețchi 518
- Reportaj lângă un început de covor 64a
- Reportaj obiectiv prin obiectiv 435
- Revista „aMIC” și prietenii ei 297
- Revista muzeelor. Versuri noi de Nina Slutu în lectura autoarei 513
- Risipă de energie 284
- Romanță 32, 65
- Romanță cu lună și stele 48, 140
- Romanul ca o întâmplare 398
- Rostul limpezirilor 32, 335
- Rubrica „Calul Bălan” 271
- Rubrica „Consultație juridică” 272
- Rubrica „Poșta redacției : opinii ale cititorilor” 273
- Rubrica „Să vorbim sincer” 274
- Rubrica „Școala de mâine : cum o vedeți?” 247
- Rubrica „Școala și părinții” 233
- Rubrica „Televizorul în școală” 248
- Ruga de pe urmă 39, 49, 124
- Rugă 102
- Rugăciuni amestecate cu stele 378
- Rugămintea unui sat 285
- Rugi 42, 137
- S**
- Salonul Internațional de Carte pentru Copii. Ediția a V-a, 25-28 aprilie 2001 : Premiul „Cea mai bună carte a unui autor-copil” – „Hidronauții” de Dănuț Postolache (editura „Arc”, Chișinău) 301
- Salonul Internațional de Carte pentru Copii. Ediția a VIII-a, 21-24 aprilie 2004 : Premiul „O carte pentru dănuirea noastră” (acordat de către familie în
-

Rodul cuvintelor

- memorie lui Dănuț Postolache, autorul cărții „Hidronauții”) – Valentina și Vasile Romanciuc pentru aportul adus la promovarea cărții pentru copii și a tinerelor talente 302
- Sava Pânzaru – 60 de ani de la naștere 525
- Să chibzuim împreună 249
- Să mă îngropați în cântec 48, 121, 210, 213
- Să ne cunoaștem miniștrii 514
- Să vii cu ploile, să vii cu vântul... 102
- Să-i învățăm și noi pe alții 286
- Sărbătoarea bucuriei 403
- Sărbătoarea cărții și a copilăriei 321
- Sărut mâna, mamă dragă 214
- Sărut suflarea voastră 393
- Scrieri de leac 342, 400
- Scriitorul-pedagog Ion Anton 379
- Scriitorul-pedagog Mihail Garaz 344
- Scriitorul-regizor Vally Codrea-Boj 402
- Scrisoare 32
- Scriu și artiștii... 460
- Scrum 48
- Se caută o soluție 234
- Se trece veșnicia... 141
- Semința vieții 102
- She Ijimbător (Mofturel) 413
- Simplu vorbitor 269
- Singur-singurel pe lume 124, 140
- Singură în fața greutăților? 287
- Soare-n casă 167
- Soroca / soroceni 426
- Soroceni de dincolo de Soroca 469
- Spor la umor sau ecoul unei inițiative frumoase 303
- Stan cel Voinic 383
- Start „Lecturile verii” : Nina Slutu-Sorceanu, 429
- Statorniciți pe înțelepte temeuri 67
- Stâncile Sorociei 122
- Stinghere cărți la grădiniță 235
- Străinul 131
- Strigătul 250
- Strop de viață 134
- Sub înaltul patronaj al creației 397
- Sub semnul continuității 318
- Sufletul, ca roua 104
- Suntem o limbă 527
- Supărăciosul 30
- Supărare 190
- Surâsul tău 102
- „Surpriza sau dădăcitul directorului” 251
- Ș
- Școala familiei Casian 219, 236
- Școală a vieții 96
- Și de tine, și de mine 33
- „...Și-mi iau zborul spre lumină...” 359
- Șoaptă de alean 32
- Șoc de trezire 372

Știam doar că exiști... 109

T

Taina firii 34

Taina lui Vasile Badiu 353

Talent și imaginație creatoare 8, 453

Tangoul gragostei 198

Tatăl și fiica 434

Tăcere și cuvânt 32

Te așteaptă florile : fiului Dănuț,

In memoriam 125

Teatru de stradă 108

Televizorul în școală 218

Ti oaspitslji (Pe ospete) 413

Timp abrupt 1, 37, 39, 119, 122

Timp abrupt = Tiempo Abrupto 412

Tinerete fără bătrânețe 303a

Titirezul 167

Toamnă în Papagalía 113

„Tot tu vei fi o floare de lumină în care-o să-mi strămut sufletul meu...” 109

Totdeauna – luna... 120

Trandafirii dragostei 202, 209

Trei ani s-au scurs... 48

Trimite-mi un semn... 48

Tritsicletâ (Tricicleta) 413

Triumful poeziei 345

Tu erai iubire... 48

Tu nu veneai... 120

Tu, lumina... 110

Tustrei 153

T

Țepilova. R-nul Soroca, com. Ocolina 458

U

Ultimo Ratio Mundi : „Cântecul printre lacrimi” 1, 441

Un destin zbuțuit 463

Un fluture în palmă 159

Un gândac și o albină 179

Un gât de viață 116

Un început de melodie... 48

Un minunat cadou editorial 418

Un nou dialog cu scriitoarea

Nina Slutu-Soroceanu 484

Un om devotat culturii 291

Un spin în inimă 252

Un suflet care cântă 329

Un trecător... 34

Unde e norocul oare? 113

Unica visare 48

Univers poetic. Lectura Mariana Bahnaru 532

Univers poetic. Lectura Ninela Caranfil 531

Univers poetic. Lectura Valentina Guzun 533

Unui student 185

Urare 113, 163

Urare pentru Îngerul de lumină 48

Urare pentru învățătoare 177

Urare pentru Moldova 70

Urături de Anul Nou 266

Rodul cuvintelor

V

Va doini... 99
Valori inestimabile 267
Valori... nevalorificate 237
Valul amintirii 103
Vasile Badiu, cărturarul 53, 349
Vă invităm la Ziua Bibliotecii 478
Veghea cuvintelor 373
Veghea stelelor 50,
Veghează pacea 192
Veriga principală 311
Versuri de Nina Slutu. Lectura autoarei 515
Veșnică 32
Visez de la o vreme... 33
Viziune 102
Voce nouă 33
Voi cânta mereu... 82
Voinicel 30
Vraja amintirii 32, 48
Vraja amintirii : „Mai simt căldura mâinii tale...” 205
Vraja amintirilor 200
Vreau să devin scriitoare 467

Y

Yis mushat (Vis frumos) 413

Z

Zâmbete cu soare 390
Zânele primăverii 26
Zidirea de sine – zidirea de om 51
Zidită în altarul dorului 411
Ziua de mâine a folclorului nostru 315

* * *

Бабочка на ладони 183
Бинуцу спешит на помощь 181
Быстро, быстро 180
В гости к подсолнуху 180
Как Михэицэ и Михаела навели среди звезд порядок 182
Настоящий юмор – гость редкий 333
Разговор с Мишкой 180
С добрым утром! 184
Стан Полозан 394
У бабушки во дворе 180
Хлеб от зайчика 180
«Что за именем нашим?» 334

INDEX ALFABETIC DE SURSE

101 poeți români. 101 poeme 47
 101 poeți români. 707 poeme 44

A

Agachi, Alexei. Te duci,
 tinerețe, te duci... 205
 Almanah Soroca : Societate •
 Oameni • Realizări • Oficial •
 Cultură • Artă 39
 Alunelul 111, 165, 167, 169,
 170, 177
 Ambroci, Zinaida. Enigma
 dragostei târzii 410
 Ambroci, Zinaida. Pe aripile
 dragostei 411
 Ambroci, Zinaida. Sărut suflarea
 voastră 409
 „aMIC” 113, 163a, 428, 471
 „aMIC” : supl. : „aMIC”
 didactic 138, 172
 Antologie de poezie română
 contemporană = Anthologie de
 poésie roumaine contemporaine
 = Contemporary romanian
 poetry anthology = Anthologie
 der heutigen rumänischen
 dichtung. Vol. 4 – 414
 Antologie de poezie românească
 din Moldova = Antología de
 poesía rumana de Moldavia 412

B

Bahnaru, Vasile. Ascensiunea în
 discensiune a limbii române în
 Basarabia 447

BiblioPolis 7, 298, 342, 348,
 369, 371-373, 449, 450, 465
 Bulat, Nicolae. Jupânița cea
 frumoasă 404

C

Calea lui Ilici (Soroca) 55, 57
 Calendarul Național 2007 – 444
 Capitala 1, 114, 292, 340
 Capitala = Столица 292, 340
 Carte pentru copii 299, 464
 Cartea poeziei 2013 – 45
 Cartea poeziei 2014 – 50
 Când te-am iubit 202
 Cântecul e toată viața mea 212
 Cetatea de cuvinte. Scriitori
 Soroceni 42
 Chișinău. Gaz. de seară 86-88
 Chișinăul în literatură 41, 209
 Codrea-Boj, Vally. Cătălin,
 copilul cucului 401, 402
 Codrea-Boj, Vally. Denissa –
 fata pe care o poți cunoaște doar
 o dată la 12 ani 398
 Codrea-Boj, Vally. Filomena,
 ești româncă! 399
 Colac, Tudor. Aureola Romântei
 295
 Crezul Stelianeii Grama : „Să
 ne păstrăm coloana vertebrală”
 354, 376
 Culorile ploii 30

Rodul cuvintelor

- Curierul agricol 367
Curierul de seară 315
Cutasevici, Gheorghe. Evadarea în... exil 407
Cutasevici, Gheorghe. Opera literară – atitudini, reflecții, comentarii 329, 352,
- D**
Dănilă, Nina. La poarta amintirilor 405
Dezvoltarea 365
Dolgan, Mihail. Polemici literare sau pledoarii întru apărarea poeziei autentice 320
Dor de Basarabia 188
Dreptatea izvorului 192
- E**
Eterna iubire 36
- F**
Făclia 103, 106, 130, 173, 255-257, 328, 330, 356, 368, 370, 379, 416, 419, 452
Femeia Moldovei 64a, 65, 99, 304
Florile dalbe 12, 21, 118, 143, 148, 160, 163, 166, 168, 171, 174-176, 178, 179, 187, 189, 190, 351, 383, 424, 425, 432, 434, 459, 467
Furdui, Galina. *Tangențe policrome* : Eseuri. Portrete. Creionări 1
- G**
Galina Furdui și spațiul atemporal al Cuvântului : Retrosinteze eseistice 355, Garaz, Mihail. Opere complete în 6 vol. Vol. 3 – 344
Gând românesc (Alba Iulia) 455
Geniul invizibil al poeziei basarabene : Renata Verejanu la Ziua de naștere 347
Glasul 322, 323
Glasul națiunii 316a, 443, 460
Glasul Națiunii : revista reîntregirii neamului 341
Grama, Steliana. Memoria sugativei 5
- H**
Hristos a înviat! : datini, tradiții și obiceiuri 40, 403
- I**
Ion Proca : biobibliografie 400
Iubire de metaforă, Vol. 2 : De la Petru Zadnipru la Svetlana Corobceanu 37
Izvorul credinței 145, 430
- Î**
Învățământul public 76-78, 81, 82, 85, 89-96, 155, 215-254, 270-274, 276-287, 308, 310-312, 335, 337, 357
- L**
La Creangă : almanah literar 144
La Soroca, la cetate dorul umoristic bate 52
-

-
- Limba noastră română 46
Limba română 319
Lit. și arta 1, 5, 8, 9, 13, 18, 63, 64, 64b, 66, 69, 70, 72, 74, 100-102, 104, 105, 108, 112, 114-116, 119, 122, 123, 126, 128, 129, 131, 133-136, 139, 140, 142, 146, 147, 151, 152, 155a, 156, 185, 186, 206, 259, 263, 267, 269, 288, 289, 291, 293, 294, 297, 303, 313, 316, 318, 327, 331, 332, 336, 343, 345, 346, 349, 350, 361-364, 366, 374, 375, 377, 378, 415, 418, 420, 422, 441, 451, 453, 462, 463, 468, 470
Localitățile Republicii Moldova : itinerar documentar-publicistic ilustrat. Vol. 14 : To-Va 458
Luceafărul (Chișinău) 438
- M**
Madan, Ion. Referințe privitor la viața și activitatea lui Gheorghe Rusnac 290
Manea-Cernei, Eugenia.
Universul florilor : Florilegiu floral 43
Melniciuc, Ion. La un popas aniversar Opinia mea... 324
Mesagerul 358
Micul Prinț 445
Moldova 60a, 64c, 67, 73, 75, 79, 268, 303a, 435
Moldova socialistă 84, 307, 359, 360
Moldova suverană 1, 2, 117, 120, 121, 124, 321, 338, 436a, 440
- Moldova suverană : supl. :
Moldova literară 109, 110, 314
Moldoveanca 150, 457
- N**
Nistru 97
Noi 162
- O**
Orizontul 80, 305, 309
Otgon, Alina. Sare dulce 397
- P**
Pagini alese din literatura pentru copii 35
Pagini alese din literatura pentru copii, Ed. a 3-a 38
Palladi, Tudor. Apoteză 51
Peste leagăn : cântece de pacea somnului 31
Phoenix 132
Plaiul orheian (Orhei) 461
Poeme creștine românești 49
Popa-Pădure, Ion. Satul Măgurele de pe Valea Culișoarei 53
Postolache, Dănuț. Hidronauții : poveste fantastică 164
Postolache, Dănuț. Hidronauții : poveste fantastică, ed. a 2-a 125, 395, 396
Postolachi, Veronica. Capcanele gramaticii. Sondaje literare 456
Primii pași 29
Pro farmacia. Viața și Sănătatea 141
Programe TV 472-474
-

Rodul cuvintelor

R

Realitatea 137, 423, 446
Regatul cărților 301, 302
Revista literară 300
Romanță, veșnic să trăiești 213
Rotaru, Floarea. Spectrul
luminii 406

S

Salon expres 296
Scânteia leninistă 157
Scânteia leninistă : supl. :
Steluța 61
Soroceni de dincolo de Soroca
448
Steluța 153, 158, 159

Ș

Șapte poeți tineri 32-34, 436
Șerbu-Cisteianu, Virgil. Din
lirica feminină a Basarabiei. Vol.
3 – 48

T

Tarlapan, Efim. Pro-scris 317
Tarlapan, Efim. Scriitorul
întrebat : dialoguri în anticamera
Judecății de Apoi 325, 326
Tânărul leninist 154
Tinerimea Moldovei 54, 58, 62,
68, 258, 260-262, 264-266, 439

U

Universitatea 5

Urâtu, Dorin. Steaua florilor. In
memoriam Dorin Urâtu 408

V

Vasile Badiu : Școala unei
„surprinzătoare forțe spirituale”
353
Viața Basarabiei 5, 126, 149
Viața satului 71, 83, 98, 107,
161, 275, 305
Vocația cuvântului scris și rostit
: Eliza Botezatu – criticul literar
și pedagogul 339

Z

Ziarul nostru 469

* * *

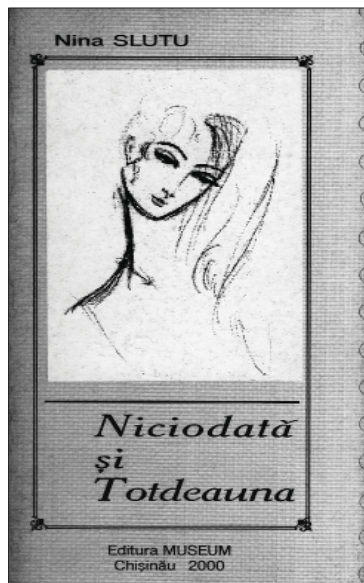
Алунел 184
Вечерний Кишинёв 315
Горизонт 333, 334
Звездочка 180, 182, 183
Кишинёвский университет 56,
59, 60
Народное образование 219,
238, 239, 245, 246, 251, 153,
311, 312
Светулки од мониста =
Scântilushi di mândzilushi 413
Юный ленинец 181

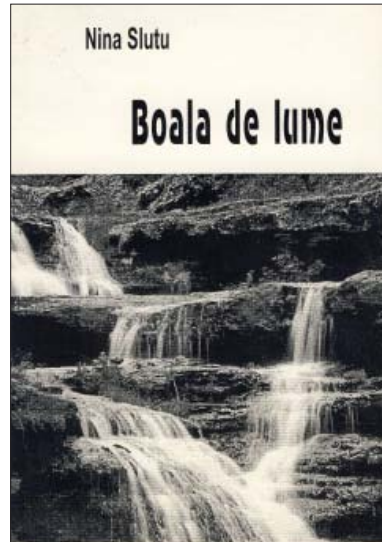
RODUL CUVINTELOR

COPERȚILE CĂRȚILOR AUTOAREI NINA SOROCEANU

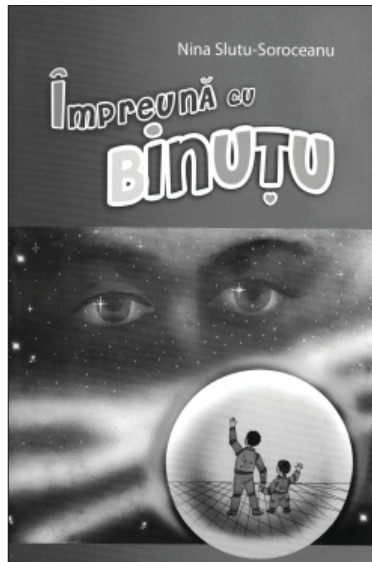
Cărți pentru maturi

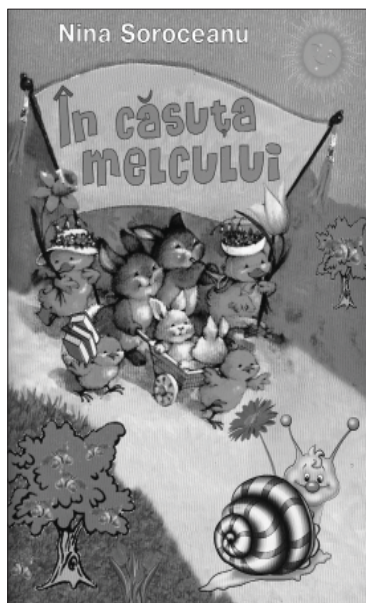
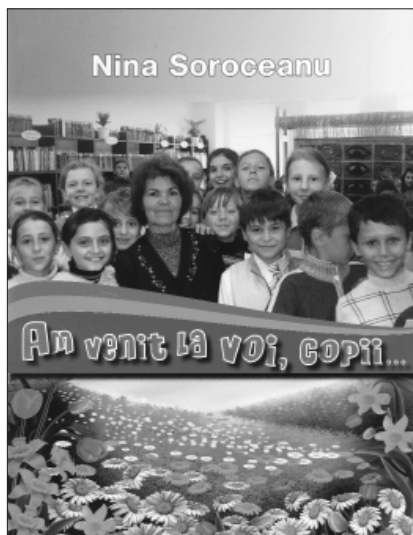

Cărți pentru copii

CA ÎNTR-O OGLINDĂ,
VIAȚA...

File de album

INSTANTANEE

Mama Tecla

Autoarea cu tatăl ei, Iacob Slutu

Surorile autoarei, Eugenia și Claudia, fratele Tudor (în dreapta) și cumnatul Grigore

Fiul autoarei, Călin

Fiul autoarei, Dănuț

Autoarea cu soțul Gheorghe și fiul Dănuț

Familia Postolache

Sora Maria

Autoarea cu nepoșica Steliana Grama

Autoarea cu fiul Dănuț

Poeta Steliana Grama cu autoarea

Autoarea cu nepoata Lilia

Două surori - două scriitoare: Claudia Slutu-Grama și Nina Soroceanu

Sora Ira

Nepoata Lilia

Surorile autoarei : Ana și Eugenia

Surorile: Nina și Claudia în livada copilăriei

Anii de școală și de studenție

*Poeta Nina Soroceanu,
însetată de iubire...*

*Elizaveta Ganea, învățătoarea
de maternă și prietena autoarei
de la Școala Medie nr. 1, or.
Soroca*

Autoarea cu prietena Lora

Autoarea cu prietena Ada

*Autoarea la 10 ani după absolvirea Universității de Stat din Moldova,
printre colegi*

Autoarea cu prietena Ecaterina

*Autoarea la o promenadă cu
prietena Ada*

*Autoarea la anul V de studii la
USM*

*Autoarea la anul III de
studii la USM*

*Autoarea alături de lectorul universitar Procopie Cravțov și cu
colegii de facultate: Efim Tarlapan cu Victor Pabliuc*

Omul bibliotecilor

Autoarea printre cititori

Autoarea cu Alexandru Plăcintă la BP „Ovidius” din capitală

Autoarea printre cititori

Autoarea la SIC, 2016, Biblioteca Națională a R. Moldova

Nina Soroceanu - cititoarea fidelă a Bibliotecii Naționale a R. Moldova

*Poeta Nina Soroceanu în preajma monumentului - Bardului de la
Mircești - V. Alecsandri*

*Lansarea cărții „Cuvinte înflorite” la SIC de la BNRM. Vorbește
Eugenia Răileanu, directorul BPR, Soroca*

*Autoarea alături de învățătoarea Rodica Busuioc - Pojoga și
discipolii săi*

În ospeție la elevii Școlii Auxiliare - Internat nr. 5 din capitală

Autoarea și cărțile sale, 2015

În sala „A. Rău”, BNRM, scriitoarea Raisa Plăieșu vorbește despre autoare. Anul 2016

Teodora Rotaru, Rodica Busuioc - Pojoga și Silvia Cricovan o felicită pe autoare cu lansarea cărții. BNRM, 2015

Scriitoarea Margareta Spinei - Cemârțan alături de autoare, 2015

Scriitorul Victor Prohin o felicită pe autoare cu izbânzile sale literare, 2015

Scriitorul - muzeograf Ion Găină, vorbește despre creația autoarei, 2015

Scriitoarea Claudia Slutu - Grama și învățătoarea Silvia Cricovan în cadrul SIC, BNRM, 2015

Poeta Nina Soroceanu o felicită pe scriitoarea Raisa Plăieșu cu lansarea cărții „Candela din ochi”. SIC, BNRM, 2015

Anii de studenție, anii de tinerețe...

Trei scriitori soroceni (de la dreapta) Ion Berghia, Nina Soroceanu și Petre Popa, 2014

BPR, Orhei, 2012. Autoarea alături de Lidia Sitaru, directorul bibliotecii și colega Ecaterina Iurcu-Urâtu

Atmosferă de sărbătoare la SIC, BNRM 2015

Actrița Valentina Guzun-Cucuruzac, invitată autoarei la SIC, 2013, BNRM

Colegul de universitate, Dinu Mihail la BP „A. Russo” din capitală alături de autoare, 2016

Autoarea, captivându-i pe micii cititori de la BP „A. Russo” din capitală, 2016

*BP „Ovidius” Chișinău, 2014. Autoarea cu Liuba Ciobanu,
directoarea bibliotecii și Ion Borș*

*Alături de Veronica Postolachi, învățătoarea, prietenă a scriitorilor
din Moldova, 2014*

*BP „Alba Iulia”, Chișinău. Elena Roșca, directorul bibliotecii
alături de autoare, 2007*

*Autoarea omagiată de către: (de la stânga) Dinu Rusu, Valentina
Guzun-Cucuruzac, Anatol Ciocanu, Ilie Sajin, Elena Roșca, 2007*

Cu prietenii cărții. La Biblioteca Națională a R. Moldova, 2015

*La Centrul Național
„M. Eminescu”, 2007*

*Autoarea cu Elena Dabija,
directoarea Centrului Național
„M. Eminescu”, 2007*

Autoarea în cadrul Expoziției: „Personalități sorocene; BNRM, 2015

Autoarea în opșeție la elevii LT „Al. Ioan Cuza”, 2017

La Școala - internat auxiliară nr. 5 din capitală, 2015

Impresii de lectură

În oșpeție la elevii Gimnaziului din s. Rîșcova, raionul Criuleni, 2015

Recital de poezie, BNRM, 2016

Colaboratoarea BNRM, Tatiana Gheiceanu recită versuri de Nina Soroceanu, 2016

Autoarea își prezintă noua sa carte „Cuvinte înflorite”, BNRM, 2016

Colegii scriitori: (de la dreapta) Claudia Slutu-Grama, Claudia Partole, Ion Anton și Marcela Mardare la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, 2012

An de an autoarea Nina Soroceanu participă la Salonul Internațional de Carte pentru Copii și Tineret, 2015

Doamna Elena Răzmeriță, directorul Gimnaziului Durlești și elevii alături de autoare, 2016

Eugenia Roșca, bibliotecară de la Gimnaziul Durlești și elevii alături de autoare, 2016

**SCRIITOAREA NINA SOROCEANU PRINTRE ȘI CU
DIFERITE PERSONALITĂȚI**

*Efim Tarlapan, Lidia Kulikovski, Vlad Pohilă alături de autoare la
BM „B.P.Hasdeu”, 2012*

Între cărți cu scriitorul bucureștean Petre Crăciun, 2015

Televizorista Silvia Hodorogea îi dăruiește un buchet de flori autoarei

Între colegii scriitori și cititori la BP „O.Ghibu” din capitală, 2014

Adunarea generală a Uniunii Scriitorilor din Moldova, 2016

La Muzeul Național al Literaturii Române „M. Kogălniceanu”, din capitală, 2016

Autoarea între scriitoarele: Silvia Ursache și Veronica Postolachi

Autoarea între scriitoarele: Zinaida Cenușă și Veronica Postolachi

Scriitorul - editor, Virgil Cisteanu sosit din Alba Iulia în calitate de invitat special al Cenaclului „Magia Cuvântului”, moderat de scriitoarea Victoria Fonari, 2014

Scriitoarele: Nina Soroceanu și Steliana Grama la Uniunea Scriitorilor din Moldova, 2005

Cu scriitoarea Claudia Partole

La o lansare de carte la BP „Alba Iulia”, 2002

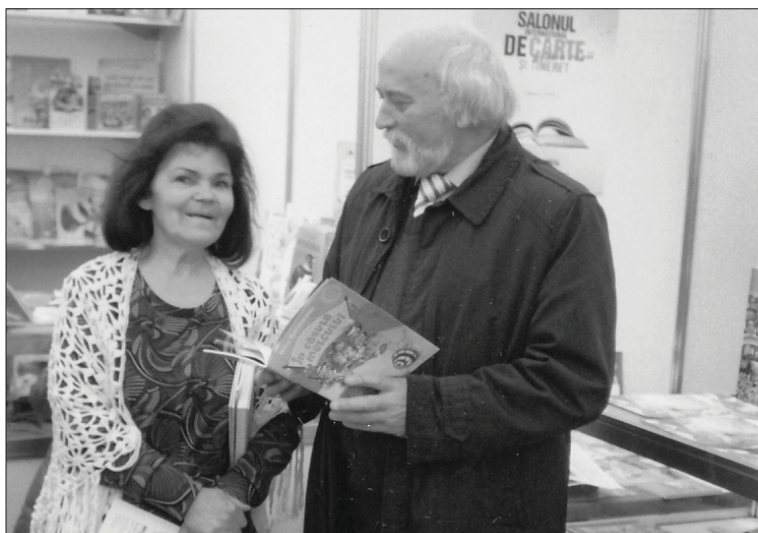
Colege de facultate: Dorina Condurache și Nina Slutu printre cititori

La Uniunea Scriitorilor din Moldova: Steliana Grama, Arcadie Suceveanu, Nicolae Răileanu, Maria Mocanu, și Nina Soroceanu, 2005

Frați și surori de carte: Vasile Căpățână, Raisa Plăieșu, Ion Proca și autoarea, 2012

Cu scriitorul Aurelian Silvestru

La bustul poetului Gr. Vieru, 2015

Alături de jurnalistul și artistul fotograf Andrei Viziru, la Muzeul Radioului Național, 2015

Lansarea antologiei „Iubire de metaforă” la Universitatea de Stat din Moldova, 2002

Iuliana Gorea-Costin, directorul primului LT „M. Eliade” din Moldova

Compozitoarea și interpreta Daria Radu și autoarea printre admiratorii lor

La SIC pentru copii, 2015. Alături de maestrul Spiridon Vagheli și de jurnalista soroceancă Elena Țârdea-Spintei, 2015

**Între cărți și între flori în timpul elaborării cărții:
*Rodul cuvintelor. Nina Soroceanu: Biobibliografie***

Cu gândul la viitoarele cărți...

*Autoarea împreună cu alcătuitoarele acestei cărți: Tatiana Caprianu
și Larisa Bulat, 2016*

Redactorul cărții, Raisa Plăieșu împreună cu autoarea în timpul elaborării cărții, BNRM, 2016

Autoarea și alcătuitoarea Tatiana Căprianu în timpul elaborării cărții, BNRM, 2016

Secvențe din timpul elaborării cărții autoarei

Alcătuitorile prezintă unele date electronice la cartea: Nina Soroceanu. Rodul cuvintelor. Biobibliografie, 2016

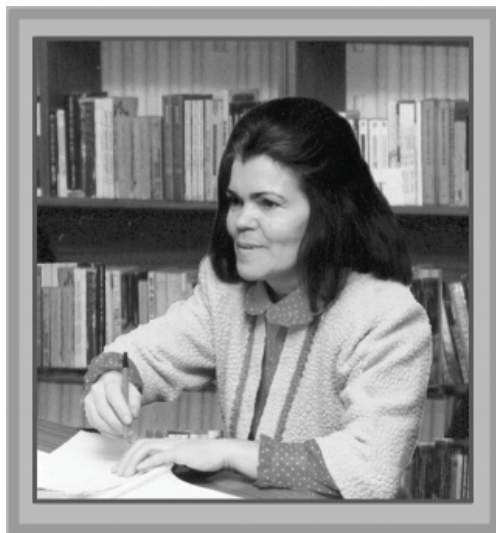
Precizările autoarei asupra cărții, 2016

Alcătuirea Larisa Bulat între cărți, calculator și o cafeluță... 2016

Alcătuitoarea Tatiana Caprianu coordonează informațiile de ultima oră a cărții, 2016

Ce rămâne? Întâlniri, cărți, amintiri...

**PORTRETE ȘI ȘARJE REALIZATE DE SCRITOAREA
NINA SOROCEANU**

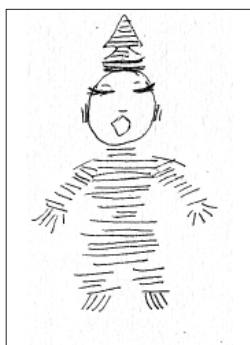
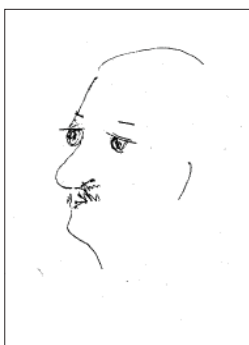
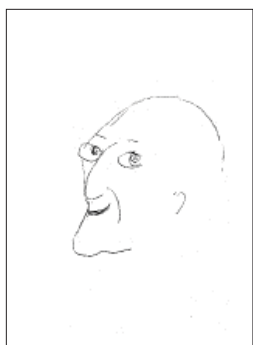
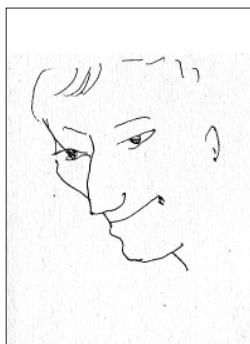
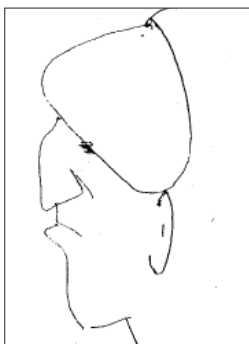
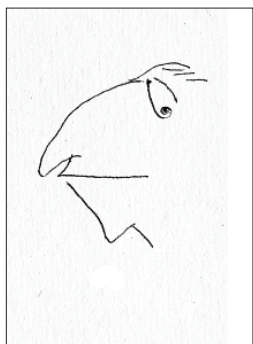
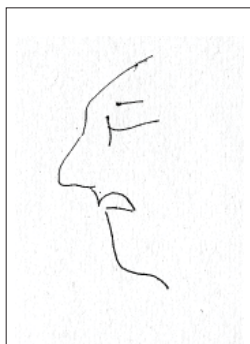
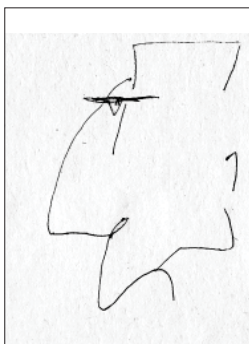
Portrete

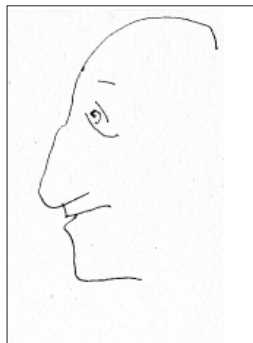
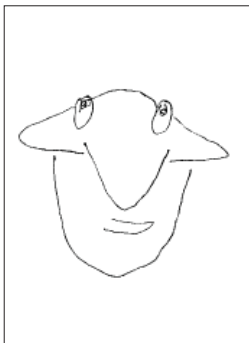
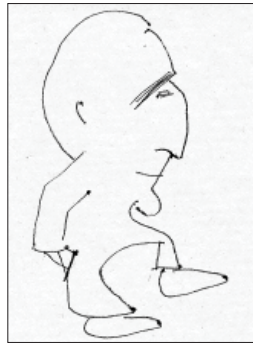
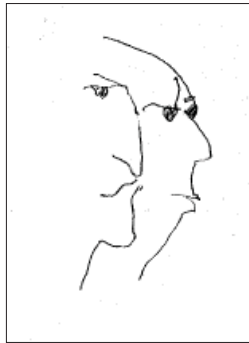
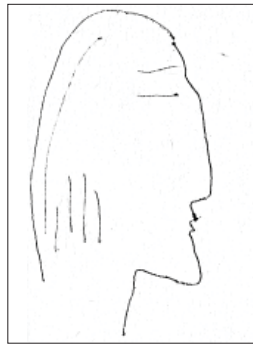
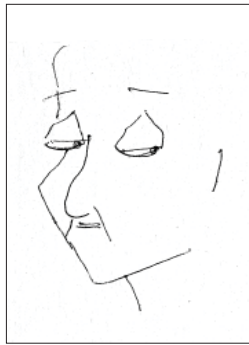

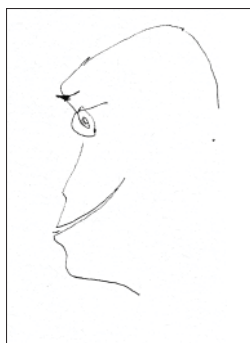
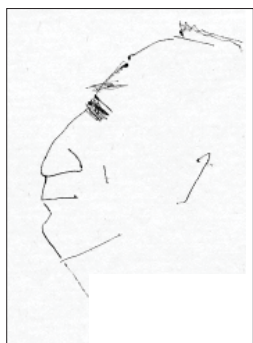

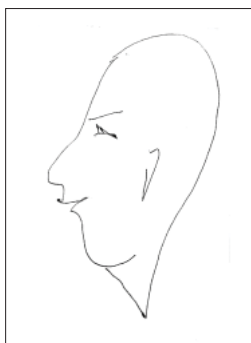
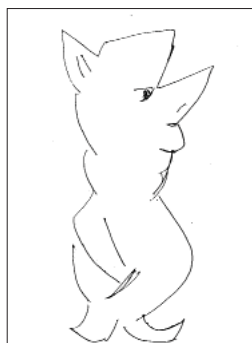

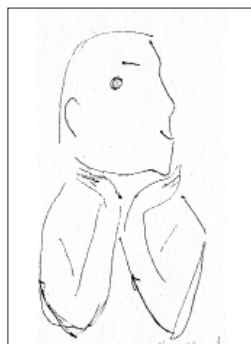
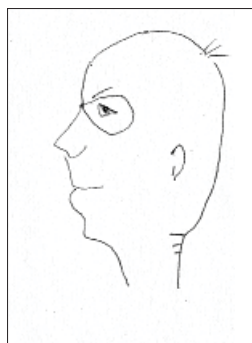
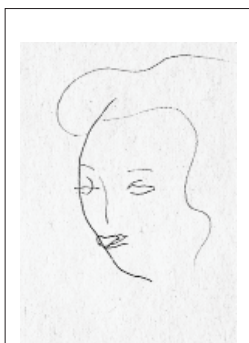
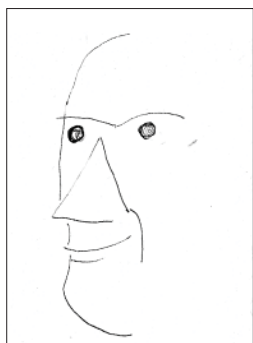
Şarje

CUPRINS

Notă asupra ediției	3
Dumitru PĂSAT . Testul timpului.....	5
TABEL CRONOLOGIC	17
BIBLIOGRAFIE	28
OPERA	28
Ediții aparte pentru maturi	28
Ediții aparte pentru copii.....	30
Antologii și publicații în antologii și culegeri.....	33
Publicații în ziare și reviste	38
Publicații în ziare și reviste pentru copii.....	49
Epigrame	54
Textier de cântece	54
Nina Soroceanu despre procesul de învățământ	58
Diverse	63
Interviuri realizate de N.Soroceanu	68
Nina Soroceanu despre creația altor poeți	74
Recenzii semnate de Nina Soroceanu	77
Nina Soroceanu - redactor de carte	80
Studii introductive, argumente și postfețe semnate de Nina Soroceanu.....	82
Opera autoarei tradusă în limbi străine	85
Lansări de carte	86
Referiri despre viața și activitatea literară	89
Articole care conțin date despre Nina Soroceanu	92
Scriitoarea Nina Soroceanu în diferite emisiuni la Teleradio Moldova	94
Surse electronice	96
Emisiuni radiofonice realizate de Nina Soroceanu sau cu participarea autoarei la Teleradio Moldova.....	97
APRECIERI, REFERINȚE CRITICE, COMENTARIILITERARE	102

Acad. Mihai CIMPOI. Legea firii.....	102
Tudor PALLADI. Zborul necurmat spre armonie sau nevoia de catedrale	104
Dr. Victoria FONARI. Nina Slutu-Soroceanu și Catedrala din versuri	111
Ecaterina IURCU. Ninuța	114
Cecilia MELINICIUC. Cuvânt despre colega mea	118
Steliana GRAMA. Din „ruinele noastre de crez”, poezia	120
Andrei TAMAZLÂCARU. De la egal la egal	126
Raisa PLĂIEȘU. Omul Cuvântului, omul Bibliotecii.....	127
Dr.Eliza BOTEZATU. „Ca pe o ultimă suflare rostesc cuvântul dor...”	130
Claudia PARTOLE. Dăruire și întrupare în Cuvântul scris.....	132
Tudor PALLADI. Ultima Ratio Mundi: „Cântecul printre lacrimi” ...	134
Dr. Ana GHILAȘ. Femeia și copilul	141
SECVENȚE DIN ALTE REFERINȚE CRITICE ȘI APRECIERI	148
Ion VATAMANU	148
Acad. Mihai CIMPOI	149
Vlad ZBÂRCIOG	149
Tatiana CORAI	150
TONIȚĂ A.	150
Galina FURDUI	150
BASARABEANCA.	151
Anatol CIOCANU	151
Claudia PARTOLE	152
Acad. Mihai CIMPOI	152
Efim TARLAPAN	152
Lidia GROSU. O ambarcațiune în largul vieții	153
Dr. hab. Ion CIOCANU. O carte – album	155
Ecaterina URĂTU. O prezență literară activă	156
Lidia UNGUREANU. Viața la rândul de vis.....	157

Veronica POSTOLACHI. Înălțare prin „sete de-adevăr și dor de lume”	158
Lidia GROSU. Creația Ninei Soroceanu – o imagine distinsă a unui medalion literar	160
Eleonora SÎDNIC. Talent și imaginație.....	163
Gheorghe CUTASEVICI. Cuvinte înflorite	166
Luminița POPA. Admirație	166
Ion BERGHEA. Eseu dedicat scriitoarei Nina Soroceanu.....	167
Petre POPA. Inimă de carte	167
Vitalie RAILEANU. Poeme șoptite în rugă	168
Tudor RUSU. Nina Slutu-Soroceanu – o conștiință trează.....	170
Acad. Mihail DOLGAN. În căutarea ierbii de leac sau împlinirea prin poezie.....	172
Nina SOROCEANU. Secvențe răslețe de la întâlnirile mele cu cititorii.....	174
Nina SOROCEANU. Străvezimi (cugetări, sintagme, aforisme, puncte de vedere	194
Dumitrița PARFENTIE. Dialog în loc de epilog	207
INDEX ALFABETIC DE NUME	221
INDEX ALFABETIC DE TITLURI	226
INDEX ALFABETIC DE SURSE	241
RODUL CUVINTELOR	245
COPERȚILE CĂRȚILOR AUTOAREI NINA SOROCEANU ..245	
Cărți pentru maturi	245
Cărți pentru copii	248
CA ÎNTR-O OGLINDĂ, VIAȚA... File de album.....	251
PORTRETE ȘI ȘARJE REALIZATE DE AUTOAREA NINA SOROCEANU	299
Portrete	299
Șarje	302

RODUL CUVINTELOR
NINA SOROCEANU:
Biobibliografie

Bun de tipar: 17.02.2017

Coli de tipar: 19,37

Tiraj: 100 ex.

Apărut: 2017

Tiparul sub comanda nr. 6

Executat la Primex.com

Chișinău